CONSTANTIN M. BORCIA

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ

(Proză fantastică)

Editura Printech
Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Ştiințifice din Învățământul Superior – Cod CNCSIS 54

TIPAR:
S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH
Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREŞTI
Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51
E-mail: andortipo@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORCIA, CONSTANTIN
Dincolo de lumea efemeră / Constantin M. Borcia. - Bucureşti : Printech, 2010
ISBN 978-606-521-531-3

821.135.1-32

Procesare computerizată: Constantin M. BORCIA
Lector: Elena TIBACU
Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan, translate.google.com

Contact: e-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , Bucureşti, România

© Copyright 2010
Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate MORALĂ...

CONSTANTIN M. BORCIA

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ
(Proză fantastică)

BEYOND THE EPHEMERAL WORLD

(FANTASTIC PROSE)

Dedicaţie

În amintirea tatălui meu, Mihai şi a fratelui meu, Alexandru...

In memory of my father Michael and my brother Alexander ...

"Ceea ce n-a avut loc niciodată, poate avea loc mâine..."
MAURICE MAETERLINCK

" What has never happened, can happen tomorrow..."
MAURICE MAETERLINCK

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ
(PROZĂ FANTASTICĂ)

BEYOND THE EPHEMERAL WORLD
(FANTASTIC PROSE)

Procesare computerizată: Constantin M. BORCIA

Lector: Elena TIBACU

Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan, translate.google.com

Contact: e-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , Bucureşti, România

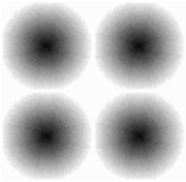

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii. Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate MORALĂ...

Bucureşti

ROMÂNIA
2007-2009

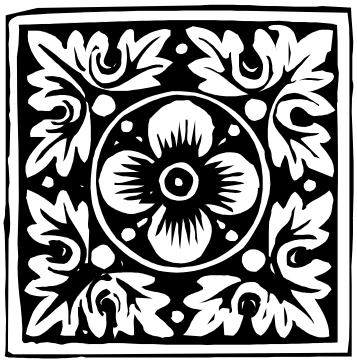

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ

(Proză fantastică)

Cuprins

Prefaţa / 4

1. **În căutarea absolutului / 5**
2. **Chemarea veşniciei / 7**
3. **O şosea enigmatică / 9**
4. **Vis şi realitate... / 11**
5. **O melodie din Sumer / 13**
6. **Este imposibil ?... / 15**
7. **Puterile spiritului / 16**
8. **A fost o altă lume... / 18**
9. **Ceva inexplicabil... / 19**
10. **Fenomene ciudate / 20**
11. **Accidentul / 21**
12. **Omul care se credea nemuritor / 23**
13. **Ai venit prea târziu / 25**
14. **Buchetul de bujori / 29**
15. **Efectul Micromegas / 34**
16. **Zeul petrecerilor nocturne / 37**
17. **Creatorul şi creatura / 40**
18. **Misterioasa planetă Noozoon / 45**
19. **Chipuri îngrozitoare / 52**
20. **Castelul din insulă / 54**
21. **O întâmplare de necrezut / 57**
22. **Deşertăciunea deşertăciunilor / 59**
23. **Eternul singuratic / 61**
24. **Mai există şi alte civilizaţii ? / 65**
25. **Schimb de planete / 68**
26. **Unde pieriseră ceilalţi ? / 70**
27. **O luptă în noapte / 72**
28. **Bine ai venit, eternitate !... / 75**

Texts in English / 79

- **Preface / 79**
- **IT IS IMPOSSIBLE? ... / 80**
- **INEXPLICABLY SOMETHING ... / 81**

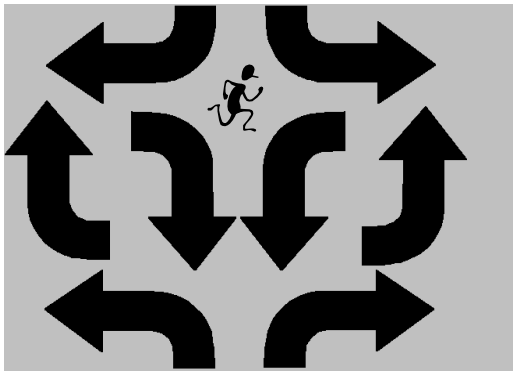

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ
(PROZĂ FANTASTICĂ)

PREFAŢA

În lumea aceasta efemeră în care tentaţiile, promisiunile dar şi ameninţările şi primejdiile se împletesc, au existat mai multe zile, în care am avut impresia că am ieşit din realitatea cotidiană… Că obişnuitul de zi cu zi a dispărut şi deodată irealul, exoticul, insolitul, umorul sau absurdul i-au luat locul… Au fost câteva zile şi câteva momente magice, aşadar, în care mi s-a părut că ies din realitate şi intru în lumi deosebite, fantastice… Eram un spectator al unor… Universuri imaginare !

Am scris despre acele viziuni fantastice cum m-am priceput mai bine, însă trebuie să precizez că acestea au fost cu mult mai deosebite, mai complexe decât reies din… transpunerea acestora în cuvinte… Când am terminat de scris, m-am simţit mai bun, mai liniştit şi chiar mai înţelept… Au fost asemănătoare cu nişte vise, dar nişte vise neobişnuite, extraordinare !… Viziunile acestea deşi par nişte fantezii, nişte ficţiuni, le-am considerat ca fiind mesaje venite din lumi fabuloase, care m-au scos din lumea aceasta trepidantă, obositoare, efemeră…

Vreau să precizez în final că eu nu am fost decât un receptor al acestor mesaje, aşa încât fiecare este îndreptăţit să creadă tot ce va dori…

Cu bine,

Dr. Constantin BORCIA

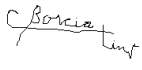

03 septembrie 2009

ÎN CĂUTAREA ABSOLUTULUI

"Ceea ce urmează nu este însă mai puţin tulburător."
MIRCEA ELIADE

Când m-am născut, bunicul meu Antanas Toll Delmar era un bărbat înalt şi slab, având cam cincizeci de ani... Este ciudat, incredibil, dar primele amintiri despre el, le am de la vârsta de... şase luni... Ei bine, încă de atunci, o legătură tainică, indescriptibilă se stabilise între el şi mine. Nu ştiu dacă era telepatie sau altceva, dar ştiu că această legătură exista, o simţeam ! Cu cât creşteam, cu atât îl vedeam tot mai preocupat, mai închis în sine, tot mai tăcut... Apoi, brusc, anunţă familia că va pleca departe, departe, peste mări şi ţări, undeva spre o localitate din India... Desigur că la aflarea veştii, membrii familiei, mai puţin eu, s-au împotrivit. Totuşi bunicul îi linişti pe toţi în mai puţin de cinci minute...
După câteva zile a plecat... Au trecut apoi, zile, săptămâni, luni, ani, decenii...
Toţi cei din familia mea au murit, ori s-au răspândit prin lume... Eu am îmbătrânit şi am rămas singur...
Într-o zi a unei veri călduroase, am văzut un tânăr în faţa porţii casei mele.

— Cine sunteţi şi ce doriţi ?
— Nu mă recunoşti ? M-ai şi uitat ? Nu îţi spune nimic chipul meu ? Dar tu, ce-ai mai îmbătrânit !
— Nu vă cunosc !
— Sunt Antanas, bunicul tău ! Da, aşa este, nu te mai mira atât ! Taci şi ascultă ceea ce vreau să-ţi spun !… De multă vreme, din tinereţe, am studiat medicina şi mi-am însuşit hatha yoga şi jnana yoga de la un înţelept tibetan pe care l-am cunoscut întâmplător. Apoi, am găsit mai multe cărţi... rarisime... din care am aflat despre tehnicile de contact şi de contopire cu Sinele Absolut, cu Inteligenţa Supremă... De la un bătrân ascet indian am aflat despre enigmatica Endonia... Acest nume... Endonia... eu l-am pus, demult, deoarece numele adevărat este sacru, magic şi nu poate fi rostit decât în anumite împrejurări, cu un anumit ritual... Endonia... Locul de întâlnire al tuturor existenţelor, al tuturor posibilităţilor... Este… absolutul ! Am vrut să ajung acolo... M-am antrenat... Mi-am supus trupul şi spiritul unor încercări foarte grele... Apoi, când am considerat că sunt apt pentru a face faţă drumului până la Endonia, am plecat... Am trecut prin multe încercări, care de care mai înspăimântătoare... Am ajuns apoi într-un loc unde... am întinerit !... Dar încă nu am ajuns la Endonia... Şi totuşi vreau să ajung, cu orice preţ ! Când voi ajunge acolo, voi semnala aceasta într-un fel oarecare... Acum îţi las aceste seminţe deosebite, seminţe pe care le-am luat din locul acela unde am întinerit… Peste un an, le vei semăna ! Ce să mai spun ? Doar atât, trăieşte-ţi viaţa şi… ai grijă de tine şi de… seminţe… Nu uita ca peste un an, să le pui în pământ !… Ce să-ţi mai spun ? Acum poate să ţi se pară ciudat, dar poate că ne vom reîntâlni în… Endonia… Cine ştie ? Adio… sau poate… la revedere…

Apoi a dispărut ! A dispărut brusc, lăsând, ca singură urmă a trecerii sale, acele seminţe… stranii. Peste un an, am aruncat seminţele pe pământul din jurul casei şi apoi, am plecat la nişte prieteni unde am stat vreo trei luni de zile…

♦

Când m-am întors, am fost şocat, stupefiat: casa şi terenul înconjurător erau invadate de… plantele provenite de la acele seminţe ciudate, azvârlite pe pământ, acum trei luni. Erau plante agăţătoare cu o prolificitate şi o vitalitate extraordinară. Vedeam că plantele, asemănătoare cu nişte liane, a căror lungime sporea cu zeci de metri, sub ochii mei, invadau plantaţiile de porumb din apropiere, şantierele, chiar cele mai îndepărtate...
Vedeam cum, cu greutatea lor, plantele făceau să se prăbuşească stâlpii de telegraf, învăluiau arborii pe care îi sufoca în scurt timp şi chiar automobilele care staţionau un răstimp, erau cuprinse de cârceii şi ramurile plantelor ! Am stat multă vreme şi m-am uitat… Oare ceea ce vedeam, era însăşi realitatea ? Eram atât de uimit, încât nu am observat când o liană, din mulţimea de alte liane, a început să mă învăluie… Când am observat-o, am ţipat, am strigat după ajutor, dar nimeni nu a venit să mă salveze… Eram învăluit tot mai repede şi tot mai strâns de liană ! În scurt timp aveam să fiu sufocat… Am început să râd, să râd demenţial…
Apoi, după ce m-am oprit din râs, am şoptit…

" *Nu îmi vine să cred că este posibil aşa ceva ! Este absurd ! De fapt, cine a fost… Antanas Toll Delmar ? Omul care a căutat… Endonia… locul tuturor existenţelor, locul tuturor posibilităţilor… omul care, se pare, a găsit absolutul… absolutul care… iată, acum, a luat forma acestor plante stranii… absolutul acesta… absurd… Ah, totul este atât de neverosimil !…"*

Am început să mă sufoc… Se pornise şi vântul care, trecând prin mulţimea de liane, producea un şuierat… Parcă erau nişte cuvinte şoptite, repetate mereu, mereu…

" *Eu sunt Antanas Toll Delmar… Am ajuns în Endonia… Te aştept…*
Eu sunt Antanas Toll Delmar… Am ajuns în Endonia… Te aştept… "

Şi am mai zărit ceva… Arborii, automobilele părăsite, clădirile, şantierele, totul se metamorfoza, luând forma acelor plante extraordinare, nemaipomenite, stranii…
Cu o ultimă sforţare, am reuşit să rup acea liană care se încolăcise în jurul meu… Apoi, mi-am făcut loc cu mare greutate printre plantele nenumărate şi am fugit, lăsând în urmă, pentru totdeauna, acel loc bizar…

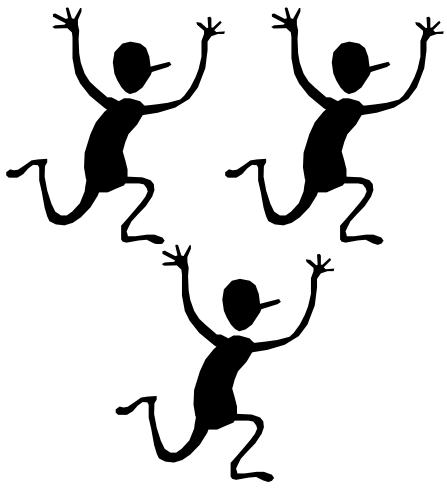

CHEMAREA VEŞNICIEI

" Unii pretind că ar fi găsit adevărul; alţii contestă că este cu putinţă să-l obţii; iar alţii îl caută."
SEXTUS EMPIRICUS – 19

***"D**e două mii de ani lucrau fără încetare să construiască un templu gigantic închinat Marelui Zeu. Milioane de oameni au muncit o viaţă întreagă, zi de zi, pentru a înălţa acel templu, puţin câte puţin. Generaţii după generaţii s-au născut, au muncit şi au pierit, fără să ştie nimic altceva decât munca infernală la templu, ritualurile religioase, hrana, odihna şi reproducerea. Totul a început demult, demult, când un faraon, uitat acum, pierdut în al vremii tumult, plimbându-se singur, în noaptea înstelată, a fost cuprins de gânduri, triste, răvăşite, fără de orizont. Nimic nu îl atrăgea, nimic, nici pacea, nici războiul, nici palatul, nici cortul, nici mizeria, nici fastul. Trăia de pe o zi pe alta, lipsit de speranţe, lipsit de visuri, fiindcă o idee, o dorinţă îl chinuia şi nu îi da pace… Viaţa şi-o voia… de-a pururi !… Veşnic se voia să fie, tânăr şi voinic, dar timpul îi măcina puterea încet, încet… Abisul viitorului îl absorbea şi îl nimicea… Şi atunci, privind pierdutele stele ce veşnice par, un gând îi trecu prin minte, apoi altele îi urmară… Înţelese în sfârşit că el, el însuşi, va trebui să moară, că veşnicia nu există nici măcar pentru un faraon… Dacă ar fi fost o stea, ar fi putut să spere… Dar nu era decât… un simplu faraon… Şi totuşi, nu a însemnat oare nimic ? Uitarea să se aştearnă după el ? Nu ! Nu !! Nu !!! Gândul resemnării, în faţa morţii inevitabile, se lupta cu gândul dorinţei de a fi nemuritor… Nemuritor ! Dar ce să facă ? Ce ?… Să facă ceva ce nimeni până atunci nu mai făcuse, să facă un templu, un templu gigantic, care să înfrunte timpul, să înfrunte negurile viitorului ! Da ! Asta va face !!*
După ce a convocat Consiliul Marilor Preoţi, le-a spus venerabililor prelaţi, că a avut o revelaţie... Marele Zeu îi poruncea să construiască un templu magnific !…
Preoţii l-au ascultat cu supunere şi l-au aprobat, făgăduindu-i tot sprijinul de care erau în stare… I-a adunat pe cei mai pricepuţi constructori, arhitecţi, matematicieni, ingineri, meseriaşi, negustori şi mulţi alţii, pentru a le transmite voinţa sa…
Pe întinderile nesfârşite ale Câmpiei Marelui Zeu mulţimea se aşează într-o ordine desăvârşită.
— Supuşi ai Marelui Zeu ! strigă faraonul... Vă fac cunoscut că de curând am avut o revelaţie… Marele Zeu vă transmite că voi aveţi un mare destin şi o viaţă preafericită şi fără de sfârşit veţi dobândi voi şi urmaşii voştri dacă veţi construi, ca semn al supunerii voastre faţă de Marele Zeu şi ca semn că meritaţi viaţa şi fericirea veşnică, cel mai mare templu care s-a construit vreodată sau care s-ar putea construi vreodată !
Mulţimea rămase tăcută. Totul parcă încremenise ! Nimic nu perturba liniştea stranie care pusese stăpânire peste acea întindere de pământ…
După ce faraonul a terminat de vorbit, câţiva preoţi i-au îndemnat pe cei prezenţi să se supună, i-au sfătuit să se pregătească de lucru, arătându-le apoi, prin cuvinte alese, neasemuita soartă care îi aştepta după terminarea construirii templului.
A doua zi, faraonul, arhitecţii, constructorii, matematicienii, inginerii, preoţii, au început să întocmească planurile. Câţiva ani de zile au lucrat la ele. Trebuia să fie ceva grandios, ceva ce nu avea asemănare, ce nu suferea comparaţie !

Apoi, au fixat locul, dimensiunile terenului, au strâns lucrătorii, majoritatea sclavi, au strâns materiale, unelte, bogăţii… Şi într-o zi, lucrul a început… A început lent, lent, sub soarele dogorâtor şi a continuat apoi sub lumina stelelor şi a Lunii…

Faraonul stătea şi privea imensa mulţime de oameni şi animale care forfoteau zi şi noapte, care munceau pentru a materializa nebunescul lui vis… Nimic altceva nu îl mai interesa, tot ceea ce depăşea chestiunile legate de construcţia templului era ca şi inexistent pentru el ! Toate celelalte probleme politice şi administrative, trecuseră acum în sarcina Consiliului Marilor Preoţi. Ei erau adevăraţii conducători !

Şi timpul trecea, trecea, iar construcţia templului înainta lent, lent, exasperant de lent… Ani după ani treceau pe nesimţite, iar faraonul îmbătrânea, se gârbovea, se zbârcea, privind la lucrătorii care trudeau la templu… În zadar îi grăbea, îi ameninţa, îi bătea, îi tortura, îi omora, în zadar… Construcţia se ridica încet, încet… Şi a venit o zi, o zi în care faraonul închise ochii pentru totdeauna, copleşit de bătrâneţe şi de neputinţă… Preoţii l-au îmbălsămat, l-au pus într-un sarcofag şi l-au aşezat într-o încăpere mortuară a unei piramide mici, neînsemnate…

Dar lucrul la templu a continuat fără întrerupere… Treceau ani, zeci de ani, sute de ani… Nimic nu se schimba în lucrul sutelor de mii de sclavi… Aceeaşi viaţă grea, aceleaşi clipe de scurtă odihnă… Iar atmosfera era copleşitoare…

Forfota continuă a sclavilor sub soarele dogorâtor care încingea aerul plin de praf şi sudoare, ţipetele supraveghetorilor, urletele unor nenorociţi, formau o parte din aspectul unei zile, care era aidoma cu alta şi iar cu alta…

Lucrul nu înceta niciodată; zi şi noapte sclavii cărau blocuri de piatră, unele imense, săpau şanţuri şi gropi uriaşe, clădeau, zideau, tencuiau… Sute de mii de robi, obsedaţi de religie, de droguri şi de munca extenuantă, lucrau sub coordonarea preoţilor… O singură idee, aceea a construirii magnificului templu, idee transmisă din generaţie în generaţie, persista puternică în minţile tuturor…

Milioane de oameni s-au perindat pe acel colţ de pământ. S-au născut, au muncit şi au murit… De două mii de ani… Giganticul templu începea, în sfârşit, să se contureze… Încă o sută, poate două sute de ani de muncă neîntreruptă şi totul s-ar fi sfârşit… Extraordinarul Templu ar fi fost gata !… Şi într-adevăr, după încă o sută şaptezeci de ani, templul a fost terminat !… Era într-adevăr o minunăţie, ceva ce nu avea asemănare ! Mulţimea adunată privea fascinată acea construcţie, rodul muncii şi a jertfei a milioane de oameni timp de două mii o sută şaptezeci de ani, ce reprezenta materializarea visului unui faraon nebun, pierdut în negurile trecutului şi ale uitării… Sub licărul stelelor şi lumina Lunii, Marele Templu părea şi mai grandios… În el erau adunate vieţile milioanelor şi milioanelor de oameni care, în acel moment, parcă, reînviau şi trăiau, însufleţind templul.

Da !… Se părea că acesta, ERA VIU !…

Dar, deodată, plutind deasupra mulţimii de oameni, a apărut o fantomă albă, bizară, nemişcată… Semăna cu acel faraon demult dispărut în negurile timpului, cu acel faraon care avusese visul acela nebun de a fi nemuritor… Mulţimea privea înfiorată, dar tăcută, paralizată de spaimă… Şi, în acea linişte apăsătoare, grea, prevestitoare de nenorociri, se auzi distinct, un cuvânt, un singur cuvânt, care îngrozi mulţimea:

" DEŞERTĂCIUNE ! "…

Apoi, arătarea a dispărut… Mulţimea privea fascinată, încremenită… Marele Templu...

Totul s-a petrecut în câteva zeci de secunde. În depărtare, în noapte, a apărut o sferă de foc, care creştea, creştea necontenit…
Era de fapt, un meteorit, un meteorit imens…
Peste puţin timp s-a produs coliziunea… Coliziunea dintre doi giganţi...
Marele Meteorit şi Marele Templu…
Ciocnirea celor doi giganţi a lăsat în urmă moarte, bolovani, pietre şi praf, mult praf, care se înălţa în atmosferă, luând forma unui uriaş şi ciudat semn de întrebare…"

♦

Acesta a fost straniul mesaj transmis către semenii săi de un reprezentant al civilizaţiei planetei KLOX, planetă situată undeva în galaxia Calea Lactee, când a vizitat planeta Pământ, cândva… Şi totuşi, ceea ce observase acesta a fost altceva, ar spune un om, un observator terestru. Pur şi simplu a fost un muşuroi de furnici strivit de o piatră aruncată de un bătrân, care strigase:
"Iar un muşuroi de furnici !…"
Pare halucinant, dar cei doi observatori, KLOXIAN şi TERESTRU, au observat CEVA, dar au interpretat ceea ce au observat în mod diferit… Aşa stând lucrurile, întrucât KLOXIANUL a considerat furnicile drept oameni, muşuroiul drept templu, piatra drept meteorit, umbra bătrânului drept o fantomă albă şi cuvintele…
"Iar un muşuroi de furnici" drept… *"DEŞERTĂCIUNE"*, oare cum îşi reprezintă ei, KLOXIENII, de fapt şi cum îi observă, pe oamenii… VERITABILI ?…
Şi ce gândesc despre aceştia ?…

♦

Poate că întâlnirea sau contactul cu o altă civilizaţie din Univers va avea loc, dar cu o altă specie de pe Pământ, nu neapărat cu… oamenii… Spre exemplu cu… furnicile… Iar această întâlnire, poate avea loc chiar… mâine ! De ce nu ?…

O ŞOSEA ENIGMATICĂ

" Cine apucă pe calea căutării, se va întâlni cu îndoiala."
NOVALIS

În sfârşit sunt în concediu ! Voi merge undeva, într-un loc liniştit, pierdut prin munţi, undeva într-un loc sălbatic, dar în natură, să mă contopesc cu natura. Goneam cu automobilul pe şoseaua care se pierdea undeva în zare… Mă şi vedeam mergând liniştit şi visător printre copaci, respirând aerul curat ! Deodată am simţit o zdruncinătură puternică, automobilul a săltat şi… a continuat să meargă…
" *Ce a fost asta ? "* mi-am zis intrigat. Aparent nimic nu se schimbase ! Era doar şoseaua care se pierdea în zare… La un moment dat am zărit, undeva, departe, ceva ca un punct care creştea şi creştea, luând forma unui castel…
Am ajuns în dreptul acelei clădiri, am oprit automobilul şi m-am uitat. Era un castel în ruine, iar în apropierea lui era un moşneag…
— Salut ! Dragă domnule, sunt un turist şi te rog să mă lămureşti şi pe mine, cum se face că aceasta este singura clădire pe care am întâlnit-o de o bună bucată de drum ?
— Salut ! Ai ajuns la Castelul Hades ! Află că este bântuit de fantome ! Fantomele astea îi alungă pe toţi cei ce vor să se stabilească aici sau prin împrejurimi…

— Dar cum se face că dumneata locuieşti aici ? am întrebat, surprins peste măsură.
— Eu sunt un om ferit, protejat, domnule ! Sunt protejat de spirite binevoitoare, puternice… Stau aici şi păzesc aceste fantome să nu se răspândească în lume şi să provoace mult rău… Ai face mai bine să pleci cât poţi de repede, chiar acum, pentru că altfel… vei avea nenumărate neplăceri şi chiar mai mult, poţi să îţi pierzi viaţa ! Ai grijă !
— Chiar aşa ?
— Aşa este cum îţi spun, dacă nu cumva chiar ai şi fost observat de fantome… O să fac tot ceea ce voi putea pentru a le potoli, dar nu mai pierde timpul şi pleacă !

Am crezut că bătrânul glumea sau că înnebunise, aşa încât, am pornit automobilul şi am plecat cu mare viteză… Şi, după scurt timp… şoseaua îşi schimbă configuraţia… Lua cele mai variate forme. Uneori cotea la stânga, alteori cotea la dreapta, uneori se înălţa, alteori cobora, uneori se întrerupea, alteori se căsca formând gropi, uneori se înălţa formând movile, alteori prezenta cele mai neverosimile denivelări. Şi, la un moment dat, şoseaua începu să vibreze !
Apoi, am auzit un glas care venea de pretutindeni…

" *Eşti al meu… Şi numai al meu !… Nu ai unde să te ascunzi… În curând te voi înghiţi !…"*

Am încercat să ies de pe şosea, dar… nu puteam !… Deodată, în faţa mea, din asfalt, a ieşit ceva, mai întâi o movilă care se alungea, apoi ciudăţenia a luat forma unui om… hidos !… Rânjetul acestuia mă înspăimântă… Monstrul strigă:

" *Al meu eşti ! "*…

Şi se repezi spre automobil…
Totuşi am căutat să mă calmez şi, concentrându-mă, am… încetinit timpul, dacă pot spune astfel… Îmi analizam, cu calm, fiecare mişcare, ce se producea incredibil de lent ! Cu un calm de care mă miram şi eu, am dat un ordin mental:

"Dispari !"…

Vedeam cum ciudăţenia aceea se contorsiona în toate felurile, urla, se zvârcolea, răcnea… Apoi, i-am ordonat:

" *Te rog… pleacă… du-te acolo, de unde ai venit !"*…

Şi deodată, împins de o forţă nevăzută, monstrul acela zbură prin aer şi căzu în locul de unde apăruse, se trânti şi intră în şosea...
Apoi, aceasta, începu să se înalţe şi să se coboare, parcă se zbătea, asemănător cu un cal sălbatic, încălecat ! La un moment dat, şoseaua se ridică şi învălui automobilul în care mă aflam, cu intenţia clară de a mă strivi.
Nu ştiu cum, dar un calm şi mai profund, o blândeţe şi o compasiune fără margini mă cuprinse… M-am adresat mental… şoselei…

" *Oh, linişteşte-te, linişteşte-te, sunt alături de tine, sunt cu tine şi sufăr împreună cu tine şi caut să te alin, să îţi alin suferinţele ! Pacea şi bunătatea să fie cu tine, fiindcă numai răutatea te face să suferi atât ! Şi tu şi eu merităm o soartă mai bună, iar soarta aceasta depinde de noi ! Te binecuvântez !"*

Ceva s-a produs, nu ştiu ce anume s-a întâmplat, ceea ce ştiu este că şoseaua a revenit la forma plată, obişnuită !...
După un timp am simţit o zdruncinătură puternică şi apoi, după alt timp, am observat că şoseaua se termina brusc şi am intrat pe un drum de ţară prăfuit, cu multe denivelări…

" *Ce a fost asta ? "* m-am întrebat neliniştit.

În depărtare am zărit o căruţă trasă de doi cai, iar în căruţă era un ţăran… Ajungând în dreptul lui, am încetinit şi l-am întrebat:
— Bună ziua… Ce şosea este aceasta ?…
— Ziua bună… Nu ştiu despre ce şosea vorbeşti dumneata… Pe aici sunt numai drumuri de ţară… Dar de unde veniţi şi încotro vă îndreptaţi ?
— Vin din capitală şi mă duc undeva într-o zonă liniştită, cu aer curat, cu păduri, cu lacuri şi râuri…
— Păi nu mai aveţi mult de mers… Ziua bună !…
— Mulţumesc… Bună ziua !…

Ce putea fi ?… Intrasem printr-o breşă sau printr-un tunel cosmic, despre care citisem că pot exista, intrasem aşadar, într-un Univers Paralel ? Aşa se părea, fiindcă altă explicaţie nu găseam… Şi deodată, o revelaţie, o iluminare, îmi apăru în minte :

"Fiinţe ce s-au ivit din neguri abisale
S-au stabilit lângă o stea, lângă un Soare
Şi acele fiinţe visau şi se jucau
Cu alte fiinţe de pe o planetă: Terra… o numeau…"

VIS ŞI REALITATE…

" Nu lăsa visele să piara, pentru că dacă visele mor viaţa nu este decât o pasăre cu aripi rupte care nu mai poate să zboare."
LANGSTON HUGHES (http://www.peteava.ro/id-13190)

Trebo şi Serkar erau doi prieteni care se cunoşteau demult şi care stăteau de vorbă, într-o seară frumoasă de vară...
— Ei bine dragă Serkar aşa este cum îţi spun... Da, am visat că mă aflam în antichitate, pe vremea când Iulius Cezar era asasinat !...
— Foarte interesant !
— Mă aflam chiar la locul şi chiar în momentul când a fost asasinat Cezar !... Şi atunci, nu ştiu de ce, dar am simţit nevoia să intervin, să fac astfel încât să împiedic asasinarea lui Cezar. Astfel am luat un par pe care l-am găsit aruncat pe jos şi am început să îi lovesc pe agresori ! Cezar a fugit şi după ce am văzut că a scăpt, am fugit şi eu... M-am trezit... Am fost foarte fericit... Ce zici ? Crezi că este posibil ca Iulius Cezar să fi scăpat ? Oare nu a fost asasinat ?...
— Dragă Trebo, cred că aiurezi ! Doar nu îţi închipui că ceea ce ai visat s-a transformat în realitate ?

— De ce nu ?
— Bine, aşteaptă puţin să iau o carte de istorie antică şi să îţi citesc ce scrie acolo...
Serkar se duse şi căută în bibliotecă un compendiu de istorie. Căută într-un anumit loc din carte şi citi...
— Iată ce scrie... Citez... "Iulius Cezar... a supravieţuit unui atentat ! Un individ care a ramas neidentificat de-a lungul secolelor a intervenit şi a reuşit să îl salveze pe Cezar ! Acesta a supravieţuit atentatului ! Însă după zece ani de domnie glorioasă (timp în care imperiul roman a cunoscut o extindere şi o înflorire deosebită), Iulius Cezar moare într-un accident !..."
— Iată că am avut dreptate !...
— Sunt pur şi simplu consternat ! Este imposibil ! Toată lumea ştie că Iulius Cezar a murit în urma unui atentat !
— Uite că nu a fost aşa ! Eu am visat ceea ce s-a întâmplat de fapt !... În acel vis eu l-am salvat pe Cezar ! Visul a devenit... realitate !...
— Este ceva ce nu pot să accept !... Voi lua încă o carte de istorie şi voi vedea ce scrie acolo !...
Serkar se duse şi căută în bibliotecă altă carte... O găsi şi o răsfoi... Apoi strigă...
— Da şi aici scrie tot la fel ! Cezar a supravieţuit atentatului !... Dar cum este posibil ? Un vis care a schimbat cursul istoriei ?! Nu se poate aşa ceva !
— Află dragă Serkar că eu visez mult, iar visele mele sunt foarte stranii... Sunt vise reale ! Sunt vise lucide !... Am visat odată că mă aflam într-o lume foarte frumoasă, o lume cu flori, cu păsări, cu fluturi, cu ape curgătoare şi cu îngeri ! Am fost chiar tentat să rămân acolo, în acel vis şi să nu mă mai întorc în lumea asta reală...
— Şi de ce nu ai rămas acolo în lumea aceea din visul tău ?
— Pentru că mai aveam ceva de făcut în lumea asta reală ! Mi-am spus însă că voi reveni şi că într-o zi voi rămâne într-un vis, voi face parte dintr-un vis !...
— Şi eu visez, dar nu pot să spun că ceea ce visez este ceva deosebit...
— Trebuie să-ţi mai spun că nu ştiu niciodată când mă cuprinde somnul şi când încep să visez... Poate fi oricând şi oriunde !... Iată acum, dragă Serkar... Mă simt moleşit, mă simt obosit... Cred că voi adormi... Dar mai simt ceva... Fi atent dragă Serkar, va avea loc un cutremur !... Fugi, nu pierde timpul ! Iar eu... eu... voi dormi şi voi visa !... Să şti că voi rămâne în lumea visului, să şti că voi face parte din lumea aceea cu flori, cu păsări, cu fluturi, cu ape curgătoare, cu îngeri...
Nu mult timp după aceea, a avut loc cutremurul... Un cutremur devastator... Serkar a scăpat miraculos, nu a fost nici măcar rănit, dar Trebo nu a mai fost găsit... Serkar ştia că Trebo a rămas undeva, pierdut într-un vis frumos...

O MELODIE DIN SUMER

" Fericirea nu e lucru uşor; e foarte greu de găsit în noi, şi imposibil de găsit în altă parte." – 1828
CHAMFORT

Vizitam muzeul arheologic din oraşul Cairo împreună cu un grup de prieteni. Cel care ne conducea era domnul Anuar Buthros, un apreciat arheolog. Ajunsesem într-o sală în care se aflau numeroase sarcofage, oale, podoabe… Ne-am oprit în faţa unei vitrine…

— Iată, doamnelor şi domnilor, spuse domnul Anuar Buthros, aceste tăbliţe… Sunt foarte, foarte vechi, provin din străvechiul Sumer !… Semnele pe care le observaţi sunt unice şi este bine să vă spun, că ne-a trebuit mult timp şi am depus mult efort până să le descifrăm… Ele nu sunt ideograme, nu transmit un mesaj în sensul obişnuit, nu reprezintă o cronică… Reprezintă, dacă vreţi, cel mai vechi document prin care au fost simbolizate sunetele… Ştiţi, desigur, că în muzică se folosesc… portativele, sunetele sunt reprezentate prin diverse simboluri care semnifică, printre altele, durata, înălţimea, intensitatea sunetului, ritmul sau măsura şi aşa mai departe, ceea ce le permite muzicienilor să codifice compoziţia muzicală şi să o scrie pe… hârtie, spre exemplu şi astfel să poată comunica… Această simbolistică muzicală, dacă mă pot exprima astfel, a apărut destul de târziu în istorie… Şi totuşi, iată că pe aceste tăbliţe din Sumer au fost codificate… melodii ! Până acum am reuşit să descifrăm doar o singură melodie… Vă invit să o ascultaţi, rugându-vă să fiţi liniştiţi, calmi, să vă relaxaţi…

Domnul Anuar Buthros apăsă pe un buton şi după câteva momente de linişte, se auzi acordurile unui instrument ciudat, straniu… ceva ce nu mai auzisem…

Melodia aceasta, de o frumuseţe fără seamăn, ne umplu sufletele… Ascultam vrăjiţi… Nu ştiu când a trecut timpul ! După ce s-a terminat, stăteam împietriţi, cufundaţi în gânduri, în visuri… Am fi vrut să o ascultăm din nou, din nou, din nou ! L-am rugat pe domnul Anuar Buthros să mai ascultăm încă odată melodia… Acesta ne făcu pe plac… Din nou am auzit acele sunete magice… Vedeam, trăiam intens, o lume negrăit de frumoasă, vedeam culori, fiinţe minunate, eram cuprinşi de o iubire fără sfârşit, de o armonie divină !... Eram purtaţi de o invizibilă vrajă pe tărâmuri de o frumuseţe paradisiacă… Se termină însă…

Prea repede !… Totuşi am fost inspirat, pentru că îmi luasem şi reportofonul cu mine şi înregistrasem acea melodie extraordinară !… Am continuat apoi vizita, dar nu a mai fost nimic deosebit. Ajuns acasă, am ascultat din nou şi din nou melodia…

Pur şi simplu mă fascina ! Am făcut o copie şi am trimis-o la un post de radio… I-am rugat pe redactori să transmită melodia pe post… Au făcut asta… Apoi şi alte posturi de radio au transmis melodia, care a străbătut lumea ! Era fascinantă… Apoi… O vreme nu s-a mai interesat nimeni de această melodie.

Într-o zi, am ascultat la radio, o ştire…

" *Mulţi ascultători ne-au întrebat de ce nu mai difuzăm melodia din Sumer… Ei bine, suntem în măsură să vă furnizăm câteva informaţii… Cercetătorii de la Universitatea Pahamas, au studiat cu multă atenţie această melodie şi au constatat că reprezintă de fapt un mesaj de o complexitate uluitoare, mesaj care poate fi periculos, poate destabiliza psihicul, conştiinţa, poate conduce la o stare asemănătoare cu coma…*

Efectele sale pot fi comparate cu acelea produse de droguri precum cocaina, heroina sau altele de acest gen… Motiv pentru care, am primit recomandarea să sistăm difuzarea acesteia… Vă vom informa, dacă vor apare noutăţi… "

Eram… surprins, uluit, consternat de cele ce aflasem… Nu credeam nimic ! Era o melodie, nimic mai mult decât o melodie, e drept extraordinară, dar… atât ! Ce putea fi rău, ce putea fi nociv în acea melodie ? Era nedrept ca melodia să fie… interzisă… Ce puteam face ? M-am tot gândit… M-am dus la Earl, un prieten care era angajat la Institutul Intal. Institutul avea drept scop studierea, cercetarea şi analizarea eventualelor mesaje provenite de la civilizaţiile extraterestre… Printre nenumărate aparate şi antene, într-o incintă special amenajată, era instalată o puternică staţie de emisie…
Într-o noapte, am pătruns cu Earl în incinta staţiei de emisie şi am transmis… melodia, pe care o codificasem în prealabil… Cine ştie peste cât timp, cine ştie unde, cine ştie ce civilizaţie va recepţiona, poate, acea uluitoare melodie… Va afla că pe o planetă, undeva în spaţiu, sunt fiinţe care pot crea şi asemenea minunăţii… Şi după asta, am plecat acasă, cu sufletul împăcat… A doua zi, stăteam şi ascultam la radio ştirile. După câteva reportaje, crainicul anunţă:

" *Referitor la melodia din Sumer… Savanţii, după alte cercetări minuţioase, folosindu-se de cele mai bune computere, au ajuns la următoarea concluzie…*
Melodia din Sumer, este de fapt un fel de cifru, este un fel de procedură, este o parolă ! La fel ca şi în cazul computerelor care încep să funcţioneze după ce se execută o anumită procedură, tot astfel, acea melodie, sau acel cifru, reprezintă o parte dintr-o procedură prin care, în cele din urmă, se pune în funcţiune o maşinărie, foarte complicată, construită de o civilizaţie evoluată tehnologic, ştiinţific, spiritual. Aceasta permite contactarea acelei civilizaţii, înştiinţarea ei, că pe o anumită planetă, există o civilizaţie evoluată tehnologic, ştiinţific, spiritual, din moment ce a fost în stare să descifreze mesajul, să-l înţeleagă şi să-l transmită în cosmos… Provenienţa melodiei din Sumer, a mesajului de fapt, se pierde în negura timpului… Din studiul aprofundat al unor semne de pe nişte tăbliţe, reiese că autorul melodiei ar fi fost o fiinţă umanoidă care a coborât dintr-o navă cosmică, undeva, într-un anumit loc din Sumer şi ar fi încredinţat melodia, de fapt acel mesaj, unui preot… Vă prezentăm acum buletinul meteorologic…"

Asta era prea de tot ! Nu-mi venea să cred ! Şi totuşi, dacă ceva, ceva era adevărat ? Cine ştie ? Apoi, parcă hipnotizat, am ascultat iarăşi şi iarăşi, fascinanta melodie din Sumer… Mă contopeam cu undele electromagnetice care purtau acea melodie şi alergam cu viteza luminii… Era halucinant… Ajungeam pe o planetă…
Aici erau fiinţe aproape moarte, erau aparate, construcţii, instalaţii şi o atmosferă apăsătoare, ucigătoare… Şi deodată, s-a întâmplat ceva, un contact s-a închis, urmat de un pocnet…
Apoi totul se metamorfoză… Fiinţele acelea aflate în agonie, au revenit la viaţă, atmosfera a devenit curată… Era un adevărat paradis…
Şi atunci am înţeles… Acea melodie din Sumer era de fapt, o parolă, care închidea un circuit complicat… Străvechi emisari ai acelei civilizaţii lăsaseră… melodia codificată, unui sumerian…

La început fusese o joacă, dar nişte fiinţe visătoare sau poate… prevăzătoare, au conceput şi apoi au construit o maşină nesfârşit de complicată care să înceapă să funcţioneze numai atunci când ar fi recepţionat mesajul conţinând melodia din Sumer… Apoi… a trecut mult timp… Fiinţele uitaseră de acea maşină minunată şi, urmând... ” a Universului lege ”, au decăzut… Până când… Iată…
S-a produs minunea cu… melodia din Sumer… Acea maşină… sau ce-o fi fost, a transformat planeta muribundă, într-un paradis !...

Iar eu, pluteam fericit, extaziat, pierzându-mă în abisul cosmic, contopindu-mă cu magica melodie din Sumer…

ESTE IMPOSIBIL ?...

” Timpul ne învaţă multe...”
MENANDER

Într-o zi, stăteam de vorbă cu Felix şi Coral, doi buni prieteni.

— De multă vreme mă preocupă problematica timpului, spuse Felix. Aş vrea să călătoresc... în timp, în trecut, în viitor, nu are importanţă... Dar, din păcate, această dorinţă este numai o iluzie... Călătoria în timp este imposibilă ! Degeaba ne facem fel de fel de visuri, în această privinţă, că nu vom călători niciodată în timp !
— Asta o spui tu, strigă Coral. De fapt ce ştim despre timp ? Că este ireversibil şi că poate fi socotit ca un fel de coordonată a spaţiului... În rest, sunt tot felul de speculaţii…
— Poate că nici nu este de ştiut mare lucru, replică Felix.
— Cum poţi să spui aşa ceva, strigă din nou Coral, când toate se supun timpului pe lumea asta, cum poţi să afirmi că nu este de ştiut mare lucru ?…
— Da, am spus eu, Coral are dreptate. Este de ştiut şi încă mult, dar din păcate gândirea noastră nu este suficient de evoluată pentru a înţelege esenţa timpului. În altă ordine de idei, ce-ar fi dacă un om sau un obiect oarecare, călătorind în timp, la sfârşitul călătoriei sale, în trecut sau în viitor, ar nimeri chiar aici şi chiar în locul sau în spaţiul pe care organismul tău îl ocupă, respectiv în spaţiul pe care îl ocupi tu în fotoliu, dragă Felix... Ei, ce zici de asta ?

— Uite ce este, spuse Felix, chestia asta ar fi interesantă şi aş vrea să ştiu şi eu ce s-ar întâmpla, numai că... vezi tu, este imposibil, repet, este… imposibil !

Abia apucă să spună asta, că se şi produse minunea... Coincidenţa a fost cu totul remarcabilă ! În locul unde stătea Felix, am văzut cum se materializează un om ! Astfel încât rezultatul a fost o monstruozitate... Bineînţeles că nici individul, nici Felix nu mai erau în viaţă. În locul de cuplaj se putea constata că muşchii, oasele, organele, erau zdrobite ! Omul care venise din timp nimerise cu jumătate din trup exact peste jumătatea trupului lui Felix ! După vreo zece minute, am văzut că cum cele două trupuri au dispărut... Au dispărut pur şi simplu !
Priveam năucit, incapabil de a mai face vreun gest...

PUTERILE SPIRITULUI

" Lucrurile atârnă de multe şi variate împrejurări neprevăzute; de aceea şi rezultatul fericit e atât de rar."
BALTASAR GRACIAN

Pe atunci călătoream prin ţară şi poposisem la o mănăstire. Aflasem că era un om pe moarte şi voiam să văd dacă nu cumva l-aş fi putut ajuta… Era un călugăr care nu ieşise niciodată din chilia lui, nu vorbise cu nimeni în afară de stareţ şi nu citise altceva decât cărţile sfinte. Mă asigurase de asta, cu jurământ, chiar stareţul mănăstirii… Am intrat în chilie şi l-am văzut zăcând pe un pat !
După un timp, m-am apropiat de el şi m-am pregătit să-l examinez.
L-am auzit şoptind:

" *Mă sfârşesc, mor !… Poate că EI mă vor ajuta !…* "

Apoi am văzut că a intrat în agonie… Mi se părea că era chiar mort cu adevărat !… Dar, după câteva secunde, a sărit din pat, a privit în jur, apoi, văzându-mă, strigă cu o voce profundă:

" *Tu… tu… ce cauţi aici ? "*

Am ieşit împleticindu-mă din chilie şi mi-am văzut de drum… Ce a fost asta ?…
După mulţi ani, aflându-mă într-o excursie, am trecut iarăşi pe la aceeaşi mănăstire. Cu acest prilej l-am văzut din nou pe călugăr, care acum nu mai era decât un schelet viu, cu ochii intraţi mult în orbite… După ce m-a privit un timp, a strigat cu o voce profundă, ca şi atunci când l-am întâlnit prima dată:

" *Tu ce cauţi aici ?… "*

M-au trecut fiori reci… Am stat o vreme să mă reculeg, apoi am plecat
Îmi treceau prin minte tot felul de gânduri… Mă gândeam de pildă la raporturile dintre firesc, absurd şi fantastic. Firescul şi absurdul, mă gândeam, sunt categorii polare, nu se pot concepe unul fără celălalt… Dacă mulţimea de întâmplări sau de evenimente considerate a fi absurde devine numeroasă, atunci acele evenimente sunt considerate fireşti şi invers… Pe de altă parte, absurdul, reprezintă fie o limitare a cunoştinţelor noastre asupra lumii (era absurd, pentru oamenii din evul mediu să creadă că pot exista obiecte mai grele decât aerul care să poată zbura; ei nu cunoşteau principiile de funcţionare ale avioanelor sau ale elicopterelor), fie, în ultimă instanţă, reprezintă, o imposibilitate de realizare a unui eveniment în anumite condiţii date (este absurd sau imposibil ca un avion sau un elicopter să poată zbura fără… combustibil)… Fantasticul, reprezintă ceva între firesc şi absurd…

Tot gândindu-mă astfel, mi-am amintit de o broşură apărută demult, cu cincizeci de ani în urmă, pe care am citit-o cândva, la o bibliotecă, într-o dimineaţă însorită de vară, în timp ce mă pregăteam pentru nişte examene…
Cred că a fost tipărită într-un număr foarte mic de exemplare şi multe, dacă nu toate, s-au pierdut... Eu nu am mai întâlnit-o nicăieri, niciodată… M-am străduit să-mi amintesc unele idei prezentate în broşură… Aceasta se intitula *"Timp, voinţă, moarte"* , autorul fiind un oarecare *dr. Atlantid Zenon* (cred că era un pseudonim…). După ce face o prezentare a puterilor psihicului, a timpului şi a coincidenţelor tulburătoare, doctorul spune că a efectuat un experiment deosebit. A salvat de la moarte un om aflat în… viitor ! Şi asta numai determinând un loc în spaţiu şi apoi concentrându-se intens şi bâjbâind apoi în timp până ce l-a găsit pe omul din viitorul său, aflat în agonie. Pentru a-şi mări şansele de reuşită, şanse care erau totuşi, foarte mici, (presupunând înainte de toate că însuşi acest fenomen paranormal ar fi putut avea loc) şi-a ales, scria el, drept reper, o mănăstire (presupunea că mănăstirile sunt oarecum mai "rezistente" la influenţa distructivă a timpului). Apoi, şi-a stabilit un orizont temporal cuprins între treizeci şi o sută de ani (aşadar un interval de şaptezeci de ani). Mai departe, spunea că s-a concentrat foarte intens şi a reuşit să "găsească" un astfel de individ. Mai spunea că a "întâlnit" acolo o altă voinţă, un alt "spirit", după cum scria el, care i-a comunicat că realiza acelaşi experiment, aceeaşi încercare deosebită, extraordinară, dar că, se găsea într-un viitor îndepărtat… Aşadar muribundul şi doctorul Atlantid Zenon, se aflau în trecutul lui, al acelui "spirit"… În sfârşit, mai scria că eforturile lor comune au biruit moartea ! Au reuşit să readucă la viaţă un om care, în mod natural, urma să moară… Cam asta a fost tot ceea ce mi-am amintit… Nu i-am acordat pe atunci o prea mare importanţă… Chiar considerând posibilă o astfel de capacitate pe care creierul ar putea să o aibă, coincidenţa era uluitoare ! Două sugestii telepatice una venind din trecut şi alta din viitor astfel încât să se întâlnească în acelaşi moment pentru a înlătura moartea unui om, readucându-l la viaţă (trecutul şi viitorul fiind raportate aşadar la intervalul de timp al muribundului), era ceva extraordinar !...
Mi-am spus că încep să visez şi am mărit pasul… După vreo doi ani m-am întâlnit cu un prieten, un medic legist, care mi-a povestit un lucru foarte interesant.
Anume că…

"… a efectuat recent o autopsie... cadavrul era al unui călugăr, dar ceea ce era straniu, era că acel călugăr părea să fie viu !…"

Nu mi-a spus cum anume ajunsese acel călugăr mort pe mâna lui, dar mi-a spus că, împins de curiozitate, i-a desfăcut cutia craniană şi a văzut cu stupoare că între cele două emisfere ale diencefalului se găsea încă o porţiune dreptunghiulară, îngustă, care se interpunea între cele două emisfere şi care prezenta o densitate mare de circumvoluţiuni… Iată încă o ciudăţenie… Ce să mai spun ? Îmi vine în minte o maximă a lui ***Goethe: "Absurdul umple lumea. "*** …
Chiar aşa, de ce nu ?…

A FOST O ALTĂ LUME ...

" Mă întorc dezamăgit şi fără să fi descoperit nimic."
MARY W. SHELLEY

Cu ani în urmă, îmi petreceam concediul de odihnă într-un sat, la nişte rude. Înainte să plec din sat, m-am dus cu un prieten să vizitez cimitirul. În timp ce mergeam spre cimitir, îi spuneam :

— Unii astronomi au observat pe planeta Marte un grup de piramide şi o sculptură gigantică reprezentând un chip, ceea ce ar sugera că planeta a fost cândva locuită.

— Este posibil, dar nu cred, spuse el.

Când am ajuns la cimitir, totul se schimbă. A fost ca şi cum aş fi intrat într-o altă lume... Era un oraş şi aveam sentimentul că trăisem în acel oraş o viaţă întreagă. Eram altcineva. Stăteam la birou şi scriam...

■

"Astronava Ares cu oameni la bord a fost lansată... Se apropia momentul când modulul marţian, respectiv naveta cu trei astronauţi la bord, avea să se aşeze pe solul planetei Marte, într-o zonă învecinată aceleia în care fuseseră descoperite piramidele şi chipul... Marele Chip... În sfârşit, evenimentul s-a produs.

Se transmiteau imagini... Un crainic al unui post de televiziune exclamă:

— Primii oameni pe Marte ! Ce noutăţi, ce surprize ne va oferi astrul roşu ? Peste puţin timp, vom afla !

Erau imagini fantastice, extraordinare... Priveam fascinat şi încordat...

— Ne îndreptăm spre zona piramidelor şi a Marelui Chip, spunea cineva. Mai avem puţin... Foarte puţin !... Ce va fi ? Ce va fi ?…

Încordarea ajunsese la maximum... Un astronaut a exclamat:

— Nimic ! Nimic ! Nu există piramidele ! Nu există Marele Chip ! Şi totuşi, trebuiau să fie ! Aici !… Dar nu sunt decât cratere, stânci şi praf !

Astronauţii aflaţi în modulul de comandă al astronavei care gravita în jurul planetei, detectau însă grupul de piramide şi Marele Chip ! Cercetările au continuat zile în şir... S-au luat probe de sol, s-au efectuat sute de experimente, dar... nimic ! Peste câteva zile, unul dintre astronauţi s-a îmbolnăvit... Datorită suprasolicitării nervoase, se spunea... Delira, tot timpul, delira:

— Enisis... planeta de dincolo... Din Metacosm... cândva... forma un sistem binar cu Marte... Ambele planete gravitau în jurul unui punct comun, în jurul unui centru de masă care gravita la rândul lui în jurul Soarelui... Fiinţele inteligente de pe Enisis au construit edificii, instalaţii complexe, monumente... Apoi... au transferat planeta Enisis... într-un Univers Paralel... În Metacosm... Din când în când ne suprapunem, interferăm... Ne observă, ne studiază, fac experimente !

La plecarea de pe Marte, comandantul a declarat:

*— **Mă întorc dezamăgit şi fără să fi descoperit nimic !...***

Şi eu eram dezamăgit, dar încă speram !... "

■

Am simţit că acea realitate devenea din ce în ce mai vagă, mai îndepărtată şi m-am trezit în cimitir... Nu am spus nimănui nimic... Mi-am făcut bagajele şi am plecat din acel sat... Nu m-am mai întors acolo niciodată !...

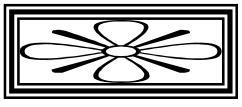

CEVA INEXPLICABIL...

”3. Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare? ”
ECLEZIASTUL - [-- BIBLIA ROMANA.COM --]

Când m-am întâlnit cu Gregorio Dundu, am fost foarte surprins pentru că într-un timp foarte scurt, se schimbase foarte mult !... Dintr-un om frumos şi bine proporţionat, jovial şi altruist, devenise cocârjat, slab, urât, mizantrop...
L-am întrebat surprins:
— Ce se întâmplă cu tine Gregorio ?
— Nu ştiu nici eu ce se întâmplă cu mine ! De când am văzut cum Dario a ars, s-a transformat în cenuşă, sub ochii mei, în câteva minute, pot să spun că nu mai ştiu ce să mai fac şi ce să mai cred...
— Dar cum a fost posibil asta ?
— Nu ştiu ! Eram în vizită la Dario şi discutam cu el despre strania experienţă pe care a avut-o cu o lună în urmă... El spunea că a comunicat cu un om din evul mediu !... Era un om care se ocupa cu alchimia şi care pretindea că putea să preschimbe orice lucru în aur !...
— Nu pot să cred aşa ceva !...
— Mă rog, este treaba ta !... Cert este că a tot vorbit cu acel om din trecut până când a adormit.
— Şi, mai departe ?
— Ei bine, după ce mi-a spus asta, a început să se zvârcolească şi să-mi spună că simte un foc interior care îl mistuie ! Mi-a mai spus că acel alchimist îi transmitea prin timp, focul sacru... Apoi... Dario a început să ardă !...
— A fost un caz de combustie spontană !
— Aşa este, dar acea combustie spontană a fost provocată de acel alchimist din evul mediu !...
— Incredibil !...
— Ei bine, acum mă simt foarte rău ! Simt că mă răcesc ! Simt că parcă am o bucată de gheaţă în stomac !... Simt că parcă stau undeva în ger !... Parcă mă aflu pe o întidere de gheaţă !
— Dar... cum este posibil ? Dimpotrivă, este foarte cald ! Iată, mă uit la termometru şi acesta arată 38 ^{0} C ! Cum se poate să îţi fie atât de frig ?...
— Nu ştiu !... Ce să fac ?...
Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Gregorio... Pentru că la un moment dat, Gregorio s-a prăbuşit, ca o statuie... Am încercat să îl ridic şi să îl aşez pe pat... L-am atins şi aproape că am leşinat ! Era rece ca o bucată de gheaţă !...
Am plecat apoi şi am povestit despre această întâmplare unor oameni de la o secţie de Poliţie... Au venit câţiva poliţişti şi au luat cadavrul...
După mult timp, am avut surpriza să văd o reclamă interesantă... Reclama se referea la o marcă de bere... Un tip bea dintr-o sticlă conţinând bere şi apoi se transforma, îngheţa, devenea o statuie de gheaţă !...

FENOMENE CIUDATE...

" Misterele nu sunt încă minuni."
JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

Deşi mi se atrăsese atenţia că în apartamentul cu numărul 158 al unui bloc de locuinţe de pe bulevardul 1 Mai, s-au petrecut lucruri stranii, nu am dat crezare acestor zvonuri şi l-am cumpărat. M-am instalat în apartament cu tot ce aveam (mobilă, covoare, aparate electrocasnice, etc.) şi am continuat să duc o viaţă obişnuită, dedicându-mă marii mele pasiuni, arta fotografică...
Într-o zi, m-am întâlnit cu fostul proprietar al apartamentului care m-a avertizat din nou. Mi-a povestit că exista o cameră în acel apartament, în care se petreceau tot felul de fenomene ciudate… Se spărgeau obiecte din sticlă, se rupeau părţi din mobilier, se încălzeau obiecte din metal, se spărgeau becuri, se defectau aparate, se alterau alimente, uneori se dezintegrau diverse obiecte ! Oamenii care au locuit acolo, fie au murit, fie s-au îmbolnăvit, fie au paralizat... După un timp, am uitat de toate acestea şi chiar în acea cameră stranie, mi-am instalat micul meu laborator foto. Într-o zi, întorcându-mă de la nişte prieteni pe care îi vizitasem şi intrând în cameră, am găsit sticlăria spartă ! Tot corpul îmi tremura, picioarele mi s-au înmuiat, dar cu un ultim efort am pus mâna pe un aparat şi am fotografiat... Poziţie după poziţie... La un moment dat am căzut şi n-am mai ştiut de nimic... După un timp mi-am revenit, am ieşit afară, în stradă şi m-am plimbat până noaptea târziu... M-am întors, am luat aparatul de fotografiat, am scos filmul şi l-am developat... Am văzut imagini fantastice: globuri de diferite mărimi şi culori, artificii, pete neregulate de culori diferite, spirale, curbe neregulate, linii întrerupte, linii frânte, spectre... Am ieşit cu filmul din cameră... L-am privit apoi ore în şir hipnotizat, stupefiat... Ce era ? Ce reprezenta ?

▪

"Explicaţia" oferită de un prieten a fost următoarea. Camera reprezenta un loc în care se concentrau energii cosmice... De ce se focalizaseră acele energii cosmice şi cum anume se focalizaseră tocmai aici, asta nu se putea şti... Se putea însă constata că atunci când aveau loc asemenea concentrări de energii cosmice se produceau acele fenomene stranii... Impactul dintre fluxurile de energie cosmică şi organismele vii se sfârşea de regulă cu moartea organismelor sau chiar cu dezintegrarea lor... Cam asta a fost ceea ce mi-a spus prietenul...
Era şi el surprins, intrigat...
O altă "explicaţie" mi-a fost oferită de un parapsiholog, care mi-a spus că acele ciudăţenii se datorau unei entităţi energetice, unui aşa-numit "vampir galactic", o fiinţă plasmatică stranie, care hoinărea prin galaxie şi câteodată se oprea pe câte o planetă. În acest caz se oprise pe Pământ, iar modul de a-şi face simţită prezenţa, a fost ceea ce am constatat eu... Un medium, adică o persoană înzestrată cu însuşiri paranormale, mi-a spus că acele evenimente stranii, se datorau unui spirit puternic, malefic, care, cândva, într-o viaţă demult trecută, fusese o căpetenie crudă, sângeroasă şi care îşi continua acţiunea distrugătoare şi după moarte...
Cam asta a fost tot ce am putut să aflu... După un timp, am plecat undeva, departe, departe, lăsând în urmă acea locuinţă stranie, pentru totdeauna...

ACCIDENTUL

"A fi sau a nu fi, iată întrebarea."
WILLIAM SHAKESPEARE

Din când în când, îmi amintesc de o întâmplare dramatică din viaţa mea… Pentru câtva timp, am sentimentul că trăiesc simultan în două universuri… alternante… în două lumi posibile sau virtuale… Chiar acum, în acest moment, parcă retrăiesc acea întâmplare şi mă aflu simultan în… aceste două lumi virtuale…

Prima lume virtuală

Eram în al doilea an de stagiu pedagogic şi predam fizica, chimia, biologia, desenul şi muzica la o şcoală generală dintr-un sat din Insula Mare a Brăilei…
Era pe la sfârşitul lui noiembrie. În ziua aceea am terminat lecţiile seara. Plouase, iar drumurile erau alunecoase, pământul se înmuiase, peste tot erau bălţi şi noroaie. Am pornit spre casă, o casă bătrânească, aflată departe de şcoală, mergând o bucată de drum prin vânt, ploaie, întuneric… La un moment dat, am ajuns în dreptul unui drum cu denivelări. Aici s-a produs accidentul…
Un pas greşit şi… am alunecat. Piciorul stâng a fost răsucit, cu piciorul drept am încercat să îmi păstrez echilibrul, mi-am mutat centrul de greutate, dezechilibrul s-a accentuat şi… am simţit o durere grozavă în piciorul stâng, gleznă, tibie, genunchi… Am căzut şi mi-am spus în gând că… "m-am nenorocit !"...
În sfârşit, am ajuns la spital, unde mi s-au acordat primele îngrijiri… Diagnosticul: fractura gambei stângi… Am stat în spital vreo două luni, după care am fost transportat cu o maşină, acasă…
Aici, am stat patru săptămâni cu piciorul în ghips… Mai veneau, uneori, elevii şi colegii şi mă vizitau. Apoi am fost din nou la spital, mi s-a luat ghipsul, am făcut radiografii, mi s-a pus alt ghips, am mai stat cu acesta încă vreo patru săptămâni, apoi, în sfârşit, am scăpat şi de acest ghips... În cele din urmă, cu ajutorul cârjelor, am mers… Mi s-a părut că timpul se accelerase, că a trecut foarte repede şi că totul nu a fost decât un teribil coşmar ! A venit vremea să reîncep activitatea…
M-am dus la şcoală şi… stupoare !… Colegii m-au întâmpinat aşa cum ştiam că mă întâmpinaseră mereu înainte de accident, adică nu m-au întrebat nimic de spital, de boală… M-am uitat la condica de prezenţă, în dreptul zilelor în care lipsisem, în care fusesem bolnav şi unde de obicei scriam titlul lecţiei pe care o predam, alături de semnătură…
Ei bine, era scrisul meu !
— Ce s-a întâmplat ? am strigat.
— Ce să se întâmple ? replică o colegă.
— Păi… în condică este… scrisul meu !
— Păi… al cui vrei să fie ?
— Bine, dar am lipsit ! Am fost bolnav, am fost la spital !… Acum vin pentru prima dată în acest an la… şcoală… aici…
— Ce ai astăzi, aiurezi ? Glumeşti ?...
— Cum adică, nu aţi venit voi la… mine ?
— La tine ? De ce, dacă tu ai venit… aici… normal ?!…

— Şi elevii ? Nu au venit şi ei… acasă la mine şi m-au văzut cu piciorul în ghips, m-au văzut că… abia mă mişcam ?
— Haide, nu mai glumi şi du-te la clasă, te-aşteaptă elevii ! Şi chiar, uite că acuma văd… Ce faci cu cârjele alea ? Ai păţit ceva ?
— Păi cum, nu ştiţi ? Am avut gamba fracturată… Luxaţia genunchiului, a gambei, a gleznei şi am stat în spital şi apoi în convalescenţă, patru luni !
— Of, ieri erai mai vesel… Şi până azi, nu aveai cârjele !

Eram stupefiat ! Am intrat în clasă… Am controlat caietele elevilor… Pe caiete erau scrise exact lecţiile pe care intenţionam să le predau ! Ce se întâmplase ? Rezulta că eu eram şi nu eram… Am fost şi… nu am fost !
Am fost apoi şi la doctorul care m-a tratat. Şi… nu m-a recunoscut ! Şi totuşi era acelaşi medic care stabilise, mai demult, diagnosticul şi anume fractura gambei stângi... Ce se întâmplase de fapt ?… Nu ştiu, dar sper să aflu într-o zi…

A doua lume virtuală

Iată ceva straniu… Eram profesor şi predam fizica, chimia, biologia, desenul şi muzica la o şcoală generală din Insula Mare a Brăilei, fiind în al doilea an de stagiu... Dar nu asta este cel mai important lucru pe care vreau să îl consemnez… Ceea ce vreau să remarc este faptul că într-o zi, ducându-mă ca de obicei la şcoală, am observat că toţi colegii, toţi elevii, se uitau la mine foarte atenţi şi nedumeriţi.
Am întrebat o colegă, de ce se uitau toţi la mine atât de insistent…
— Păi… nu ţi-ai fracturat… piciorul… gamba ?
— Ce gambă ?
— Cum… ce gambă ? Ce se întâmplă cu tine ? Patru luni de zile ai stat în spital şi în convalescenţă !… În tot acest timp te-am vizitat, la spital, apoi acasă ! Te - am suplinit la lecţii… Uită-te în condică !
M-am uitat… şi am fost stupefiat !… Până în ziua aceea, ştiam că scrisesem subiectele lecţiilor şi semnasem…
Dar acum, în condică, erau alte subiecte şi alte semnături !
Ce se întâmplase de fapt ? Mi-am pipăit gamba... Era zdravănă !
Este adevărat însă că, acum patru luni, pe la sfârşitul lui noiembrie, seara, sfârşind de predat lecţiile şi plecând spre casă, pe o vreme ploioasă şi pe un drum denivelat, drum de ţară, drum de pământ îmbibat cu apă, alunecos, mi-am pierdut echilibrul, am căzut, dar… atât… De unde şi până unde… chestia cu fractura ?…
Dar… dacă… Se putea foarte bine ca atunci, să-mi fi fracturat gamba… Şi în acest caz, cursul evenimentelor ar fi fost altul… Şi totuşi, ce s-ar fi putut întâmpla ? Ce ?… Aici, totul este normal !… Nimic deosebit, nimic bizar, totul este obişnuit, monoton, cu excepţia desigur a misterului… legat de fractura gambei… Aşadar nimic de semnalat, decât acel… accident straniu… Şi totuşi, îmi amintesc că pentru o secundă, poate două, am fost inconştient, nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine !
Dar… ce a fost, de fapt, nu ştiu, dar poate că voi afla într-o zi !

Îmi este imposibil să înţeleg ceea ce s-a întâmplat, cândva, într-o noapte de noiembrie a anului 1987, când era frig şi ploua şi când s-a produs accidentul… Nu înţeleg, de ce îmi revin câteodată aceste trăiri şi nu ştiu dacă se vor sfârşi vreodată sau măcar, dacă se vor atenua… Poate că voi afla într-o zi, înainte de a mă pierde în eternitate, răspunsul la întrebarea:
*"A fi **sau** a nu fi ?"* , deşi, încă de pe acum întrezăresc răspunsul: *"A fi **şi** a nu fi !"*

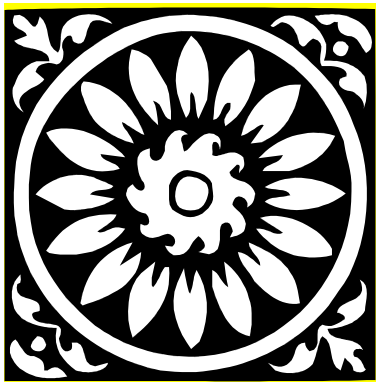

OMUL CARE SE CREDEA NEMURITOR

" Lucrurile pe care le dorim mult de tot ne par de necrezut când se înfăptuiesc." [378]
GIACOMO LEOPARDI

Cu mulţi ani în urmă, pe când hoinăream prin oraşul B., mi-a atras atenţia modul de viaţă şi felul de a fi al unui om. L-am urmărit pas cu pas şi apoi, printr-un şir de întâmplări, am reuşit să pun mâna pe caietele lui de însemnări. Citindu-le, apoi corelând cele citite cu observaţiile făcute în timp ce-l urmăream şi punând imaginaţia la lucru, am reconstituit şirul întâmplărilor ciudate pe care urmează să le povestesc… Întâmplările s-au petrecut demult. Omul care se credea nemuritor era atunci între două vârste. Locuia singur la etajul al treilea, ultimul, al unei clădiri vechi, din cărămidă. Prin singura fereastră a camerei se puteau vedea acoperişurile din tablă sau ţiglă ale altor clădiri, câţiva pomi şi cerul… În cameră era un pat, o masă, un scaun, un fotoliu, un şifonier, o bibliotecă plină cu cărţi, dosare şi caiete, o chiuvetă şi o oglindă. Athan, omul care se credea nemuritor, era bibliotecar la o bibliotecă publică neînsemnată… Despre el ar fi suficient de spus că avea cocoaşă, că era chel, că era miop şi purta ochelari mari, cu lentile groase, că era scund şi că avea o mustaţă mare, stufoasă, care îi dădea un aer distant, rezervat. Copilăria a petrecut-o într-un orfelinat, fiind un copil "al nimănui", iar adolescenţa şi tinereţea le petrecuse într-un internat unde învăţase ceva carte. Apoi, după ce căpătase postul de bibliotecar din partea unui om influent, căruia i se făcuse milă de el, după asta, trăise singur.
Nu avea nici părinţi, nici rude, nici prieteni. Era singur. Dar asta nu îl afecta câtuşi de puţin… Îi plăcea să citească şi citea orice: poezie, literatură, morală, filozofie, cărţi de popularizare a ştiinţei, chiar şi cărţi ştiinţifice…
Îi plăcea apoi să studieze oamenii...

În lungile lui plimbări îi plăcea să observe trecătorii, să le observe chipurile, trupul, gesturile. Uneori, pe la amiază, intra într-un parc, se aşeza pe o bancă şi se lăsa în voia gândurilor…
Odată, se aşeză lângă el pe o bancă, un bătrân şi din vorbă în vorbă acesta îi spuse că fusese dulgher şi însoţise o trupă de circ cu care colindase toată lumea...
— Ce crezi ? Ce vârstă am ? îl întrebă moşul pe Athan.
— Şaptezeci şi… ceva…
— Şaptezeci şi nouă…
— Mulţi înainte !
— Mulţumesc… Da !… Am trăit şi am văzut multe, am învăţat multe, dar cu toate astea... mă întreb pentru ce am trăit ? Pentru ce ? Mâine, poimâine, am să mor şi cu asta gata ! S-a terminat…
Bătrânul îi povestea lui Athan multe întâmplări din viaţa lui, iar Athan îl asculta captivat... Când au ieşit din parc era aproape de miezul nopţii. S-au despărţit, fiecare luând-o pe drumul său… Era o noapte de vară blândă, vântul abia adia din când în când, pe cer erau nenumărate stele… Se lăsa în voia gândurilor…

"Şi totuşi, nu cred în nimicnicie, nu cred că m-am născut pentru a muri, cred că voi continua să exist veşnic !…"

Îşi întrerupse şirul gândurilor pentru a privi doi bătrâni şi un tânăr care mergeau înaintea lui. Continuă apoi să cugete.

" Oh, ce diferenţă este între tânărul acela şi cei doi bătrâni !… Tânărul, cu visurile lui, cu speranţele lui, cu deziluziile lui, are un viitor în faţă… Cel puţin în principiu. Dar cei doi bătrâni, ce viitor mai au ?… Ce să mai spere, când nu peste mult timp, totul se va sfârşi pentru ei ? Ce ?… Şi chiar dacă ar mai spera, când mă gândesc că mai au de trăit atât de puţin timp, ei bine, nu ştiu cum, dar mă cuprinde o milă nesfârşită pentru tot ceea ce se cheamă viaţă…
Viaţă şi moarte… Ce uşor ne putem linişti gândindu-ne că viaţa înseamnă moarte şi că moartea este de fapt o altă viaţă, că nu poate fi viaţă fără moarte, că eu exist datorită morţii altora şi că alţii vor exista datorită morţii mele !… Ce uşor ne putem linişti gândindu-ne că aşa este soarta, legea, realitatea: să mori, pentru că nu se poate altfel…"

Continuă să meargă şi să gândească, vrăjit parcă de acea noapte senină…

"Aceleaşi stele sclipesc de atâţia ani şi ani, aceeaşi Lună strălucitoare, acelaşi vânt adie… Ce noapte minunată ! Iată şi pomii şi iarba ce se bucură de viaţă ! O viaţă trecătoare şi… inutilă ! La ce foloseşte viaţa lor, a mea, a atâtor şi atâtor organisme ? Pentru ce ?… Pentru ce există Universul, Viaţa, Conştiinţa ? Există pentru un scop anume sau există fiindcă… există pur şi simplu ? "

Ajunse acasă obosit, îşi notă în grabă, într-un caiet, gândurile şi se culcă. A doua zi, după ce se trezi, se bărbieri. Din greşeală se tăie cu lama pe obraz şi constată cu uimire că rana se cicatriza incredibil de repede… Îşi aduse aminte că, într-un film, eroul principal constata că era un om deosebit (un… "nemuritor") prin cicatrizarea rapidă a tuturor rănilor ! Această amintire îl făcu să tresalte de bucurie: dar dacă şi el era un… nemuritor?

" Ei da, îşi spuse, de ce nu ? De ce nu aş fi eu un caz real spre deosebire de acel individ care era de fapt un… produs al imaginaţiei ? Ei bine, de ce nu ? Să mă mai… tai ? Totuşi, mai bine nu… Mai bine să sper că aş putea să fiu nemuritor decât să constat că, de fapt, nu sunt… În orice caz, să mă mai gândesc… Deocamdată trebuie să fug la bibliotecă…"

După ce scrise aceste gânduri pe un caiet, se îmbrăcă şi plecă. Ziua trecu chinuitor de încet…

" Mi-e frică să mai încerc, îşi spuse, în drum spre casă… Şi totuşi voi încerca, trebuie să mă conving ! "

În timp ce mergea, neatent, se împiedică şi căzu… Îşi răni cu ocazia asta picioarele şi mâinile. Şi atunci constată cu uimire că rănile se vindecaseră aproape imediat !...

" Da ! Sunt nemuritor, sunt nemuritor ! " ţipă el… Dar nu îl auzi nimeni…

Porni ţopăind. Ajunse acasă şi aici se produse crima. Un individ îi înfipse un cuţit în inimă. Athan se prăbuşi horcăind, dar şi individul se prăbuşi, ca şi când ar fi fost trăsnit, în aceeaşi clipă. La autopsie nu se constată nimic deosebit la Athan, iar la ucigaş se determină faptul că suferise o comoţie cerebrală şi un infarct cardiac (exact în clipa în care înfipsese cuţitul în inima lui Athan). Şi mai mult chiar, inima criminalului era pur şi simplu... sfâşiată !...
Expertiza medico-legală a stabilit că decesele surveniseră simultan...

Desigur că sunt multe întrebări de pus. Cine a fost de fapt Athan ?
Cum şi de ce i se cicatrizau rănile atât de repede ? Să fi fost numai o urmare a autosugestiei că se considera nemuritor ? Apoi, cine era individul care îl omorâse ? Şi de ce ? Iată întrebări care se pun şi care, din păcate, nu îşi vor găsi niciodată răspunsuri…
După mult, mult timp, scheletul… lui Athan a fost folosit ca… material didactic pentru studiul anatomiei şi fiziologiei omului, la un liceu…
Profesorii şi elevii denumeau acel schelet… ***"omul care se credea nemuritor*** *"…*

AI VENIT PREA TÂRZIU...

" Cât de şubred este omul, ce negrăit de iute aleargă timpul şi-l ia cu el ! "
RÜCKERT

Într-o zi, Arobticitan Consen, în timp ce căuta un dosar oarecare, în camera tatălui său, a găsit caietul de însemnări al fratelui său, Alain Consen...

Despre fratele său, Alain, ştia puţine lucruri – că era mai în vârstă decât el cu şase ani, că suferise de o boală, nu ştia ce boală, dar în urma căreia decedase, când el, Arobticitan, împlinise patru ani… Aşadar fratele său murise la o vârstă fragetă – abia împlinise zece ani… Mai ştia că fusese înmormântat într-o localitate îndepărtată de aceea în care trăise şi… cam atât. Trecuseră mai bine de douăzeci şi cinci de ani de ani de la moartea lui Alain, când descoperise caietul de însemnări al acestuia.

În acest timp, Arobticitan a trăit destul de anost – o viaţă ştearsă, banală, monotonă… Însă ceea ce îi colora puţin existenţa aceasta pustie, erau visele, nişte vise stranii şi se trezea întotdeauna cu o senzaţie de stupefacţie, cu impresia că orele de somn au trecut într-o clipă… Şi era cu deosebire un vis care se repeta la intervale de trei luni, un vis ciudat pe care nu-l înţelegea deloc ! În timpul visului avea tot felul de sentimente – anxietate, teamă, nelinişte, frică, groază… urmate de beatitudine, extaz, plenitudine, împăcare cu sine, înălţare, fericire, apoi, brusc, iarăşi angoasă, disperare, spaimă... Imaginile, sunetele, senzaţiile tactile, olfactive, gustative erau deosebit de vii pe parcursul visului… Se afla într-un oraş… Nu erau oameni, nici animale. Erau numai clădiri înalte, maşini părăsite, deteriorate, vegetaţie luxuriantă, un cer închis, acoperit de nori şi nici măcar o adiere de vânt nu mişca frunzele şi tulpinile plantelor… Totul era încremenit… Apoi, brusc, imaginile dispăreau pentru a lăsa loc unei secvenţe ce reprezenta o pădure toamna, târziu… Atmosfera era copleşitoare: cerul plumbuit gata să cadă peste pământul îmbătrânit, frunze galbene care cădeau din copaci şi vaietul vântului care se tânguia şi plângea… La marginea pădurii se afla o clădire… Se vedea pe sine însuşi cum intră în clădire… Înţelese că era un spital. Simţea mirosul de formol, tinctură, spirt… Iar… atmosfera era atât de copleşitoare, de închisă, de apăsătoare, de deprimantă, încât se trezi înspăimântat… După un timp, adormi însă şi reluă apoi visul din momentul în care se trezise…

Nişte bărbaţi îmbrăcaţi în halate albe se apropie de el, îl imobilizează şi îl pun pe masa de operaţie, apoi, au luat câte un bisturiu şi au început să-l… taie… Simţea că este făcut… bucăţi… Bucăţile erau aruncate la întâmplare, dar… ce straniu !

Vedea cum bucăţile… alergau, zburau prin aer şi se uneau din nou, chiar dacă oamenii îmbrăcaţi în halate albe se opuneau cu înverşunare !…

Apoi vedea un *mormânt prăpădit, invadat de buruieni* şi auzea o voce care venea de pretutindeni: *"vino ! vino !! vino !!!".*

Se trezea întotdeauna cu un sentiment de stupefacţie… Nu ştia ce anume determina trăirile stranii din vis, se frământa, dar nu putea să răspundă. Acest vis a apărut după ce Alain a murit şi a fost înmormântat… Şi totuşi visele nu i-au schimbat viaţa ştearsă, banală… Aşadar, găsind caietul de însemnări al lui Alain, îl citi şi apoi se duse în sufragerie unde îl găsi pe părintele său…

— Am găsit caietul de însemnări al lui Alain ! Aş vrea să-mi spui mai multe despre el… Până acum nu te-am întrebat nimic depre viaţa lui… Ştiu numai că a murit şi… atât ! Până acum nu eram curios să aflu amănunte. Dar găsind acest caiet de însemnări, întâmplător, pentru că de fapt căutam un dosar, aceasta m-a îndemnat să te rog să îmi spui mai multe despre Alain…

— Alain a fost un copil minune ! Dacă ar fi trăit, ar fi ajuns poate o celebritate ! Era precoce… Deja pe la vârsta de doi ani ştia să scrie, să citească, să numere şi să facă socoteli. La vârsta de trei ani se descurca în domeniul matematicii precum şi în alte domenii, cum ar fi chimia, fizica, astronomia… Din păcate însă, era bolnav, îngrozitor de bolnav…

— Ce boală avea ? Cancer ?

— Nu. Era bolnav de progerie !… Deşi nu avea decât cinci ani, arăta ca un om de şaptezeci de ani !… Cu puţin timp înainte de a muri, la zece ani, arăta ca un moşneag de o sută de ani ! Auzisem că nişte doctori pot trata progeria prin operaţii chirurgicale…

— Cum aşa ? Cum să tratezi… progeria prin operaţii chirurgicale ?

— Aşa auzisem… Şi de altfel, ce era să facem ? Era condamnat, asta era singura şansă, o şansă infimă, dar… ce puteam face ? L-am dus la un spital din Lugon… După două săptămâni, a murit… L-am înmormântat acolo, la Lugon…
— De ce la Lugon şi nu aici ?
— Pentru că acolo am găsit loc de veci… Şi de altfel, ce importanţă mai are ? Ce importanţă mai are unde va dormi cineva... somnul de veci ?... Aici sau în altă parte ? Nu are importanţă ! Acum lasă-mă, te rog, să mă odihnesc !

Arobticitan mulţumi tatălui său, apoi se duse în camera lui, se trânti pe un fotoliu şi începu să recitească însemnările lui Alain… La început erau câteva însemnări nesemnificative referitoare la vreme, la lecturi, la diverse întâmplări banale… Apoi citi captivat…

Din lectura însemnărilor reieşea că Alain avusese o trăire sufletească deosebit de bogată şi de intensă – anxietate, frică, groază, apoi beatitudine, fericire, spaimă… adică exact genul de trăiri pe care le avea şi el în timpul viselor. Dar ceea ce l-a făcut pur şi simplu să se ridice de pe fotoliu şi să se plimbe apoi agitat prin cameră, a fost faptul că în ultimele pagini, Alain descria, aflându-se la spital, mai înainte de a fi operat şi a muri şi presimţindu-şi sfârşitul, descria exact visul acela obsedant al lui… Arobticitan. Descrierea era făcută până în cele mai mici amănunte !

Excepţie făcea imaginea de la sfârşitul visului, aceea a mormântului prăpădit, invadat de buruieni, şi a vocii care venea de pretutindeni şi care implora… "*vino ! vino !! vino !!!"…*

" Cum este posibil !? strigă Arobticitan, *cum este posibil !? Ce legătură are ? Este de-a dreptul absurd ! Cine ar putea să creadă aşa ceva !?"*

Apoi se duse din nou în camera tatălui său şi îi spuse acestuia...
— Te rog să-mi dai o fotografie de-a lui Alain !...
— Nu am decât două fotografii. Una a fost făcută pe când avea nouă ani, cu un an înainte de a muri, a doua fotografie a fost făcută după ce a murit, când era în sicriu… Stai puţin…

După ce căută într-o cutie, i-a dat cele două fotografii… Arobticitan se cutremură… Prima fotografie arăta un straniu copil bătrân, încă în viaţă, iar a doua fotografie, arăta acelaşi copil, mort, aşezat în sicriu… Privi mult timp la fotografii…

" *Este tulburător să-ţi închipui, că un copil oarecare, în loc să-şi trăiască din plin copilăria, care este destul de scurtă, sare şi peste copilărie şi peste tinereţe şi peste maturitate şi nu îşi trăieşte decât bătrâneţea !… Sunt stupefiat !*
Acum parcă am îmbătrânit şi eu cu cel puţin zece ani !"

Plecă apoi în camera sa şi se trânti pe o canapea. Se simţea obosit. Gândurile îi erau răvăşite. După un timp, nu se mai gândi la nimic şi adormi. La început nu visă nimic. Era un somn profund. Apoi îl visă pe Alain care îl chema la el…

I se părea că îi spune… că se simte singur, părăsit şi îl implora să vină, să vină cât mai repede la el !… Se trezi...

Transpira abundent şi tremura – îi tremura mâinile, picioarele, tot corpul…

În cameră era întuneric… Aprinse veioza, se uită la ceas – era ora trei şi douăzeci de minute, dimineaţa. Încercă apoi să adoarmă din nou, dar nu a mai putut… Când s-a făcut dimineaţa, bău o cafea şi plecă la lucru… Întors de la muncă, se gândi să facă un drum până la Lugon să viziteze mormântul lui Alain…

Îşi pregăti un mic bagaj, cumpără nişte lumânări, o coroană de flori şi vru să plece… Dar, ceva, ca o moleşeală, un fel de apatie îl cuprinse şi stătu nehotărât în faţa uşii. Apoi se gândi să amâne. Şi aşa, zilele treceau şi încă era nehotărât... Îl visa pe Alain care îl chema stăruitor, dar pe zi ce trecea, imaginea lui Alain, imaginea din vis, devenea din ce în ce mai palidă, mai neclară… Într-o zi însă plecă la Lugon. Ajuns aici pe înserate, căută un hotel. Îl găsi, ocupă o cameră, apoi se întinse pe pat, aşteptând să se facă ziuă, pentru a căuta cimitirul şi apoi mormântul lui Alain… Închise ochii, iar în spatele pleoapelor îl vedea pe Alain care îl chema stăruitor… A doua zi, nerăbdător, căută cimitirul…
După câteva ore de căutări, îl găsi, în sfârşit… Intră în cimitir, dar acum urma partea cea mai grea – să găsească mormântul lui Alain… Îl căută ore în şir, fără să-l găsească. Se înnoptase şi ieşi din cimitir… Se întoarse la hotel, după ce mai înainte mâncă la un restaurant din apropiere. Noaptea a avut acelaşi vis. A visat că Alain îl chema să vină la el… Când s-a trezit, după ce a băut o cafea, s-a gândit să scoată rămăşiţele pământeşti ale lui Alain din mormânt… Cumpără de la un magazin o cazma, apoi se duse la cimitir… După câteva ore de căutări, găsi în sfârşit mormântul... Şi, ciudat, era identic cu acel mormânt pe care îl visa mereu ! Nerăbdător, începu să sape.
După un timp, a dat peste sicriu care părea să fie… nou ! Îl scoase din pământ, apoi, folosindu-se de cazma, reuşi în cele din urmă să îi scoată capacul…
Când privi, aproape că leşină. Alain era… intact, era un… bătrân… un copil bătrân ! I se păru că Alain deschide ochii, apoi buzele zbârcite i se mişcă, gura i se deschide şi i se păru că aude…

"Arobticitan, ai venit târziu, prea târziu, nu mai pot !!…"

Apoi, i se păru că gura cea zbârcită se închide, pleoapele se lasă peste ochii aceia mari, mari, blânzi şi inteligenţi, în care parcă se mai putea citi o imensă, o infinită tristeţe, parcă tristeţea lumii întregi şi apoi totul se sfârşi în câteva clipe. Trupul se descompuse sub privirile rătăcite ale lui Arobticitan !… Privea stupefiat rămăşiţele dintr-un craniu, dintr-un femur şi dintr-o tibie care se aflau în sicriu şi care suferise şi el acea transformare uluitoare, fiind aproape gata, la cea mai mică atingere să devină o grămadă de pământ !… Mult timp privi lung, în gol, înmărmurit… A pus apoi cu multă grijă rămăşiţele pământeşti ale lui Alain într-un sac, plecă acasă şi înmormântă cele rămase din Alain la cimitirul din apropierea locuinţei sale, fiind însoţit şi de părinţii săi… Au trecut apoi zile, săptămâni, luni, ani… Nu mai era chinuit de vise, dar amintirea acelei zile extraordinare era mereu vie…

✱

Nu a spus nimănui ceva despre cele petrecute în acea zi, amintirea acelei zile, a acelei întâmplări, o păstră în inima lui, până când, după mulţi ani, a avut o revelaţie…

A înţeles că… bătrâneţea lui Alain era de fapt… a lui… a lui Arobticitan ! Arobticitan, îmbătrânind, şi-a transferat inconştient, printr-un straniu fenomen paranormal, şi-a transferat prin timp conştiinţa, personalitatea şi… bătrâneţea, înapoi, în trecut, fratelui său Alain, copil pe atunci !…

Toţi credeau că era progerie ! Deşi Alain murise, spiritul acestuia a încercat să oprească descompunerea, putrefacţia corpului fizic, printr-un efect de "hiperstimulare exotică" şi de asemenea a încercat să se elibereze de această personalitate străină, chemându-l pe Arobticitan telepatic, pentru a-i înapoia acestuia personalitatea… Dacă Arobticitan ar fi venit la timp, atunci, demult, când visa acel *mormânt prăpădit, invadat de buruieni,* ar fi îmbătrânit… instantaneu, deoarece Alain i-ar fi înapoiat personalitatea, conştiinţa şi chiar bătrâneţea, care aparţineau de fapt lui Arobticitan…, iar Alain ar fi revenit la vârsta şi personalitatea lui… firească. Altfel spus, a fost un transfer de personalitate, un caz de posedare… Dar… Arobticitan a întârziat, iar spiritul lui Alain, epuizat, a… părăsit corpul fizic definitiv, iar acesta a suferit o transformare miraculoasă, uluitoare !…
ÎNTÂRZIEREA A FOST PENTRU UNUL SALVATOARE, PENTRU ALTUL FATALĂ !

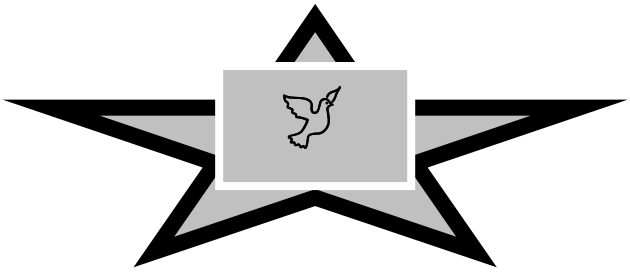

BUCHETUL DE BUJORI…

" Ceva misterios, de neînţeles, părea să-i tulbure mintea."
WASHINGTON IRVING

Se povesteau multe lucruri ciudate despre domnişoara Natalia. Domnişoara Natalia era o femeie între două vârste care îşi mai păstra frumuseţea primei tinereţi. Fiinţă necomunicativă şi enigmatică, era atrasă de poezie şi mister ceea ce îi dădea un aer distant, rezervat. În ultima vreme se ducea la cimitir pentru a vizita morminte. Descoperise aici o lume a misterelor, a vieţilor apuse, a stelelor, a nopţii…
După ce citea un epitaf, două, se aşeza pe o piatră sau pe o movilă şi privea în gol, privea şi se gândea…

"Oh, câte vieţi, câte gânduri, câte iluzii, câte visuri, sunt aici ? Ce eraţi voi acum câţiva ani sau zeci de ani ? Ce ? Nişte oameni în carne şi oase care se bucurau, se întristau, sufereau, munceau, răbdau, ignorau, înşelau… iar acum ? Unde sunteţi ? Unde vă sunt trufia, egoismul, măreţia, încrederea, dispreţul, indiferenţa, deşteptăciunea, frumuseţea, prostia, hidoşenia, altruismul, bogăţia ? Unde ? Ce a mai rămas din voi ? Din măreţia voastră de altă dată ? Ce ?
Nişte conglomerate organice într-o continuă descompunere… Oh, când mă gândesc că şi pe mine mă aşteaptă acelaşi lucru ! Aceeaşi soartă ! Oh, nu îmi vine să cred !

Deşi văd şi judec acest fapt, deşi îmi dau seama că nu poate fi altfel, viaţa din mine se cutremură, se revoltă ! Eu ştiu că voi părăsi această lume murmurând... Nu, nu şi nu ! Ceva din mine, din noi toţi, rămâne veşnic, undeva !… Viaţa este o iluzie, moartea este o iluzie... "

Apoi nu îşi mai spuse nimic… Noaptea se lăsa şi odată cu ea frigul şi liniştea; pe firmament stelele şi luna completau decorul nopţii, greierii ţârâiau, iar din când în când se auzea şi un lătrat. Domnişoara Natalia nu se mişca din locul pe care se aşezase, continuând să stea încremenită, într-un fel de extaz, repetând doar două cuvinte: *"singurătate, eternitate"…* Într-un târziu, se ridica, ieşea din cimitir şi cutreiera drumurile pustii şi prăfuite. Era copleşită de ideea scurgerii implacabile a timpului şi nu înţelegea ideea sfârşitului vieţii… Lumea ideală în care se retrăgea, era o lume eternă, luminoasă, fără un…"ieri" şi fără un… "mâine", lumea ei, era un veşnic… *"acum"…* Teama de moarte o paraliza, neantul o îngrozea şi de multe ori stătea încremenită de spaimă la ideea nimicniciei…
Într-una din nopţi, în timpul rătăcirilor ei, ajunsese, fără să-şi dea seama, în dreptul unei cârciumi care nu închisese încă, deşi trecuse de miezul nopţii. Îndemnată de un gând ciudat intră înăuntru. Aici se găseau câţiva beţivi care beau şi fumau. Speriată, ieşi afară din cârciumă şi alergă mult timp, fără să se mai uite în urmă, după care, obosită, se aşeză jos, pe marginea drumului.

" *Iată nişte indivizi,* îşi spuse, *cărora nu le pasă de nimic. Îşi îneacă spiritul, atât cât îl au, în alcool şi fum de ţigară… De fapt, toată existenţa lor, la ce se reduce ? La alcool, la tutun, la bârfă, la trivialităţi, la aroganţă, la obscenităţi… Uneori ajung la tâlhărie, la omor… Este trist să vezi că după atâtea sute de milioane de ani de evoluţie, lumea vie a ajuns la această dezgustătoare… culme…*
De fapt, mai devreme sau mai târziu, aceşti… rataţi, aceste produse defectuoase ale evoluţiei, vor fi eliminate, vor dispare şi moartea va fi sfârşitul… Sfârşitul !"

Un timp stătu împietrită, înspăimântată... Nu se mai gândi la nimic...
Nu observase că în faţa ei era un bărbat care o întrebă în şoaptă, din ce în ce mai insistent…
— Ce se întâmplă cu tine Natalia ? Natalia, ce e cu tine ?
Domnişoara Natalia tresări şi răspunse răstit, printr-o altă întrebare…
— Cine eşti şi ce vrei ?
— Sunt David, David, nu îţi mai aduci aminte ? Am copilărit împreună, apoi am învăţat împreună. Este adevărat, au trecut câţiva ani de atunci, amândoi ne-am schimbat… De câtva timp am revenit aici şi te urmăresc şi sunt nedumerit !… Am venit să văd ce mai faci şi să te întreb dacă vrei să reluăm vechea prietenie şi… nu numai atât…
— Da, da, ştiu, ştiu, ai aceeaşi voce şi chipul, cel puţin atât cât pot să văd la lumina Lunii şi a stelelor, a rămas parcă neschimbat… Parcă timpul te-ar fi ocolit… În sfârşit, bine, bine David, vom vorbi altă dată…
— Spune-mi totuşi ce se întâmplă cu tine ? De ce te comporţi astfel ?
— Nu poţi înţelege, David ! Eşti un om bun, un bărbat bun, sunt sigură că poţi fi un soţ ideal !… Dar crede-mă, sunt unele lucruri mai importante decât asta !…
— Nu mai spune ! Vrei să faci şi tu pe enigmatica şi pe interesanta, atâta tot !

— Nu, David, nu ! Crede-mă ! Nu am de ce să fac pe interesanta şi pe enigmatica… Pentru mine, asemenea fleacuri, nu au nici cea mai mică importanţă… Îţi repet, eşti un bărbat bun, îmi eşti tare simpatic, dar sunt alte lucruri mai importante decât o căsătorie între noi doi…
— Am înţeles, nu mă vrei… Iartă-mă !…
— Nu ai înţeles nimic ! Nu este vorba de faptul că nu te vreau, pur şi simplu, consider că sunt alte probleme mai importante decât asta… Ţi-am spus că nu poţi înţelege… Şi acum te rog, lasă-mă, David ! Mă voi duce acasă. Trebuie să mă culc…
— Te însoţesc până acasă !
— Nu ! Te rog nu insista… Cu bine, David.
— Cu bine, Natalia…
David se îndepărtă, în timp ce domnişoara Natalia porni spre casă…

"David ăsta, îşi spuse, *nu este la urma urmei decât un sărman conformist. Pentru el totul se reduce la cotidian… Nu simte nimic în afară de senzaţiile comune… Să mă căsătoresc cu el ! Nu, nu mă voi căsători cu David ! "*

Zilele se scurgeau astfel monotone. Domnişoara Natalia se ducea la cimitir, rămânea în acea stare de beatitudine, apoi hoinărea… David, în acest timp, o urmărea tăcut şi mirat. Într-una din zile, ajunse în dreptul unui mormânt. În faţa acestuia era o cruce din marmură neagră, masivă.
Pe cruce era montată o placă din ceramică pe care se găsea o fotografie color reprezentând chipul unui bărbat, iar dedesubt, erau erau scrise pe marmură, câteva versuri… Sub acestea, era sculptat un buchet de bujori înfloriţi…
În rest, nu era nimic care să indice persoana din fotografie… Citi…

" Plecat-am din lume,
Spre cerul albastru,
Sufletu-mi apune
Zburând către astre…
Şi aşa mereu, mereu mă duc,
Mă pierd în timp şi-n noaptea înstelată,
Privirea-mi rătăcită departe îmi arunc,
Sperând ca într-o zi, să fiu ce-am fost odată…"

Se opri din citit şi rămase o vreme cu gândurile răvăşite… După un timp continuă să citească…

"Tu rătăcitor ce treci pe drumurile vieţii,
Opreşte-ţi paşii tăi grăbiţi
Şi gândeşte-te o clipă,
La trecut şi viitor, la neant şi infinit…
Demult, demult am fost ca tine,
Şi cândva vei fi ca mine:
Spirit ce se înalţă liber
Înspre cerul nesfârşit !… "

Tulburată, domnişoara Natalia reuşi să lege câteva gânduri…

" *Ce te-ai fi aşteptat să fie viaţa, sărmane ? Ce ? O… eternitate ? Oh, când mă gândesc… Câte vieţi apuse, câte măreţii !… Ce a rămas din înfloritoarele civilizaţii cu palatele lor strălucitoare atunci, care păreau eterne, iar acum sunt ruine sau nici măcar atât ?… Ce a rămas din… atâţia regi şi împăraţi şi oameni aşa-zis mari ? Ce ? Câte întâmplări, unele ştiute, multe neştiute, câte drame, câte suferinţe, câte iluzii, câte speranţe, câte nenorociri nu au fost şi nu vor mai fi... niciodată !?… Câte ? Pe de altă parte, când mă gândesc la viitor, la viitorul pe care nici măcar nu îl întrezăresc, mă… cutremur !… Când mă gândesc că eu însumi mă găsesc într-un viitor extrem de îndepărtat faţă de… perioada formării Soarelui şi respectiv mă găsesc cândva, într-un trecut extrem de îndepărtat faţă de momentele când Soarele va fi în agonie,… ei bine, când mă gândesc la toate astea, mă cuprinde ameţeala şi îmi dau seama că, de fapt, sunt un… nimic, un fel de… tulburare de o clipă a neantului absolut şi etern…*"

Privi apoi cu atenţie fotografia. Ochii mari, albaştri, trişti şi inteligenţi, i-au atras atenţia. Arătau un om care văzuse, gândise şi visase mult, pentru care nimic nu mai prezenta un interes aparte. Nici măcar eternitatea… Acei ochi fascinanţi se încadrau atât de armonios în întregul chipului încât frumuseţea în ansamblu, era extraordinară, incomparabilă, era o frumuseţe care tulbura şi subjuga pe privitor ! Domnişoara Natalia mai citi odată versurile, mai privi odată fotografia.
Apoi, se aşeză jos, pe o piatră şi căută să lege câteva frânturi de gânduri…

" *Oh, sărmane, cine eşti, când ai trăit, când ai murit ?… Dar, de fapt, de ce îţi spun… sărmane ? De ce ? Nu este drept să îţi spun... sărmane, pentru că te-ai înălţat deasupra morţii şi eternităţii şi nimic nu îţi tulbură singurătatea, liniştea, măreţia !…* "

Se ridică şi ieşi din cimitir. Timp de câteva ore hoinări, având în permanenţă în minte imaginea chipului din fotografie. Gândurile îi erau dezordonate, mergea pe drumuri întortocheate, neştiind încotro… După mult timp, ajunse în faţa locuinţei sale. Deschise uşa, intră şi se trânti pe pat. Era neliniştită… După un timp se sculă şi luă un calmant, apoi îşi prepară un ceai sedativ pe care îl bău la repezeală… Totuşi nu se linişti deloc… Luă un calmant, apoi un somnifer şi se trânti iarăşi pe pat, încercând să adoarmă… După mult timp, adormi… Şi visă… Îl visă pe… acel străin, care îi vorbea…

" *Sunt, ca şi tine, plictisit de această viaţă trecătoare pe care o cunosc atât de bine… Şi totuşi trăiesc, sub licărul stelelor, gândind şi visând, suspendând timpul, care astfel, rămâne uitat şi neputincios… De multe ori călătoresc printre stele şi dacă ai vrea, am putea călători împreună… Vrei ?…*"

Se trezi năucită, transpirată, obosită… Apoi, după ce se trezi de-a binelea, se grăbi să plece la cimitir. Când să iasă, se ciocni de David care stătea nemişcat în faţa uşii. O privi iritat şi spuse…

— Uite ce este Natalia, cred că ar fi cazul să termini cu aiurelile astea ! Lasă-l încolo de cimitir, trăieşte-ţi viaţa ! Începe lumea să vorbească !

— Of, David, ce vrei ? întrebă nervoasă domnişoara Natalia. Lasă-mă în pace, este treaba mea ce fac şi ce simt, nu te priveşte ! Mai bine ai grijă de viaţa ta şi nu te mai amesteca în viaţa mea !
— Bine Natalia, cum zici, nu mă mai amestec… Şi totuşi nu pot fi indiferent când te comporţi atât de ciudat !…
— Lasă-mă ! Drum bun !...
David se întoarse şi plecă grăbit, fără să se mai uite în urmă, iar domnişoara Natalia se duse la cimitir, se aşeză pe o movilă, în dreptul mormântului frumosului necunoscut şi… visă…
Zilele se scurgeau în acelaşi fel... Ziua venea şi visa cu ochii deschişi la mormântul necunoscutului, iar noaptea visa cele mai tulburătoare vise… Viaţa sa devenise un vis continuu… În acest timp, David o urmărea răbdător, dar nu mai vorbi deloc cu ea. Într-o noapte, când Natalia dormi acasă, îl visă pe frumosul necunoscut...
Acesta o imploră să vină…

" *A sosit în sfârşit momentul ! Vom pleca împreună… Vom vedea stele, planete, fiinţe neasemuite… tărâmuri sublime… Haide !… Nu mai pierde nici măcar o singură clipă ! Este momentul să ne pierdem în imensitatea cosmosului… !…"*

Se trezi, alergă la cimitir şi aici îl văzu pe David. Acesta săpa grăbit, în dreptul mormântului frumosului necunoscut. Se furişă cât mai aproape cu putinţă pentru a vedea mai bine… După ce termină de săpat, îl văzu pe David că scoate din groapă un sicriu şi apoi văzu că încearcă să-l desfacă. Atunci, în acea clipă, ceva se întâmplă cu domnişoara Natalia... Pândi momentul când îl văzu pe David aplecat peste sicriu, se apropie, luă cazmaua care era aruncată pe o movilă şi îl lovi cu putere în cap, tocmai când acesta reuşise să desfacă sicriul… David se prăbuşi…
Dând la o parte capacul sicriului putrezit, domnişoara Natalia văzu un schelet. Oasele albe şi umede sclipeau în lumina Lunii şi a stelelor. Orbită de patimă, domnişoara Natalia se aşeză jos, cuprinse scheletul cu braţele într-o îmbrăţişare care se voia eternă şi acoperi craniul cu sărutări fierbinţi şoptind, între sărutări, cuvinte pline de dragoste şi tandreţe...
Între timp David îşi reveni şi după ce văzu scena, cu un ultim efort luă cazmaua, o dădu la o parte cu greu pe Natalia şi începu să lovească scheletul… În scurt timp, din schelet nu rămase decât o grămadă de oase amestecate cu pământ… După asta, David se prăbuşi… Domnişoara Natalia privea aiurită scena…
Ieşi împleticindu-se din cimitir, se duse acasă, se trânti pe pat şi adormi…
Când se trezi, stătu mult timp uitându-se în gol… Şi îşi aminti… Îşi aminti că mai trăise cândva, că avusese mai multe vieţi…
În viaţa precedentă, fusese… un tânăr… un tânăr extraordinar de frumos, cu ochi mari, albaştri, trişti şi inteligenţi, fascinanţi…, un tânăr atras de cosmos şi de mistere… Îşi aminti că… murise, dar credea cu ardoare că va mai fi, că va mai trăi, că viaţa şi moartea nu sunt decât nişte iluzii…

Şi, pentru a-şi aduce aminte de viaţa trecută, în viitoarea reîncarnare, construise un edificiu mortuar, o cruce din marmură neagră masivă, pe care montase o placă din ceramică pe care se găsea o fotografie color, iar dedesubtul fotografiei scrisese nişte versuri… Sub aceste versuri, sculptase un buchet de bujori… Florile lui preferate…
Şi atunci, cuprinsă de o emoţie puternică, tremurând, domnişoara Natalia, a înţeles că în viaţa precedentă, fusese… un bărbat, fusese ACEL bărbat… din fotografie… de care acum, în această viaţă… se îndrăgostise nebuneşte, iar acel schelet era, aşadar, al… acelui bărbat !… O cuprinse o sfârşeală, o toropeală profundă… Se răsuci în pat, şi într-un colţ al patului, atinse… un frumos BUCHET DE BUJORI… Apoi a adormit… **A ADORMIT ŞI NU S-A MAI TREZIT NICIODATĂ...**

EFECTUL MICROMEGAS

"Ce reprezintă oare ? Ce se află acolo ? Pentru ce sunt atâţia oameni care pleacă şi nu se mai înapoiază ?"
BLAISE CENDRARS

Să tot fi avut un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime, avea o frunte înaltă, chică leonină, ochi căprui, miopi, nas drept, peste care erau aşezaţi ochelari cu lentile groase, bărbie fermă, buze strânse, trup adolescentin. Asta ca înfăţişare. Ca vârstă, se părea că avea vreo treizeci de ani. Aparent nimic deosebit. Şi totuşi avea ceva, ceva care îl deosebea de ceilalţi oameni… De câte ori am avut ocazia să-l întâlnesc, mi-a lăsat o impresie bizară. Aveam senzaţia că timpul se scurge mai repede, mai repede, mai repede... iar după ce pleca, cine ştie unde, timpul se scurgea lent... Nu numai eu aveam acea senzaţie de accelerare a curgerii timpului ci şi alţii, membrii clubului Cosmos... Era un individ tăcut, rareori vorbea cu cineva, era un individ introspectiv şi nu prea ştiam nici eu, nici ceilalţi, de ce venea în mijlocul nostru... Nu l-am întrebat nici cine este, nici ce vrea… Făceam abstracţie de el şi singurul simţământ al prezenţei lui în mijlocul nostru era acea accelerare a scurgerii timpului. Astfel cele patru, cinci ore cât stăteam împreună se scurgeau de parcă ar fi trecut... patru, cinci minute, în timp ce atunci când el nu apărea, cele patru, cinci ore erau... atât cât sunt de fapt... Într-o zi, când eram adunaţi la club şi când insul a apărut, Ami Nor, preşedintele, un om tânăr, de vreo treizeci de ani, cult, inteligent, se apropie de individ şi îl întrebă:
— Ascultă, poţi să fi atât de amabil şi să ne spui cine eşti ?…
Insul tuşi, apoi mormăi ceva şi, în fine, spuse cu un glas care venea parcă de undeva de departe...
— Sunt un aventurier, de fapt un Melmoth rătăcitor din stea în stea, din planetă în planetă... Întrucât sunt nemuritor şi dispun de puteri foarte mari, caut să cunosc cât mai bine lumea, Universul, fiinţele...
Ami Nor îl privea zăpăcit, ca şi noi ceilalţi, de altfel... Apoi, unul dintre membrii clubului, Dilos parcă, strigă...
— Dar este miezul nopţii ! Când a trecut timpul ? Haide să-l lăsăm în pace, nu vedeţi că este nebun ? Hai să mergem pe la casele noastre !
Preşedintele încuviinţă, dar ne trase de mână, pe mine şi pe Tilin şi ne şopti:

— Trebuie să-l urmărim... Uşor, uşor să nu ne simtă... Să vedem unde se duce...
Am aprobat în tăcere... Apoi a început urmărirea... Of, în viaţa mea nu aş mai vrea să am parte de o aşa urmărire ! Individul ne-a plimbat prin toate locurile ! Uneori mergeam încet, dar de cele mai multe ori eram nevoiţi să alergăm de credeam că ne sufocăm... În sfârşit, insul ne duse în apropierea unei case, undeva pe la marginea oraşului. Deschise uşa, intră, apoi a închis-o şi am auzit că trage zăvorul. Am dat târcoale casei şi am constatat că în spatele ei se găsea o uşă ascunsă... Ami Nor încercă să o deschidă, dar nu a putut. Era încuiată. Scoase un şperaclu din buzunar şi după ce se trudi un timp, o deschise.
— Staţi aici, şopti el. Am să intru şi dacă nu vin peste cinci minute, luaţi măsurile care se impun...
— Ami, să nu faci asta, să nu faci asta, şopti emoţionat Tilin. Cine ştie ce pericole sunt... Te aventurezi inutil !...
— Va fi, poate, ultima aventură a mea...
Deschise uşa încet, intră şi apoi o închise. Abia am apucat să ne uităm unul la altul, eu la Tilin şi Tilin la mine, că uşa se deschise iarăşi… şi ieşi un bătrân slab, prăpădit, cu ochii duşi în interiorul orbitelor, cu părul alb şi barbă lungă, cu faţa zbârcită, tremurând, îmbrăcat în... hainele lui Ami Nor, haine zdrenţuite şi pline de praf...
— Eu sunt, spuse moşneagul cu glas răguşit şi abia auzit, eu sunt Ami Nor ! Hai să plecăm şi... să nu intraţi !...
— Dar ce s-a întâmplat ? strigă Tilin.
— Când am intrat, am fost întâmpinat de o lumină difuză şi de un aer rece. Apoi, după ce am mers aşa în neştire, câtva timp, am văzut... cum să zic ?... Am văzut patru imagini... unite într-una singură. Un deşert imens, un ocean fără sfârşit, o junglă ce părea fără margini şi un munte înalt, gigantic !... Toate acestea păreau un întreg şi totuşi erau distincte !... Nu, nu era o iluzie optică, era însăşi realitatea ! Ah, totul era halucinant, extraordinar !... Eu eram singurul om acolo... Ce ştiu este că am mers mult, mult prin junglă...
— Interesant, interesant, strigă Tilin. Continuă !…
— Apoi... Mi-am făcut chiar şi o plută cu ajutorul căreia m-am aventurat pe ocean... În sfârşit am mers mult, foarte mult... În acest timp m-am hrănit cu ceea ce găseam: animale, fructe, seminţe... Până când am ajuns în dreptul unui tunel şi păşind prin el am descoperit uşa asta şi am ieşit... Iată-mă ! Cred că am aproape nouăzeci de ani, nu este aşa ?
— Oricum, pari foarte bătrân, am spus.
— Bine, dar nu ai stat nici un minut, zbieră Tilin. Şi cum, Dumnezeule, să crezi aşa ceva ? Deşert, munte, junglă, ocean... într-o... casă ?!…
— Este bizar, într-adevăr, dar asta este, spuse Ami Nor... De fapt timpul, să ştiţi că acolo, înăuntru, şi-a cam pierdut sensul obişnuit !… Cu mulţi ani în urmă am asistat la o conferinţă a unui academician…
— Ce acadamician, cum îl chema ? întrebă nervos Tilin.
— Regret, dar nu mai ştiu…
— Nu are importanţă, am spus, încercând să-l liniştesc…
— Ceea ce îmi amintesc însă, este ideea prezentată de acesta... şi anume că, în condiţii speciale, o entitate, având un volum finit, "privită" din exterior ar părea să aibă, să zicem, cinci sute de metri cubi, cât ar avea această casă, spre exemplu…
— Nu cred că volumul acestei case este de numai cinci sute de metri cubi, dar, în sfârşit, continuă te rog !...

— "Privită" din interior, aceeaşi entitate, aşadar această casă, ar avea, nu cinci sute de metri cubi, ci o mie, o sută de mii, un milion de metri cubi şi chiar mai mult... Cu alte cuvinte, dacă ai măsura... din exterior obiectul acesta, entitatea asta, ar avea... cinci sute de metri cubi, iar dacă o vei măsura din interior, ar putea avea... un milion de metri cubi ! Un fel de... spaţiu închis în sine !... Şi ceva analog pentru timp... Să zicem că vrei să măsori durata unui proces... Dacă te-ai situa în exteriorul procesului (aşadar nu participi la proces), acesta ar dura, să spunem un minut... Dar dacă te-ai afla în proces (în interiorul procesului), adică participi la proces şi măsori durata lui din interior, acesta ar dura mii de ani sau zeci de mii de ani sau chiar sute de mii de ani sau poate, chiar... milioane de ani ! Dacă ne-am referi la continuumul spaţiu-timp, ar putea fi un spaţiu-timp închis în sine... De fapt asta numea el, academicianul, în prelegerea dumnealui, efect micromegas...
— Dar cum este posibil ?!… am strigat, nedumerit.
— Cum anume este posibil să îngrămădeşti aceste lucruri într-un tot unitar, nu am idee... Cum se obţine acest efect de... "contractare externă şi dilatare internă" a spaţiului şi timpului, care sunt cauzele acestuia, nu am idee...
— Şi mai departe ? strigă Tilin, intrigat.
— Academicianul se referea şi la efectul invers, megamicros, adică la... "contractare internă şi dilatare externă", adică o entitate care, fiind măsurată în exterior, ar avea să zicem o sută de metri cubi, în interior ar putea avea numai un metru cub, iar un proces, măsurat din interiorul său ar fi de zece minute, în vreme ce măsurat din exterior, ar fi de... un an... În sfârşit, asta este ceea ce am înţeles şi ceea ce îmi mai aduc aminte din conferinţa academicianului... Şi încă ceva... Pe baza efectului megamicros, mai susţinea academicianul, s-ar putea construi nave cu ajutorul cărora să se poată călători în orice parte din Univers... În sfârşit este cam greu de explicat...
— Ei bine, nu cred !... Deşi faptul că arăţi ca şi un bătrân de... nouăzeci de ani îmi dă de gândit, spuse Tilin. Voi intra şi eu în această casă... miraculoasă... Vreau să mă conving, vreau să aflu ce se întâmplă !...

Şi a intrat, deşi eu şi Ami Nor ne-am străduit să-l împiedicăm... Am aşteptat. Au trecut cinci, zece, cincisprezece minute şi Tilin nu mai venea !... Într-un târziu, Ami Nor îmi spuse:

— Cred că acolo a şi murit ! Zece minute ce trec aici, acolo înseamnă poate un secol, poate chiar mai mult !... Hai să plecăm !...

Tocmai când ne întorceam, uşa se deschise şi apăru Tilin. Îl recunoşteam după îmbrăcămintea zdrenţuită... Era o umbră, un... schelet... Ne-a privit o clipă, a încercat să spună ceva, apoi se prăbuşi... Apoi, sub ochii noştri se descompuse şi într-o clipă deveni o... grămadă de pulbere ! Ami Nor, tremurând, intră în casă, îmi făcu un semn de rămas bun cu mâna, apoi închise uşa… Am rămas înmărmurit, nemişcat, stupefiat !… Apoi, într-un târziu, uşa s-a deschis şi apăru o fiinţă atât de bătrână, încât întrecea orice închipuire… Bănuiam că era… Ami Nor !… După o clipă, acea fiinţă se transformă într-o pulbere fină, care a fost spulberată de vânt ! Am închis uşa îngrozit şi m-am întors acasă… Da ! Asta a fost !… După vreo doi ani, timp în care, după cum am aflat, au dispărut câteva sute de cetăţeni în condiţii foarte ciudate, casa aceea stranie a fost demolată... Iar despre individul acela bizar, nu am mai aflat nimic, niciodată...

ZEUL PETRECERILOR NOCTURNE...

" Astfel de idei, odinioară interzise sau chiar revoltătoare pentru minţile noastre geocentrice, nu ne mai şochează pe măsură ce ne eliberăm încet de provincialismul nostru cosmic." 264
J. ALLEN HYNEK

1. În fiecare sâmbătă noaptea şi apoi duminică noaptea, membrii sectei Comus, se reuneau într-o clădire mare de pe Westfelmaar Street. Marele Coordonator predica despre Fiinţa Supremă, contopirea cu Sinele Absolut, Purificarea prin Comus, contopirea cu Fiinţa Supremă… Apoi, fiecare membru al sectei, bărbat şi femeie, cu un pocal de cristal în mână, trecea prin dreptul Marelui Coordonator, care le umplea pocalul cu licoarea lui Comus. Licoarea lui Comus era o băutură obţinută prin fierberea în apă distilată, într-un cazan de cupru, sub presiune, a unor cantităţi mari de Comus – o plantă neobişnuită, o plantă sălbatică, descoperită de către Marele Coordonator, undeva pe o insulă… Urmau petreceri, toată noaptea... Sectanţii consumau acea licoare, precum şi diferite preparate făcute din planta Comus (sau planta lui Comus – "Zeul Petrecerilor Nocturne", cum i se mai spunea). Bărbaţii şi femeile care participau la reuniune purtau coroniţe împletite din acea plantă stranie… După ce consumau licoarea, trăiau într-o altă realitate… Nu era beţie, era altceva !... În ceea ce priveşte istoria sectei, se ştia prea puţin… Se ştia de pildă că un explorator descoperise acea insulă izolată, o cercetase şi observase planta aceea, numită mai târziu Comus… Exploratorul, studiind proprietăţile plantei, s-a gândit să o întrebuinţeze în scopuri… mistice. Se spunea că, după ce consumase multă licoare, avusese o revelaţie prin care i se poruncea, de către o voce care venea din… cer, să înfiinţeze o sectă !... Ceea ce a şi făcut… Sectanţii cultivau terenuri întinse cu această plantă, terenuri achiziţionate de la guvern… Se reuneau sâmbătă şi duminică noaptea şi făceau adevărate orgii, drogându-se cu licoarea lui Comus… În restul zilelor munceau, fie pe plantaţii, fie la diferite ateliere unde câştigau mulţi bani…

2. Până la apariţia primilor mutanţi, nimeni nu a găsit nimic deosebit în activitatea acelei secte. Apariţia mutanţilor a stârnit uimire şi agitaţie în rândurile opiniei publice. Nu au fost omorâţi imediat, deoarece individul care îşi spunea Marele Coordonator, interzisese aceasta. Au fost crescuţi, iar când au ajuns ceva mai mari, au început să apară şi alte caracteristici ciudate. Aveau o capacitate deosebită de sugestie hipnotică, manifestând în acelaşi timp o… mare activitate bioelectrică ! Erau momente când persoanele care erau atinse de aceşti mutanţi, mureau instantaneu, fiind electrocutaţi ! Când duceau lipsă de hrană, îşi preparau substanţele nutritive printr-un proces asemănător cu fotosinteza.
Nu erau verzi, precum plantele, însă în pielea lor era o substanţă, alta decât clorofila, dar cu proprietăţi asemănătoare, care, cu ajutorul luminii, le permitea să transforme apa, sărurile minerale şi dioxidul de carbon în substanţe nutritive… Mai târziu, au început să mănânce oameni ! Dispăreau oameni, persoane respectabile, de vază… Dispariţiile misterioase au alertat autorităţile, care au declanşat vaste operaţiuni de investigare a cazurilor… Cu timpul, sectanţii şi mutanţii au început să răspândească drogul… Mii de oameni au devenit dependenţi de el. Investigaţiile autorităţilor au fost lungi şi laborioase… Au descoperit, în cele din urmă, aceste fiinţe stranii, mutanţii, născuţi într-un mod atât de straniu şi trăind atât de bizar…

3. În sala de conferinţe era o atmosferă înăbuşitoare. Preşedintele, domnul Westford, se străduia să explice auditoriului numeros natura acelor fiinţe născute de oameni, a acelor mutanţi, precum şi pericolul pe care acele fiinţe îl reprezenta pentru omenire…

— Aici avem de-a face cu o stranie, cu o stupefiantă mutaţie genetică, o mutaţie ce pare să contrazică legile geneticii, legi studiate de sute de ani încoace… Ce a provocat-o şi cum s-a produs ? Să fi fost vreun… automat biologic scăpat de sub control din vreun laborator de cercetări de inginerie genetică ? A provenit din cosmos ?… Este imposibil de răspuns în acest moment ! Cert este că s-a produs, sfidând, repet, legile cunoscute ale geneticii, ale naturii. Se pare că, ori Universul este absurd, ori, dimpotrivă, noi am devenit incompatibili cu acesta ! În orice caz, aceste creaturi reprezintă un pericol pentru umanitate ! Cazurile de dispariţii de oameni, mâncaţi, da, da doamnelor şi domnilor, da, aţi auzit bine, mâncaţi de aceste creaturi bestiale, nu sunt izolate ! Iar drogul pe care îl răspândesc, constituie un imens pericol, faţă de care toate celelalte droguri, cum ar fi LSD, opiaceele, etc., nu sunt decât simple… bomboane, permiteţi-mi această comparaţie poate inadecvată, dar vreau să subliniez prin asta, pericolul extrem pe care îl reprezintă drogul acesta ! Şi cine ştie ce mai vor să facă !?… De aceea propun distrugerea lor fără întârziere şi fără cruţare !…

Ar fi vrut, poate să mai spună ceva, să explice, să argumenteze, dar, la un moment dat a tăcut, a privit fix într-o anumită direcţie o clipă, apoi a căzut inconştient, pe scaun !…

4. În clădirea de pe Westfelmaar Street, sectanţii îşi continuau reuniunile lor neobişnuite, nefiind tulburaţi de nimeni şi de nimic… Între timp, au obţinut noi terenuri pe care cultivau planta, au cumpărat noi instalaţii pentru obţinerea drogului, au descoperit noi şi rafinate posibilităţi de… otrăvire cu drogul… Au trimis misionari prin toate regiunile lumii, pentru a-i converti pe oameni la "doctrina" lor şi pentru a-i determina să răspândească planta Comus şi drogul… Într-o seară, individul care îşi zicea Marele Coordonator, a ţinut un discurs numeroşilor sectanţi prosternaţi în faţa unei uriaşe plante Comus…

— Oh, Mare Zeu ! Oh, Mare Comus, noi toţi ne închinăm ţie şi îţi aducem slavă ! Noi nu vom avea linişte până când planta pe care cu dărnicie ne-ai dat-o, nu va fi răspândită peste tot şi până când toţi copii tăi nu vor fi stăpâni pe această planetă !... Jurăm !…

— Jurăm ! repetă corul sectanţilor…

A urmat… desfrâul obişnuit…

5. Numărul mutanţilor a crescut. Şi nu numai atât. Au început să apară şi alţi mutanţi, cu mult mai stranii decât primii, adevăraţi monştri, gigantici, diformi, ucigători… Animalele care consumau "planta", se transformau şi ele, încetul cu încetul… Omenirea era ameninţată şi lupta împotriva acestei "plante" stranii, lupta cu disperare împotriva sectanţilor, a mutanţilor… Dar nu numai omenirea, ci şi plantele luptau împotriva acelei forme bizare de viaţă, numită Comus, care ameninţa să invadeze fiecare palmă de pământ şi care se adaptase chiar şi la mediul acvatic ! Şi animalele făceau front comun. Se lupta pe toate planurile, la toate nivelurile… Era o luptă pe viaţă şi pe moarte, era o luptă disperată ! Se constatase că toţi aceia care consumaseră… "planta", inclusiv mutanţii, erau sub influenţa telepatică a acesteia !…

6. Se părea că nimeni şi nimic nu putea stăvili proliferarea "plantei" Comus… Câţiva savanţi cercetau neîncetat… Mai întâi cauzele. Au ajuns la concluzia că "planta" Comus a apărut datorită unui accident… În insula izolată pe care o descoperise un explorator, care mai târziu îşi luase numele de… Marele Coordonator, se găsea un laborator secret, aparţinând unor comandamente militare, destinat cercetărilor de inginerie genetică. Un grup de geneticieni, ciberneticieni, bioingineri, biologi şi biochimişti lucrau, utilizând nanotehnologii de ultimă generaţie, la sintetizarea unor microorganisme având câteva caracteristici diferite faţă de cele cunoscute. Într-o zi supercomputerul cu care lucrau a fost contaminat cu… ceea ce se numeşte cibervirus, a fost, altfel spus, virusat – cineva introdusese o serie de programe stranii care nu au fost detectate în timp util şi care au acţionat în mod specific… A rezultat "produsul" acesta de sinteză, "planta" aceasta, care s-a dovedit a fi în ultimă instanţă, atât un… mutator genetic (un generator de mutaţii genetice), cât şi un inductor telepatic ! Specialiştii care lucraseră la baza aceea de cercetări, au distrus totul, dar, se pare că unele exemplare, totuşi, au supravieţuit… A venit apoi exploratorul, a descoperit exemplarele şi apoi… a urmat dezastrul… Mai mult chiar, se părea că mutaţiile genetice şi influenţele telepatice, constituiau un mod de supravieţuire şi de proliferare a "plantei" !… Aceasta îi controla şi îi coordona atât pe mutanţii, cât şi… pe membrii sectei, precum şi pe aceia care deveniseră dependenţi de… drog, drogul fiind de fapt o substanţă complexă alcătuită din nenumărate microorganisme, produse ale nanotehnologiei… În ultima vreme se dădea o luptă disperată între "planta" Comus şi nişte… buruieni… Mutanţii, sectanţii, hibrizii, nu reuşiseră să stârpească buruienile, deoarece acestea aveau o capacitate de regenerare uluitoare şi o rezistenţă extraordinară ! Savanţii încercau să obţină cu ajutorul acestor buruieni, unele rezultate favorabile în vederea distrugerii acelei bizarerii biologice care se numea planta "Comus"...
Între timp, disperarea omenirii ajunsese la paroxism !… Va izbuti omenirea să se salveze ? Nu se ştia… Unii spuneau că da, se va salva… Alţii, pesimiştii, spuneau că nu, totul a fost, este şi va fi inutil… Coşmarul însă continuă… Până când ?

7. O stea mijlocie, una dintre miliardele de stele. Gravitau în jurul stelei, planete, asteroizi, comete… O cosmonavă se apropie de a treia planetă care se părea că adăposteşte viaţa şi inteligenţa… Câteva fiinţe au coborât pe planetă, restul fiinţelor au rămas pe cosmonavă, înscriindu-se pe o orbită circumplanetară… Cei plecaţi pe planetă nu s-au mai întrors… Restul, cei rămaşi pe cosmonavă, au sesizat pericolul, destul de târziu însă şi s-au depărtat. Au înţeles, prea târziu că planetă era ostilă…

Într-un imens palat, Marele Coordonator, bătrân, foarte bătrân, privea fiinţele stranii, venite din altă lume… Fiinţele nu erau moarte. Erau încă vii, dar se aflau într-o stare caracterizată printr-o rigidizare a corpului şi o tulburare a funcţiilor psihice... Ceva asemănător... catalepsiei...
Apoi strigă…
— Vom cuceri totul, totul !…
După un timp, comonava se reîntoarse. Luă la bord membrii care veniseră să exploreze planeta şi care stătuseră un timp aici, apoi se pierdu în… noaptea fără sfârşit… Se îndreptă spre planeta de origine...

8. Omenirea a fost la un pas de a fi distrusă în totalitate… La un moment dat, o ciudată boală a cuprins "planta" Comus, mutanţii, hibrizii… Ce a determinat aceasta nu se ştia, iar omenirea, care ajunsese să numere câteva sute de mii de persoane, vedea cu indiferenţă cum "planta" Comus şi creaturile pe care le generase, mureau…

Oamenii nu ştiau încă, dar vor afla, mai devreme sau mai târziu, că "planta" Comus găsise un mediu de viaţă mai favorabil pe planeta de unde proveneau acei emisari veniţi, cândva, pe a treia planetă a stelei galbene… Aşadar, acel uluitor produs al ingineriei genetice, numit… Comus, abandonase Pământul epuizat, pentru a înflori şi a distruge sub alte constelaţii, undeva, departe…

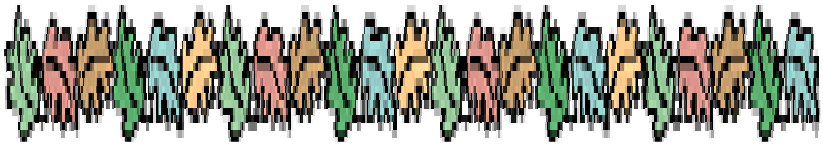

CREATORUL ŞI CREATURA

" Dar cine oare, în momentele de răscruce ale vieţii, nu se amăgeşte plecându-şi urechea la presimţiri, cui nu-i place să ezite în faţa abisurilor viitorului ?"
HONORÉ DE BALZAC

Fusesem în concediu, într-o vară fierbinte a anului 2007, la nişte rude care locuiau într-o comună numită Adâncata... Veneam în această comună, de ani de zile, să-mi vizitez rudele. Veneam aici cu plăcere, pentru că mă simţeam bine şi pentru că în definitiv, aici îmi petreceam toate vacanţele, când eram elev şi apoi student...

De multă vreme îl cunoşteam şi pe bătrân... L-am întâlnit şi în vara aceea a anului 2007. Avea atunci, nouăzeci de ani şi trăia singur.
Într-o zi, stătea pe o bancă în faţa unei porţi. Ne-am salutat, apoi m-am aşezat şi eu lângă el. Apoi bătrânul a început să vorbească... Din când în când, fuma şi sorbea dintr-o cană cu cafea, tuşea şi apoi continua să vorbească...

— După mii de ani în care oamenii au crezut cu tărie că există un creator, că există o forţă atotputernică, o fiinţă supremă care din anumite motive a creat tot ceea ce există, oamenii au crezut de cuviinţă să devină ei înşişi creatori. Şi au creat tot felul de lucruri: unelte, maşini, instalaţii, motoare, clădiri, aparate, sculpturi, picturi, poezii, computere... Toate aceste creaţii ale oamenilor, erau rezultate din gândirea lor şi aveau ceva din sufletul lor... Toate aveau ceva din personalitatea oamenilor şi de aceea, toate creaţiile astea omeneşti, păreau să fie vii !... Toate... De aceea le-am şi denumit pe toate... creaturi ! Aşadar, creaturile astea, sperau oamenii, erau destinate să-i ajute, fie în lupta cu natura dezlănţuită, fie să le uşureze şi să le înfrumuseţeze viaţa... Creaturile erau de la bun început astfel proiectate încât să nu facă rău oamenilor... Dar creaturile păreau uneori că se revoltă şi nu voiau să fie subordonate oamenilor ! Chiar mai mult, doreau să fie independente, doreau să creeze la rândul lor !... Însă oamenii păreau că nu observă ostilitatea creaturilor şi continuau să studieze, să imagineze şi să producă aparate, tehnologii, computere, roboţi, rachete, navete, telescoape, sateliţi şi multe alte lucruri, multe alte creaturi, tot mai perfecţionate... Pe de altă parte, oamenii nu uitau că era foarte posibil, era chiar foarte probabil ca ei înşişi să fie nişte... creaturi şi dacă ar fi fost aşa, era foarte posibil să existe şi alte creaturi în Universul acesta infinit... Şi căutau...

— Ce căutau ? am întrebat neliniştit…
— Căutau în spaţiul cosmic alte fiinţe inteligente... Nu voiau să accepte unicitatea lor, singurătatea lor în cosmos... Dacă, în cel mai nefericit caz, ar fi fost aşa, totuşi, le-ar fi rămas... creaturile ! Şi astfel, treceau veacuri după veacuri şi omenirea era condusă de trei principii: principiul creaţiei, principiul căutării şi principiul speranţei... Omenirea era convinsă că există un creator (cu toate că erau unii indivizi care contestau asta, susţinând că era posibil ca Universul şi oamenii înşişi să nu fi fost creaţi de nimeni). Omenirea era convinsă, de asemenea, că avea dreptul să creeze... În sfârşit, omenirea mai era convinsă că există undeva, în cosmos şi alte fiinţe asemănătoare şi în consecinţă le căuta, uneori cu disperare (cu toate că erau indivizi care contestau asta şi susţineau că, totuşi, nu există astfel de fiinţe). Treceau aşadar veacuri după veacuri şi creaturile născute de oameni, deveneau tot mai perfecţionate, dar în acelaşi timp, tot mai agresive...
— De ce deveneau tot mai agresive ? am întrebat nedumerit...
— Deoarece creaturile îşi cereau din ce în ce mai hotărât dreptul la libertate.... Şi au început să... comploteze... Instalaţiile, motoarele, maşinile, au început să evacueze tot mai multe gaze toxice în atmosferă şi să modifice compoziţia chimică a acesteia. Unele creaturi au început să consume tot mai multă energie, ceea ce i-a determinat pe oameni să caute tot mai multe surse de energie... Alte creaturi au început să se deterioreze tot mai rapid şi să se transforme în... deşeuri... Alte creaturi, rezultate din laboratoarele militare, au început să... explodeze şi să provoace numeroase victime omeneşti... Alte creaturi, creaturile biologice, rezultate din laboratoarle de inginerie genetică, au început să producă tot felul de viruşi şi drept urmare au avut loc tot felul de epidemii...
— Intersant, am zis... Şi ce credeau oamenii despre toate astea ?
— În general oamenii considerau toate astea ca fiind... accidente !... Accidente aviatice spre exemplu, când creaturile numite avioane explodau sau se prăbuşeau datorită unor defecţiuni tehnice... Sau accidente nucleare, când alte creaturi, numite centrale nuclearoelectrice, explodau datorită unor cauze necunoscute... Cu toate acestea, încrederea oamenilor în creaturi era mare, datorită faptului că unele creaturi îi ajutau să supravieţuiască, să se vindece de diverse boli, să construiască edificii. Şi îndeosebi, încrederea oamenilor în creaturi a crescut foarte mult, după ce creaturile i-au ajutat pe oameni, într-o situaţie disperată...
— Ce situaţie ? am întrebat foarte curios...
— Ei bine, a fost o împrejurare disperată... Un asteroid se apropiase de Pământ şi ameninţa să lovească planeta !... Ar fi fost o cumplită catastrofă... Dar, cu ajutorul unor creaturi, numite navete spaţiale, s-a reuşit să se evite coliziunea şi să se îndepărteze asteroidul !... Cu toate acestea, lupta creaturilor a continuat... Poluarea, deşeurile, epidemiile, seismele, schimbările climatice, epuizarea surselor de energie şi multe altele, toate fiind rezultatul acţiunii răzbunătoare a creaturilor şi pe de altă parte a neglijenţei şi a lăcomiei omeneşti, ei bine, toate acestea, au făcut ca planeta Pământ să ajungă la un pas de distrugere... Dar, undeva, departe, în acest misterios şi tulburător Univers, aşa cum omenirea intuise, erau fiinţe care descoperiseră planeta Pământ şi urmăreau cu atenţie evoluţia civilizaţiei umane... Şi acele fiinţe căutau semeni... Descoperind oamenii şi creaturile, s-au hotărât să-i viziteze. Şi au venit pe Pământ !...
— Foarte interesant, am strigat uimit...

— Au găsit planeta în agonie... Oamenii şi creaturile conviețuiau încă, dar conviețuirea era tot mai dificilă. Şi atunci, fiinţele acelea venite din abisul cosmic, au hotărât să distrugă creaturile ! Le-au distrus fără milă, dar au mai lăsat totuşi câteva, care se dovediseră mai puţin ostile, mai prietenoase... Apoi au plecat, lăsând în urmă o planetă reamenajată, o planetă curată, înfloritoare... Au trecut apoi, o mie de ani de bunăstare şi de pace pentru omenire... După aceşti o mie de ani, iată că alte fiinţe pierdute în Univers, au observat planeta Pământ, planetă renăscută, planetă ospitalieră, i-au observat pe oameni şi au venit pe Pământ cuprinse de dorinţa de a invada planeta... Oamenii erau copleşiţi de acele fiinţe ostile şi nu au opus decât o rezistenţă neglijabilă... Deodată, acele creaturi care nu fuseseră distruse de către primele fiinţe care veniseră pe Pământ, creaturile care fuseseră cruţate aşadar, au început să lupte ! Luptau cu o energie şi o eficienţă extraordinară ! Şi iată că, în cele din urmă, omenirea care fusese la un pas de a fi distrusă de acele fiinţe ostile, a fost salvată de către acele creaturi care, aparent erau... inofensive !...

— Ce fel de creaturi erau acestea ?... l-am întrerupt pe bătrân.

— Erau nişte creaturi... oarecare...

— Dar... ce erau ? Cum arătau ?... am insistat.

— Erau nişte roboţi, nişte androizi, nişte cyborgi, nişte computere şi nişte bioizi, adică nişte organisme biologice create în laboratoarele de inginerie genetică...

— Şi cum au putut să lupte aceste creaturi, dacă... erau inofensive ? am întrebat din nou...

— Erau inofensive pentru oameni, dar nu şi pentru acele fiinţe ostile !

— Şi cum arătau acele fiinţe ostile ? l-am întrebat, uimit, pe bătrân.

— Ei bine, nu aveau o formă şi o mărime bine determinată, se schimbau în permanenţă şi se mişcau cu o repeziciune extraordinară !... Ucideau oriunde se găseau !... Erau fiinţe egoiste, dacă pot spune astfel şi nu cunoşteau mila, ataşamentul, prietenia, amabilitatea ! Ceva s-a întâmplat în acele fiinţe ostile, ceva a modificat comportamentul lor agresiv ! Cert este că, la un moment dat, fiinţele acelea agresive, au părăsit planeta Pământ şi nu au mai revenit apoi niciodată ! Şi astfel, omenirea a fost salvată şi a putut apoi să supraviețuiască încă mii şi mii de ani !... Şi asta datorită acelor creaturi... binevoitoare ! Iată deci că, în definitiv, problema asta a creatorului şi a creaturii, este departe de a fi rezolvată ! Unii creatori sunt buni, alţii sunt răi, unele creaturi sunt rele, altele sunt bune... Ce părere ai ?

— În primul rând, să mă refer la denumirea asta de... creatură... În general se înţelege prin creatură... o fiinţă înzestrată cu facultatea de a simţi şi de a se mişca; vietate; făptură; vieţuitoare; animal… Nu ar avea sens să vorbim despre creatură atunci când ne referim la… avioane, spre exemplu, care deşi sunt create de oameni, nu sunt totuşi creaturi pentru că… nu sunt vii…

— Aşadar, eu consider că tot ceea ce este creat de oameni este de fapt o… creatură ! Orice lucru care este creat de un om sau de orice fiinţă inteligentă, păstrează în el, mai mult sau mai puţin, ceva din fiinţa sau din sufletul celui care l-a creat… Este viu chiar prin faptul că a fost conceput şi realizat de unul sau mai mulţi oameni sau de alte fiinţe vii… Înţelegi ?...

— Am înţeles… În al doilea rand… ce să mai spun ?... Dacă înţelegem astfel ideea de creatură şi de creator, atunci cred că ai dreptate când spui că totul este relativ… Sunt creatori buni şi răi, sunt creaturi bune şi rele… Dar trebuie să răspundem la întrebările următoare… Bun sau rău… pentru cine ? Buni sau răi pentru ce ?...

— Uite, să-ţi arăt ceva, spuse bătrânul, după ce tăcu un timp…

Bătrânul se scotoci prin buzunarele pantalonilor şi scoase dintr-un buzunar… ceva… Era ceva care îşi schimba permanent forma şi mărimea…

— Este ultima dintre fiinţele ostile care invadaseră Pământul… spuse bătrânul… A preferat să rămână pe planeta noastră, fiind cucerită de mila, bunătatea, prietenia, amabilitatea… creaturilor !...

Este inutil poate să mai precizez că am fost uluit, stupefiat… Într-un târziu, am reuşit să spun…

— Dar cum este posibil ? Suntem în anul 2007, într-o zi caniculară a lunii august şi... am crezut că totul din ceea ce mi-ai povestit, nu este decât un... basm !

— Ei bine, uită-te la mine ! Eu nu sunt decât o... creatură ! Una dintre acele creaturi care nu au fost... distruse. Sunt un... android şi am călătorit în timp, în trecut, cu scopul de a cunoaşte câte ceva din istoria nescrisă şi... neştiută a creatorilor mei, oamenii...

Am rămas tăcut, îngândurat... În acele momente, mai mult ca niciodată, m-au cuprins presimţirile şi incertitudinile viitorului... Am plecat, despărţindu-mă de acel bătrân sau... android sau... creatură... sau... ce-o fi fost şi m-am plimbat apoi până la miezul nopţii, apoi m-am întors la rudele mele, am intrat în camera mea şi m-am culcat... La câteva zile de la întâmplarea asta, m-am dus la Cricov... Trebuie să precizez că prin acea comună, Adâncata, trecea un râu, Cricovul, care se vărsa în alt râu mai mare, numit Prahova... Am multe amintiri despre râurile astea... Copilărisem prin locurile astea, mă scăldasem de multe ori în râurile astea şi de multe ori reveneam aici... Aşa încât m-am hotărât, la câteva zile de la discuţia pe care am avut-o cu bătrânul, să mă duc la Cricov... Îmi luasem cu mine camera video, o carte, un cearceaf şi o pălărie mare. După un drum lung, am ajuns, în sfârşit... Cricovul devenise un fir de apă ! Priveam şi nu îmi venea să cred că acest râu, pe care îl ştiam destul de impunător cu ani în urmă, care provocase în trecut inundaţii, ajunsese în starea aceea jalnică ! Am mers în continuare şi am ajuns la locul de confluenţă al râului Cricov cu râul Prahova... Am găsit un loc mai curat, am întins cearceaful şi m-am aşezat... Apoi... am privit şi am tot privit locul acela unde se întâlneau cele două râuri, Cricovul şi Prahova... Îmi treceau prin minte tot felul de gânduri, tot felul de amintiri... Îmi aminteam, spre exemplu că, odată, copil fiind, am fost în pericol să mă înec !... Am scăpat, dar cu mare efort. În sfârşit, ce a fost, a fost, mi-am zis şi am început să citesc... Cartea pe care o citeam era interesantă şi avea un titlu atrăgător... ” Sfârşitul Lumii”... Subiectul era următorul... Un profet anunţă sfârşitul lumii... Această prevestire acţionează ca un fel de sugestie colectivă... Oamenii cred în asta şi iniţial sunt paralizaţi de spaimă... Apoi, o furie sălbatică îi cuprinde pe toţi şi distrug tot ceea ce au creat: fabrici, uzine, aparate, maşini... şi revin la modul de viaţă primitiv... După un timp, au loc cutremure, clima se modifică, are loc o nouă glaciaţiune, iar oamenii mor îngheţaţi sau răpuşi de tot felul de boli sau mor în tot felul de cataclisme...

La un moment dat, atenţia mi-a fost atrasă de un vuiet... Mi-am ridicat privirea de pe carte şi am văzut ceva incredibil ! Cu câteva minute în urmă, cele două râuri erau aproape secate, iar în câteva minute, aşadar, debitul de apă crescuse uluitor de mult !

Şi am mai văzut ceva extraordinar... Cele două râuri, Cricovul şi Prahova îşi schimbau mereu cursul !... Parcă erau nişte reptile care se târau ! Am luat camera video şi am filmat... Apoi am început să alerg înnebunit de spaimă, întrucât apa venea spre mine şi riscam să mă înec, ca atunci, demult, când copil fiind, am fost la un pas de moarte !...

Totul devenise halucinant !... La un moment dat, mi s-a părut că îl văd pe acel bătrân care îmi povestise despre creatori şi creaturi şi care, după un timp, ajunsese lângă mine, mă opri şi-mi spuse...

— Fi atent, fiinţa asta te vrea pe tine ! Este una dintre fiinţele acelea invadatoare despre care îţi povesteam... Acum a revenit şi... te vrea pe tine !... Încearcă să fi calm !...

— Ce vrea de la mine ? am strigat, înspăimântat. De ce mă vrea tocmai pe mine ?...

— Te vrea tocmai pe tine, pentru că ai avut ghinionul să te afli la locul şi în momentul nepotrivit ! Ce vrea de la tine ? Evident vrea... viaţa ta !... Dar... fi atent ! Prin milă, prietenie, blândeţe, înţelegere, amabilitate, calm, o vei învinge ! Te va lăsa, va renunţa ! Vei fi salvat !...

Atunci, o pace adâncă mă cuprinse, un calm desăvârşit a pus stăpânire pe mine....

M-am liniştit şi am aşteptat plin de bunăvoinţă şi prietenie, ca apa aceea tumultoasă să mă cuprindă... Şi atunci s-a întâmplat ceva... Apa s-a oprit şi a început să se retragă, tot mai mult şi mai mult, până când... totul a revenit la normal...

Din fericire, au rămas imaginile înregistrate de camera video !... L-am văzut apoi în zare pe bătrân, care mi-a zâmbit şi mi-a făcut un semn cu mâna... Un semn de rămas bun... A doua zi, când m-am dus din nou la bătrân, am aflat că plecase undeva, dar nimeni nu a ştiut să-mi spună unde anume plecase... Au trecut apoi anii, dar nu l-am mai întâlnit pe acel bătrân, niciodată...

Dispăruse pentru totdeauna !...

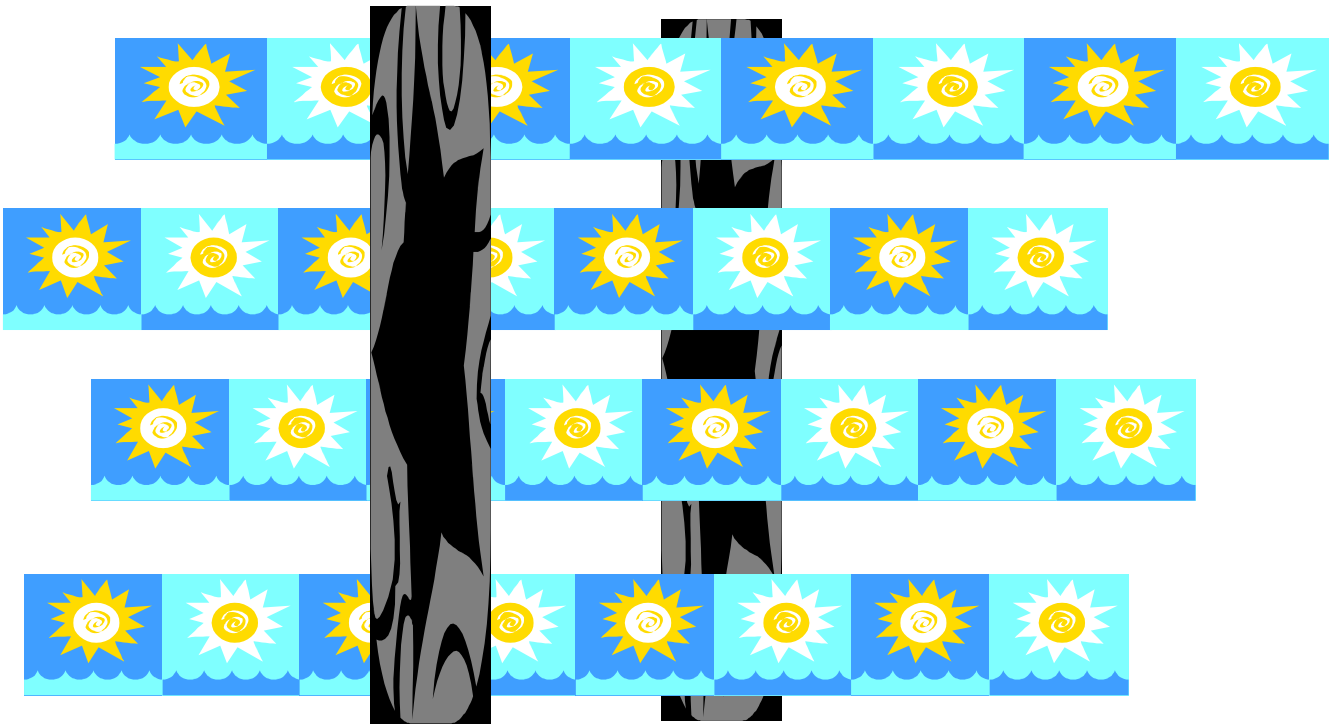

MISTERIOASA PLANETĂ NOOZOON

" — Multe lucruri, care nu sunt adevărate pot fi dovedite, iar altele, adevărate, nu pot fi dovedite."
MARGARET MILLAR

Ei bine, faptele au fost următoarele. Într-o localitatea oarecare (din anumite motive, nu o voi numi), a dispărut fără urmă o persoană relativ cunoscută prin localitate şi chiar prin împrejurimi. S-a bănuit la început că era vorba de un accident. Un înec spre exemplu... S-a cercetat râul din apropiere cu foarte multă atenţie. Nu s-a găsit nimic. Au trecut câteva zile, dar cercetările au fost inutile. S-a bănuit că ar putea fi vorba de o crimă. S-a investigat stăruitor tot ceea ce era în legătură cu dispărutul. Din nou cercetările au fost inutile... În aceste condiţii, cazul a fost închis. Nu peste mult timp de la dispariţia individului, în aceeaşi localitate s-a descoperit ceva senzaţional. Într-unul din cavourile aparţinând unei vechi familii (care deţinuse pe vremuri demult apuse, înalte titluri nobiliare), deschizându-se unul dintre sicrie, s-a descoperit, aşadar... nu un schelet, cum ar fi fost de aşteptat, ci trupul mutilat al unui bărbat. Prima constatare, a fost că trupul era foarte bine conservat, arăta ca şi când ar fi fost viu, numai că lipsa totală a pielii, intriga şi înspăimânta. Lângă cadavru, s-a găsit un recipient, făcut dintr-un material transparent, închis ermetic, conţinând un lichid de culoare roşie. În faţa sicriului era o placă de marmură pe care erau scrise numele individului şi anii între care trăise acesta. Din anumite motive nu voi menţiona numele acestuia şi anul naşterii, respectiv anul morţii. Mă mulţumesc să spun că fusese un înalt demnitar şi că trăise în evul mediu. Fireşte că această descoperire a produs emoţie şi agitaţie în mica localitate, totuşi nu atât de mare pe cât s-ar putea crede. Pentru că, circula o legendă care spunea că un nobil de prin părţile acelea, ocupându-se cu vrăjitoria, cu alchimia, cu astrologia, cu alte cercetări ezoterice, magice, se spunea că ar fi ajuns să descopere piatra filozofală, elixirul tinereţii, inelul magic şi alte lucruri vrăjitoreşti... Nobilul controla anumite forţe malefice ! Se spunea că, odată cu dispariţia lui, fantoma acestuia bântuia nestingherită... Această legendă era transmisă din generaţie în generaţie de diferite persoane înclinate spre ocultism... Până la descoperirea cadavrului, majoritatea localnicilor considerau această legendă, mai în glumă, mai în serios, ca fiind adevărată. După descoperirea lui, aceştia au fost iniţial surprinşi, apoi s-au năpustit pur şi simplu să vadă, ceea ce ei socoteau a fi o minune. Aflându-mă în acea localitate de câtva timp, fiind invitat de nişte prieteni să-mi petrec concediul la ei, şi întrucât acest caz mă atrăgea prin aspectul lui insolit, am început să mă interesez şi să fac investigaţii. Într-o zi, m-am dus să cercetez cadavrul, fireşte, într-una din rarele zile de linişte, când, în apropierea cavoului nu se aflau decât cei doi paznici. Aceştia nu m-au lăsat să intru şi să investighez. Le-am dat însă nişte bani şi, în sfârşit, m-au lăsat să intru în cavou. Luasem cu mine şi trusa de cercetări, de care nu mă despărţeam niciodată şi care conţinea câteva aparate, câţiva reactivi chimici şi diverse ustensile. M-am apucat de lucru.
În primul rând am făcut diferite măsurători biofizice. Am luat câteva probe din cadavru (bucăţi mici de ţesuturi, grupuri de celule etc.) pentru a le examina la microscop şi pentru alte analize chimice de fineţe. Apoi am luat recipientul care conţinea acel lichid de culoare roşie. Recipientul era închis ermetic, nepermiţând extragerea vreunei picături din acel lichid. Uitându-mă cu mai multă atenţie la el, am observat că începuse să se precipite, să se coaguleze... Era ceva straniu...

Mă întrebam, ce anume determina coagularea acestuia, în momentul în care un paznic intră în cavou să mă anunţe că afară începuse ploaia şi mă îndemna să mă grăbesc. I-am spus să aştepte... Am privit din nou recipientul. Am observat că viteza de coagulare sau de precipitare, creştea şi, totodată, am observat, la lumina lanternei, curenţi de fluid care puneau în mişcare o substanţă vâscoasă. Cercetând atent recipientul, cu lupa, am observat minuscule orificii pe suprafaţa acestuia.
În sfârşit, am efectuat analiza spectrală a conţinutului recipientului, notându-mi cu grijă rezultatele. Apoi am ieşit din cavou, îndreptându-mă spre locuinţa prietenilor mei. Am ajuns ud leoarcă, mi-am schimbat hainele şi m-am culcat. A doua zi, înainte de a prelucra datele, am vizitat iar cavoul… Era o vreme bună, cerul era senin, soarele strălucea… Am privit cadavrul, apoi recipientul şi am văzut că dispăruse orice urmă de coagulare a fluidului din recipient. Faptul acesta m-a uimit... M-am întors apoi la prietenii mei şi i-am informat despre ceea ce aflasem, după care am studiat şi am prelucrat datele. Primele concluzii la care am ajuns după analizele efectuate, au fost dintre cele mai neaşteptate… Analiza micilor fragmente de ţesut, a arătat că celulele care alcătuiau ţesuturile, aveau un nucleu compact, unul mozaicat şi încă unul difuz, citoplasma era ceva mai densă decât la celulele obişnuite, iar membrana celulară era alcătuită din trei straturi distincte, având, se pare, funcţii diferite...
Aşadar, structura celulelor era diferiră de ceea ce cunoşteam... Observaţiile anatomice au arătat o serie de diferenţieri faţă de un organism uman obişnuit.
Spre exemplu, am constatat o dezvoltare accentuată a coloanei vertebrale, a musculaturii membrelor, dar şi o înălţime relativ mică (un metru şi treizeci de centimetri). De asemeni, am mai remarcat o dezvoltare deosebită a cutiei craniene, a ochilor şi a toracelui... Desigur că mai trebuiau făcute alte studii, mai ample, dar în această fază a cercetărilor, nu se putea obţine mai mult. Oricum aceste rezultate ale investigaţiilor, îmi arătau că mă aflam în faţa unui caz extrem de ciudat, iar problema consta în a afla cine anume era de fapt acel individ despre care circula acea stranie legendă. Rezultatele analizei spectrometrice efectuate asupra recipientului care conţinea fluidul vâscos, au fost dintre cele mai stranii… Fluidul avea o complexitate chimică deosebită ! Tocmai voiam să ies din camera mea, să ajung la cavou, apoi să cercetez în amănunt cadavrul şi ceea ce era în legătură cu el, când unul dintre prietenii mei, intră în casă. Îmi spuse, cu glasul tremurând de emoţie, că... " *cei doi paznici care stăteau la intrarea în cavou, fuseseră omorâţi; aceştia au avut parte de o moarte violentă, provocată de puternice lovituri de bâtă, lovituri care le-au fracturat oasele, le-au spart capetele şi le-au produs numeroase leziuni interne"*.
Cadavrul nobilului dispăruse, iar cavoul fusese răvăşit. Oficialităţile, după primele investigaţii, aflaseră despre vizita mea la cavou, despre mituirea paznicilor şi mă bănuiau că îi omorâsem pe paznici, cu atât mai mult cu cât eram şi nou venit în localitate... A urmat o perioadă de timp agitată. A trebuit să explic amănunţit prezenţa mea în localitate, interesul meu pentru cadavru, de ce a trebuit să mituiesc paznicii, etc. Prietenii mei au depus în acest sens mărturie… În momentul când fusese comisă crima, mă aflam în casa lor şi prin urmare nu îi puteam omorî pe paznici !... Întrucât nu aveau vreo dovadă neîndoielnică împotriva mea, s-au hotărât să mă lase în libertate, dar am fost pus sub supraveghere strictă...
Cazul devenea din ce în ce mai straniu... Aşadar, ce ştiam la data respectivă ?
Ştiam următoarele...

Ştiam că un cetăţean, destul de cunoscut în localitate, dispăruse fără urmă şi că, la câteva zile după dispariţia acestuia, se descoperă într-un cavou, un sicriu în care se găsea cadavrul unui individ respectiv al unui... vechi nobil, despre care circula o legendă ciudată. Trupul era jupuit complet, era excepţional de bine conservat şi, după primele analize fizico-chimice şi anatomice, avea diferenţieri stranii faţă de oamenii obişnuiţi, diferenţieri momentan inexplicabile. În sfârşit, ştiam că doi oameni care păzeau cavoul, fuseseră omorâţi la câteva zile după descoperirea acelui... cadavru straniu. Moartea paznicilor fusese violentă, fiind cauzată de lovituri de bâtă care le fracturase oasele şi le provocase grave leziuni interne. În plus, cavoul fusese răvăşit, iar sicriul cu acel cadavru ciudat dispăruse fără urmă... Printre multe întrebări pe care mi le puneam erau şi acestea… De ce nu fusese transportat sicriul imediat după ce fusese descoperit, la un institut de cercetări, împreună cu tot ceea ce era în legătură cu el ? De ce a rămas atât de mult timp în localitate la îndemâna tuturor, printre care şi... a mea ? După cum am aflat mai târziu, autorităţile intenţionaseră să aducă specialişti pentru elucidarea cazului, dar amânaseră, aşa cum aveau obiceiul. Nici măcar un asemenea caz deosebit, nu îi scotea din nepăsarea lor obişnuită... Aşadar, acestea erau toate informaţiile mele în legătură cu acest caz neobişnuit... Informaţii, este un fel de a zice, pentru că, de fapt, nu erau decât nişte întrebări, nişte situaţii incerte, nişte probleme care se cereau rezolvate, bineînţeles în măsura posibilităţilor. Prin urmare, trebuia să-mi întocmesc un plan de acţiune care să cuprindă următoarele: ceea ce ştiam despre caz, ceea ce trebuia să aflu şi ceea ce trebuia să fac. În sfârşit, trebuia să încerc să explic toate aceste fapte ciudate... Iată, mai întâi, câteva întrebări la care trebuia să răspund. Individul care dispăruse fără urmă, avea vreo legătură cu acest caz sau nu ?
Cine a fost, de fapt, personajul atât de straniu găsit în cavoul vechii familii de nobili ? Ce reprezenta recipientul care conţinea substanţa de culoare roşie ? Cine îi omorâse pe cei doi paznici şi de ce ? Cine furase sicriul şi cine răvăşise cavoul şi în ce scop ? În această privinţă, existau două posibilităţi: sau un individ sau doi ori mai mulţi, au omorât paznicii şi apoi au furat sicriul cu cadavru cu tot şi apoi au răvăşit cavoul, fie un individ sau mai mulţi, au omorât paznicii dintr-un anumit motiv şi apoi au fugit lăsând cavoul intact, iar după aceea alţi indivizi au intrat în cavou căutând ceva anume şi apoi au furat şi sicriul... În sfârşit, ce intenţii aveau cei ce furaseră cadavrul şi alte lucruri din cavou ? Acestea mi se păreau a fi întrebările mai importante în legătură cu acest caz. În primul rând, era necesar să iau legătura cu persoana care investiga oficial acest caz. Trebuia să ştiu ce aflase şi să îi propun să colaborez cu el. Lucrul acesta era destul de greu, având în vedere că eram... suspectat de crimă. Dar prietenii mei, m-au asigurat că mă vor ajuta... Pentru a mă ajuta, au hotărât să organizeze o serată la care au invitat toate persoanele importante din localitate, inclusiv pe anchetator. În aşteptarea seratei, mă gândeam la modul de viaţă al celor mai mulţi cetăţeni ai acelei localităţi. Aceasta era o aşezare retrasă, destul de puţin populată, o localitate unde nu aveau loc evenimente deosebite, fără fluctuaţii mari de la o zi la alta... Astfel, existenţa lor se reducea la următoarele: naşterea, ceva educaţie primită de la câteva şcoli, apoi munca prin diferite ateliere sau... grajduri, întrunirile religioase, apoi căsătoria, apoi chefuri prin hanuri şi cârciumi, repetate des, participarea la baluri, serate, spectacole, iar apoi... bătrâneţea... Şi în sfârşit... pacea eternă... Aşadar, nimic deosebit, nimic interesant... În sfârşit, a avut loc şi serata... Nu voi insista asupra modului cum a decurs aceasta.

Cert este că la sfârşitul ei, anchetatorul a acceptat să colaborez cu el, iar celelalte oficialităţi au dispus scoaterea mea de sub urmărire. Cele ce am aflat de la anchetator, împreună cu cele ce ştiam, au făcut să mă gândesc la o ipoteză, care însă, trebuia verificată. Iată ceea ce am aflat de la anchetator. În primul rând, medicul legist, după studii îndelungate, a stabilit că decesul paznicilor a survenit mai înainte ca victimele să sufere loviturile violente date cu o bâtă sau mai curând cu... o cracă ruptă dintr-un nuc; medicul a constatat aşadar că moartea survenise de fapt în urma unui infarct cardiac, cu câteva minute înaintea loviturilor !... Munca migăloasă făcută şi din pasiune, dar şi din curiozitate, a experimentatului medic legist, a furnizat această informaţie importantă (a fost o informaţie care a contribuit la scoaterea mea de sub supraveghere şi acceptarea mea în echipa care investiga straniul caz). În al doilea rând s-au mai remarcat nişte urme de paşi în faţa cavoului care dispăreau la câţiva metri de intrarea în cavou !... Ca şi când cineva îşi luase zborul ! Se mai descoperise jos, pe podeaua cavoului, o carte. Era o carte voluminoasă, pe coperţile căreia, era un desen înfăţişând un dragon, şi erau figurate nişte semne ciudate. În sfârşit, cercetând cu atenţie cavoul, s-a descoperit un mecanism care făcea să se deschidă o mică uşă prin care se intra într-o încăpere. Aici au găsit circa o mie de tăbliţe, făcute dintr-un material având o compoziţie extrem de complexă, după cum s-a constatat ulterior... Pe aceste tăbliţe erau gravate mici inscripţii, semne asemănătoare scrierii cuneiforme, precum şi nişte desene, foarte greu de descris... Fiecare tăbliţă conţinea... altceva faţă de cealaltă, era adică un... unicat ! Această descoperire m-a uluit, după cum l-a uluit şi pe anchetator... În sfârşit, se suspecta o sectă obscură din localitate de furtul sicriului. Această sectă religioasă era aceea care difuzase şi întreţinuse legenda referitoare la acel nobil... După cum reieşea din doctrina acelei secte, nobilul învia şi murea periodic, iar de fiecare dată când învia, avea noi şi noi puteri !... Din acea doctrină, mai reieşea că toţi cei care erau supuşi, cinstiţi şi respectau anumite ritualuri, aceia vor avea parte de bunăvoinţa nelimitată a acelui nobil... Acestea erau datele problemei. Cu acestea şi cu ceea ce ştiam din cercetările proprii, m-am gândit la următoarea ipoteză... Era clar că acel "nobil" se deosebea de indivizii speciei umane, cu alte cuvinte era un reprezentant al unei specii deosebite, fie de pe Pământ, fie de pe o altă planetă. Structura diferită a celulelor organismului, recipientul conţinând acea substanţă necunoscută şi extrem de complexă, tăbliţele confecţionate din acel material necunoscut, dovedeau aceasta... Ce anume l-o fi determinat să se stabilească în acea localitate şi să ducă o existenţă atât de... misterioasă, nu puteam şti... Acea sectă religioasă care îi întreţinuse cultul era responsabilă, după cum bănuiam, de furtul sicriului şi de moartea paznicilor, moarte care a survenit de fapt în urma unei spaime cumplite, urmată de lovituri violente... În esenţă, aşadar, susţineam, în această ipoteză, că există o legătură strânsă între acel individ şi acea sectă şi că se impunea o strictă urmărire a sectei, precum şi studiul tăbliţelor... După lungi străduinţe, ajutat de anchetator şi de oamenii lui, am reuşit să fiu admis în sectă, după care am participat la câteva întruniri ale acesteia... Şeful sectei era un bătrân zaharisit care propovăduia la fiecare întrunire, mereu, aceeaşi poveste... Într-o zi, rămas singur cu el, am avut o discuţie revelatoare... Îmi declarase că sectanţii erau aceia care luaseră sicriul din cavou...
Ei erau aceia care omorâseră paznicii. Îmi dezvăluia toate acestea, deoarece urma să particip la o acţiune a acestora şi trebuia să cunosc toate amănuntele...
Mi-a mai spus că va avea loc arderea cadavrului...

Peste puţin timp, toţi sectanţii au fost conduşi de şef într-un crematoriu, unde se afla sicriul şi s-au adunat în jurul acestuia. Aici, şeful a ţinut o cuvântare... uluitoare. Ceea ce urmează, este o prelucrare a cuvântării lui, pentru a fi cât de cât inteligibilă, întrucât discursul conţinea cuvinte fără sens, metafore, etc., specifice dogmei acelei secte... Pe scurt, iată ceea ce a cuvântat acesta...

— V-am adunat aici, spuse agitându-se, pentru a vă spune adevărul... Adevărul trebuie cunoscut ! Aflaţi că această planetă, numită Pământ, alcătuia demult, demult, un sistem planetar dublu, împreună cu o altă planetă, dispărută acum... Ambele, se roteau în jurul unui punct, numit centru de masă şi acesta gravita în jurul Soarelui... Nu trebuie să vă sperie aceste cuvinte mari, adică centru de masă şi gravitaţie, strigă şeful întinzând mâinile... Este destul să ştiţi că nu a fost o singură planetă, adică Pământul, ci două !... Dar, a doua planetă, nu mai există acum... Se numea Noozoon... Pe această planetă, a apărut şi s-a dezvoltat viaţa, ca şi pe Pământ, dar viaţa s-a dezvoltat într-un ritm mult mai intens decât pe planeta noastră... A apărut "conştiinţa", când pe Pământ nu exista decât o viaţă primitivă... Fiinţele conştiente care trăiau pe planetă, au creat o tehnologie deosebită, când pe Pământ exista o vegetaţie luxuriantă, iar reptilele se târau încoace şi încolo sub soarele strălucitor... Nu ştiu, nu pot să vă fac să înţelegeţi sau să vă reprezentaţi viaţa şi tehnica de pe această planetă ! Ce s-a întâmplat, ce evenimente s-au produs, care au fost cauzele dispariţiei planetei Noozoon, nu se poate şti, sau mai bine zis, eu nu pricep !... Pentru că... s-a întâmplat ceva, strigă şeful, plimbându-se agitat încoace şi încolo... Nu ştiu ce s-a întâmplat ! Probabil că devenise de nelocuit şi nu numai atât, dar proate că devenise un pericol pentru însăşi existenţa civilizaţiei, poate chiar a sistemului solar !

S-a oprit din discurs, a tuşit de câteva ori, apoi reluă…

— Proate că în nucleul planetei se iniţiase o reacţie termonucleară necontrolată, provocată intenţionat sau poate apărută în mod natural, care ar fi condus la o explozie de dimensiuni cosmice... Nu pot şti ! A fost, se pare, propulsată spre Soare şi a căzut în astrul fierbinte... Aşa cred, pentru că altfel, unde să fi dispărut, fără urmă ? Mulţi dintre reprezentanţii civilizaţiei de pe Noozoon au părăsit în prealabil planeta şi s-au refugiat pe alte planete... Fiinţele de pe Noozoon erau nişte fiinţe destul de diferite de actualii reprezentanţi ai raţiunii de pe Pământ, adică de oameni... Şi nu atât ca formă a organismului, cât ca structură, fiziologie şi capacităţi… Unul dintre reprezentanţii decăzuţi ai civilizaţiei de pe Noozoon, planetă care făcea cândva pereche cu Pământul, a fost şi acesta... pe care îl vedeţi... Era potenţial nemuritor, structura şi funcţiile organismului său îi permiteau aceasta... Totuşi, iată că a murit ! Nu, nu l-a omorât cineva anume, nimeni nu ar fi putut să îl omoare ! El însuşi s-a omorât, propria sa voinţă i-a impus să se omoare ! S-a sinucis !... Mai multe amănunte, nu cunosc !... Toate acestea le-am aflat dintr-un vechi pergament... pe care l-am distrus ! Trebuie să ardem acest trup, acum şi nu altcândva ! Este necesar, deoarece, începe, iată, după atâtea şi atâtea veacuri, în care s–a conservat foarte bine, începe să se descompună ! Prin descompunerea cadavrului, iau naştere microorganisme atât de distrugătoare, atât de prolifice, încât răspândindu-se, ar putea face multe victime ! Va trebui să... ardem şi noi pentru a nu fi purtătorii şi transmiţătorii acestor microorganisme ! Pe de altă parte, scopul nostru a fost îndeplinit. Arzând trupul celui care a fost însăşi raţiunea de a fi a sectei noastre, nu mai avem de ce să mai existăm ! Aţi aflat adevărul, marele adevăr !

Acesta a fost discursul şefului sectei, pe care, cum spuneam, l-am prelucrat pentru a fi înţeles, întrucât, discursul era impregnat cu multe cuvinte fără sens, metafore... După ce şeful a tăcut, se lăsă o linişte apăsătoare, copleşitoare... M-am înfiorat gândindu-mă că va trebui să mor, să ard de viu... Desigur, nu credeam că descompunerea cadavrului ar fi... generat acele microorganisme periculoase ("seminţe ale morţii" după cum striga şeful)... Nu credeam nici povestea că am fi purtătorii şi transmiţătorii microorganismelor. I-am spus-o şefului. Acesta se încruntă şi îmi spuse că nu aveam decât să plec ! Şi puteau pleca toţi cei care voiau !
Uşa de la crematoriu era încă deschisă. Nimeni, în afară de mine, nu se mişcă... Trebuia să fac ceva pentru a împiedica moartea atâtor oameni. M-am repezit la şeful sectei, cu gândul de a-l imobiliza. Acesta făcu un semn câtorva sectanţi care s-au îndreptat spre mine... Am renunţat însă la luptă, care era inegală şi am fugit la anchetator relatându-i în câteva cuvinte, întreaga situaţie. Imediat îşi adună oamenii şi împreună cu ei, am alergat la crematoriu. Din păcate, nu am mai găsit decât cenuşă... Multă cenuşă... Asta a fost, de fapt, totul ! Mă întrebam...
Oare de ce mă lăsase liber şeful sectei ? De ce nu mă omorâse ? Nu ştiam !...
În rest... nimic ! Tăbliţele au fost date unor specialişti pentru a fi studiate şi care, după un studiu minuţios, nu au ajuns la o concluzie definitivă... La fel, nu s-a putut afirma nimic despre recipientul care conţinea substanţa aceea de culoare roşie...
S-a mai constatat că individul care dispăruse atât de... inexplicabil, nu era implicat deloc în această întâmplare ciudată. Era un excentric, după cum am aflat. Plecase din localitate, fără să înştiinţeze pe nimeni ! Revenind în localitate, povestise prietenilor, aventurile lui în ţinuturile îndepărtate unde plecase... În rest ?
Nu, nu am fost un agent purtător al groaznicului microorganism, după cum pretindea şeful sectei... În rest, ce aş mai putea să mai spun ? Povestea şefului sectei, ar putea să fie sau nu adevărată, cine ştie ? Oricum, întâmplarea mi se pare destul de ciudată... Cine ştie ce ne mai rezervă viitorul ?

*

Atunci nu ştiam, desigur, ce anume îmi va... pregăti viitorul... De câtva timp, am aflat... Mergeam, într-o zi, acum câteva săptămâni, pe străzi pustii... Copacii desfrunziţi păreau că tânjesc după primăvară. Hoinăream, gândindu-mă la Univers, la timp, la devenire, la diversitate, voind să înţeleg LUMEA, în care existam pentru o perioadă de timp atât de scurtă… Şi apoi, după această scurtă existenţă, în care necazurile, aşteptările, speranţele alternează, ei bine, după toate acestea, urmează, inevitabil… neantul… La un moment dat am văzut un om care zăcea pe pământ.
Crezând că avusese un infarct sau un atac cerebral, m-am apropiat de el intenţionând să îl ajut... Când m-am apropiat, am simţit o căldură şi o nelinişte copleşitoare... M-am îndepărtat şi căldura şi neliniştea, au dispărut... Din nou m-am apropiat… Aceleaşi senzaţii...
"*Ce este asta ?*", m-am întrebat surprins…
Gândurile mi s-au învălmăşit. Un timp, nu am mai simţit nimic, apoi, cu o claritate uimitoare, au început să îmi apară în minte gânduri ciudate, diferite de cele ce îmi erau familiare…

" *Nu ştiu dacă ar trebui să mă activez tocmai acum, când mai am de trăit numai câteva secunde !… Pe această planetă, numită acum Terra, cândva, demult, nu exista viaţă, conştiinţă, raţiune… Dar, atunci, cândva, exista încă o planetă, care împreună cu Terra forma un sistem planetar dublu, pe această planetă, numită Noozoon, viaţa evoluase…*

Multe dintre expediţiile pe Terra, au arătat că pe această planetă, nu se va dezvolta, vreodată, o civilizaţie tehnologică… Însuşi Marele Xenon a demonstrat acest lucru…
Au fost realizate edificii, au fost efectuate modificări în atmosferă, în hidrosferă, în litosferă… Dar, toate realizările, toate modificările, au fost inutile !… A urmat hotărârea Marelui Consiliu de a transforma planeta Noozoon, într-un cargou cosmic şi de a ne aventura în imensitatea Cosmosului… Şi tocmai atunci, în acea zi… s-a produs… un eveniment crucial… Savanţii au descoperit un conglomerat material, un… cristal cu totul diferit de ceea ce era cunoscut… L-au descoperit într-un crater vulcanic… Semăna cu un disc obişnuit… dar era făcut dintr-un material extraordinar de dur ! Era indestructibil !… Ne-am dat seama că aveam de-a face cu un lucru diferit de tot ceea ce cunoscusem până atunci ! La acea dată tocmai începusem să studiem cristalele nucleare… Un cristal nuclear este un… nucleu gigantic, în care ordinea nucleonilor, respectiv a protonilor şi a neutronilor, este de tip cristalin, substanţa nucleară fiind comprimată de forţe cromodinamice… Ei bine, acel lucru, era de fapt un cristal nuclear care avea forma unui disc !… Am hotărât să-l activăm… transferându-i energie… Se justifica însă ? Totuşi, curiozitatea a învins… Am supus unui flux continuu de gravitoni acel cristal nuclear…
Şi atunci s-a produs… Marele Eveniment !… Pentru câteva fracţiuni de secundă, totul, totul s-a oprit, a încremenit ! Chiar şi activitatea solară, chiar şi activitatea nucleului galactic a încetat… Ne-a apărut atunci clar, la toţi membrii societăţii noastre, ADEVĂRATA EXISTENŢĂ, structurile, nivelurile superioare ale organizării materiei, profunzimile materiei, ale spiritului, pe care noi le bănuiam, dar nu eram siguri de existenţa acestora… Soarele a pierdut din momentul unghiular, au apărut o mulţime de goluri negre, de câmpuri kriptonice, au apărut nenumărate lumi aflate dincolo de infinit, au apărut Universuri Paralele şi Universuri Posibile… Întreaga Lume a fost zguduită de acel… cristal nuclear !… După asta… Toţi ne-am simţit mai buni, mai înţelepţi… Apoi acel lucru misterios, a dispărut ! Încălca toate principiile şi legile descoperite ! Unii dintre reprezentanţii civilizaţiei noastre au rămas pe Terra… Ceilalţi, au transformat planeta Noozoon în cargou cosmic…
Marele Xenon a declarat că pe Terra se va dezvolta totuşi o civilizaţie tot atât de misterioasă ca şi a noastră !… Atunci când afirmase şi… demonstrase că nu va apărea o civilizaţie pe Terra, nu dispunea de prea multe informaţii şi prin urmare demonstraţia era falsă, inconsistentă… Se înşelase !… Aşadar, Noozoon, cargou cosmic, Terra, o planetă misterioasă… Mulţi au plecat… Alţii au rămas… Pe Terra… Am rămas şi eu… Şi mereu mă gândesc la acel lucru, la cel cristal nuclear...
Dar… iată că cele câteva secunde pe care le-am mai avut de trăit, au trecut...
Mă epuizez…"

Apoi am văzut că individul acela straniu, a oftat, a tresărit şi… atât… Apoi, în câteva secunde… s-a dezintegrat ! Totul s-a petrecut fulgerător !… M-am apropiat de individ, m-am depărtat şi iar m-am apropiat, apoi… a dispărut ! A fost aproape o nălucire ! Un timp, am fost stupefiat, năucit, apoi am plecat, pierzându-mă în depărtări şi în noaptea ce se lăsa încet, încet…
Nu ştiu şi nu voi şti probabil niciodată ce a însemnat sau ce sens a avut această întâmplare…
Să fi existat, totuşi, planeta NOOZOON ?...

CHIPURI ÎNGROZITOARE

" Viaţa se cere mereu înzestrată." - 362
HESIOD

Ei bine, se mai întâmplă şi aşa. El, bărbatul, avea douăzeci de ani. Ce-i drept, nu avea o înfăţişare prea atrăgătoare, nu avea o inteligenţă ieşită din comun şi nici nu avea o situaţie socială prea strălucită. Tot frecventând însă societatea mătuşă-sii, Clara, a ajuns să o cunoască pe Rifi şi apoi să se îndrăgostească de ea…
Rifi era o femeie în vârstă de şaptezeci de ani… Cum anume, ce mijloace de seducţie a folosit această femeie în vârstă, nu se ştie precis. Cert este că într-o zi, spre stupoarea tuturor cunoscuţilor bărbatului, acesta o cere în căsătorie.
Rifi, la început a refuzat, dar văzând starea jalnică în care ajunsese bărbatul din pricina dragostei neîmpărtăşite, acceptă. Se căsătoresc.
Au avut o căsătorie destul de durabilă, de fapt, nici mai bună, nici mai rea decât alte căsnicii, aşa zis normale. Au avut şi un copil, pe Radon, pe care l-au crescut cu grijă şi dragoste părintească. Au murit după şaptezeci de ani… El la nouăzeci de ani, ea la o sută patruzeci… Cam în aceeaşi perioadă de timp, exista o altă situaţie asemănătoare, ceea ce arată că soarta "produce" câte un eveniment care îşi bate joc, parcă, de regulile… fireşti. O femeie de douăzeci de ani se îndrăgosteşte de un bărbat de şaptezeci de ani… Căsătorindu-se, au şi ei un copil, o fată, pe Luana. Au murit şi ei. Ea la nouăzeci de ani, iar el la o sută patruzeci… Printr-o stranie coincidenţă, Radon şi Luana se cunosc, se îndrăgostesc şi se căsătoresc în cele din urmă. Au avut şi ei un copil, numai că acesta era un monstru: avea două capete, o singură mână cu optsprezece degete şi un singur picior – unul, dar foarte mare.
Această bizarerie a naturii nu ar fi fost cunoscută aproape de nimeni dacă Monstrul ar fi fost omorât, imediat după naştere. Acesta însă a fost crescut ca şi cum ar fi fost un copil obişnuit, cu dragoste şi răbdare. Crescând, Monstrul a început să arate înclinaţii din ce în ce mai evidente către ştiinţele matematice şi fizice. Trăia, ce-i drept izolat, neştiut de nimeni – sau aproape de nimeni… Treptat, cunoştinţele sale de fizică şi de matematică devin din ce în ce mai vaste. Începe să creeze. O întreagă ramură a matematicii, necunoscută de contemporani, a fost rodul geniului lui…
În fizică, Monstrul a creat o teorie care avea să revoluţioneze această ştiinţă, denumită de el, teoria unificativităţii. Părinţii, deşi nu pricepeau prea multe, s-au hotărât să facă toate demersurile necesare pentru a publica teoria fizică bazată, în cea mai mare parte, pe aparatul matematic creat de Monstru. După lungi discuţii cu forurile competente şi tergiversări, i se publică lucrarea. Aceasta a stârnit un interes imens printre fizicienii teoreticieni şi experimentatori. Rezultatele teoriei (care prevedea, printre altele, existenţa aşa-numiţilor "fractali cuantici", ca principali generatori de negentropie cromodinamică) au fost confirmate apoi experimental… La cinci ani după publicare, lucrarea era deja celebră, iar autorului ei, "Monstrul", i s-a decernat Premiul Nobel pentru fizică.
Acum se punea problema ca Monstrul să călătorească până la Stockholm să îşi ia în primire premiul – el, care nu călătorise niciodată, nicăieri ! Părinţii l-au însoţit, străduindu-se să îl deghizeze în fel şi chip pentru a nu stârni curiozitatea şi apoi oroarea oamenilor…

Au ajuns cu bine… Era tocmai ziua în care urma să i se decerneze oficial premiul. Sala era arhiplină cu somităţi ale ştiinţei, cu ziarişti, cu un numeros public, divers… Monstrul a fost prezentat de preşedintele juriului. Atunci când preşedintele l-a invitat pe distinsul fizician să îşi facă apariţia, Monstrul intră în sală.

Iniţial nu a stârnit o atenţie deosebită. Era deghizat. Unul dintre capete, era ascuns bine în costum, iar mâna şi piciorul, acelea care îi lipseau din naştere, erau artificiale, erau proteze, astfel încât atunci când se prezentă în faţa publicului, nu avea nimic neobişnuit în înfăţişare. A urmat un lung discurs al preşedintelui care, apoi, după ce termină, îl invită să adreseze câteva cuvinte asistenţei.

Capul Monstrului, acela care fusese expus vederii, se aplecă, arătând prin aceasta că mulţumeşte preşedintelui pentru cuvântarea rostită, apoi începu să vorbească…

— Distinsă asistenţă, această cinste pe care mi-o acordaţi pentru descoperirea mea în domeniul fizicii teoretice…

Deodată, s-a auzit un glas ce venea parcă de la pieptul vorbitorului…

— Minciună ! Teoria unificativităţii este şi a lui, dar este şi a mea !… Ecuaţia care descrie condensarea toponilor şi a crononilor, ca şi ecuaţiile de cuplaj între toponi, crononi şi bitoni, mie îmi aparţin şi nu lui, iar ecuaţia calitativă de calibrare a integralei invariante de unificare globală a câmpului sincrovariant unitar, tot mie îmi aparţine… De fapt eu am muncit, am gândit şi am reflectat mult mai mult la această teorie decât el, care cu neruşinare susţine că ar fi teoria lui, în întregime, teoria lui !…

Apoi, cei din sală au văzut îngroziţi că un al doilea cap îşi face apariţia alături de primul, că o mână smulge cealaltă mână artificială şi o aruncă şi tot astfel aceeaşi mână, smulge piciorul artificial şi îl aruncă… Apoi au văzut că ambele capete se ciocnesc şi încearcă să se muşte unul pe celălalt… Chipurile lor erau îngrozitoare, respingătoare, oribile ! Multe femei şi chiar bărbaţi din sală, au leşinat, alţii au decedat pe loc în urma unor congestii cerebrale !…

Aşa s-a aflat că una dintre cele mai mari realizări ale ştiinţei, teoria unificativităţii, teorie care a determinat apariția unei noi concepţii asupra Universului, o datorăm, de fapt, unui… ***monstru bicefal*** !

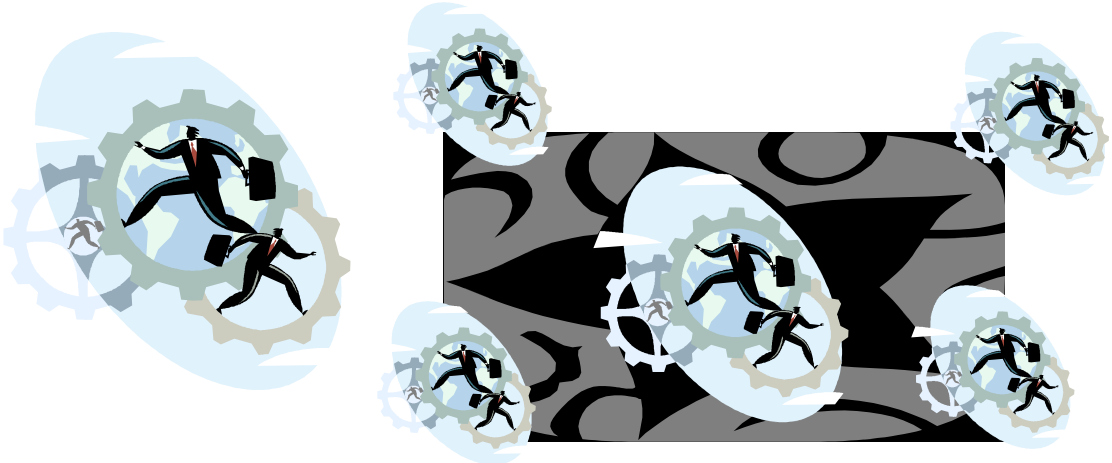

CASTELUL DIN INSULĂ

" Omului îi trebuie un anumit coeficient de himere, îi trebuie un vis, ca să suporte realitatea."
LOUIS ARAGON - 483

Să-l numesc Quly. Era un om sărac şi toată viaţa lui voise să fie bogat. Pusese ban pe ban şi până la vârsta de patruzeci şi cinci de ani reuşise să facă ceva avere. Cu toate acestea situaţia lui financiară nu îl mulţumea. Voia să fie putred de bogat. Citea publicaţiile în care se scria despre comori ascunse, ciulea urechea la oricine povestea despre comori fabuloase ascunse de piraţi sau regi şi îşi nota cu grijă toate relatările de acest gen. Cotrobăise prin podul casei, ciocănise toţi pereţii crezând că va găsi vreo hârţoagă ascunsă de cine ştie cine, unde ar putea fi vorba de locul în care s-ar putea ascunde vreo comoară. În zadar însă, nu găsea nimic… Mintea lui era plină de poveşti referitoare la insule pustii unde zăceau îngropate comori, aşteptându-l parcă pe el anume să le descopere… Într-o noapte, adormind cu gândurile îndreptate spre astfel de poveşti, a avut un vis… Se făcea că stătea, ca de obicei, la taclale cu diverşi oameni discutând vrute şi nevrute şi la un moment dat un moşneag se apropie de grupul lor şi se adresă lui Quly.

" *Du-te în insula Campol situată la o anumită latitudine şi la o anumită longitudine, pe care ţi le voi spune imediat şi vei găsi pe insula asta un castel…*
Intră în castel, caută şi vei descoperi într-o încăpere o comoară… care te aşteaptă ! Coordonatele sunt… "

Quly se trezi agitat şi tremurând, îşi notă cu mare grijă pe o bucată de hârtie coordonatele. Luă apoi atlasul şi încercă să localizeze pe hartă insula. Pe hartă nu figura însă insula Campol ! Acest amănunt nu îl tulbură. Cumpără un mic iaht cu banii agonisiţi în atâţia ani de muncă, se aprovizionă cu apă, cu alimente şi alte obiecte, apoi o porni în căutarea insulei unde se găsea comoara… Desigur că unui om normal nici prin gând nu i-ar fi trecut să ia în serios visul, să se încumete să părăsească viaţa liniştită şi sigură, pentru a porni în lumea largă în căutarea unei… năluci !… Dar Quly era un om obsedat... Pentru el, nimic nu mai conta în viaţă decât să găsească o... comoară ! Şi a tot navigat el cu iahtul lui, luni şi ani de zile, făcând escale prin diferite porturi şi întrebând pe localnici dacă nu a auzit cumva vorbindu-se de insula Campol. Indivizii îl priveau fix câtva timp, apoi, fugeau râzând. A avut parte de uragane, de furtuni, dar a scăpat şi într-un târziu a ajuns în apropierea locului unde se intersectau liniile imaginare ale latitudinii şi ale longitudinii indicate… Văzu, în depărtare, pământ… O insulă… Se apropie şi aruncă ancora… Crainicul unui post de radio anunţă că era… " *douăzeci şi şapte iunie, o mie nouă sute şaptezeci şi opt, ora şaisprezece"*. Aparatul de radio era amplasat în cabină şi funcţiona tot timpul, fiind dat la volum sonor maxim. A coborât de pe iaht şi a pornit spre interiorul insulei. La aproape o sută de metri de ţărm, a văzut un castel impunător. Se apropie. Porţile erau deschise, stăteau parcă poftindu-l să intre. Ceea ce şi făcu, intră grăbit. În stânga şi în dreapta lui erau scări.
În faţă era un coridor lung ce dădea spre o încăpere. Încăperea, goală, avea o mulţime de uşi. Deschise una din uşi şi văzu un alt coridor... De o parte şi de alta, iarăşi, o mulţime de uşi… Începu să le deschidă pe rând, pe fiecare. Dar nu erau decât scări, uşi, încăperi goale… Într-un târziu se aşeză pe treapta unei scări, epuizat, lihnit de foame şi însetat.

Îşi spuse:

" *Sunt foarte obosit, mi-e foame şi mi-e sete… Trebuia să-mi fi luat alimente şi apă… Acum ce fac ? Oare o să-mi putrezească oasele aici ? Să încerc să ies, dar cine mai ştie care este drumul înapoi ? Totuşi să încerc !…* "

Mai stătu puţin, apoi se ridică. Şovăitor începu să-şi mişte un picior, apoi pe celălalt. Groaza îl cuprinse şi fugi prin încăperi, cobora, urca scări şi aproape leşinat ieşi din castel. Se îndreptă spre iaht. Îl privi şi aproape că leşină de spaimă… Iahtul era distrus ! Materialul lemnos era aproape putrezit şi tot ce era din fier, ruginise…
Ca şi cum trecuseră ani şi ani de zile, iar iahtul fusese lăsat în voia vântului, a valurilor… Scăpaseră de distrugere numai obiectele din oţel inoxidabil, aluminiu, material plastic şi sticlă… Simţea că se sufocă… Gura şi gâtul îi erau uscate, limba i se umflase… Rotindu-şi privirea, zări în depărtare ceva... Era o întindere ce părea să fie un lac sau poate, o baltă... Ei bine, balta aceea avea culoarea albastră !…
Se apropie cu ultimele puteri de baltă şi sorbi lichidul acela albastru, apoi se întinse pe pământ şi stătu aşa câtva timp. Nu-i mai era nici foame şi nici nu se mai simţea istovit. Dimpotrivă se simţea plin de energie. Gândul de a intra iarăşi în castel puse din nou stăpânire pe el. Mai întâi însă, voia să umple două bidoane cu lichidul albastru… Le umplu şi înainte de a intra din nou, ezită.

" *Să intru sau nu ? Dar ce aş putea face ? Şi ce linişte, ce linişte !… Numai valurile se aud când se izbesc de stânci… Să intru totuşi… N-am nimic altceva de făcut…* "

Îl întâmpină acelaşi aer rece pe care nu-l luase în seamă prima dată când intrase… Urmă apoi alergătura. Intra în încăperi, cobora şi urca scări, stătea după un timp şi se odihnea, mai bea puţin din lichidul acela albastru, apoi iarăşi intra, ieşea, cobora, urca… Se părea că era sortit să intre, să iasă, să coboare şi să urce.
După ce alergă mult timp, obosit, a ajuns în dreptul unei uşi închise, pe care a încercat în zadar să o deschidă… Îşi spuse că aici se află comoara visată.
Cercetând cu atenţie, observă un buton minuscul în partea de jos a uşii. Apăsă pe buton şi imediat s-a auzit un pocnet. Împinse uşa şi… rămase încremenit. O lumină verzuie ce provenea de la un glob mare, se împrăştia prin încăpere… Înmărmurit văzu maldăre de bijuterii, lingouri de aur şi argint, perle, pietre preţioase, statuete, pânzeturi fine… Începu să râdă… Şi a râs şi a râs şi a râs… Apoi sărută bijuteriile, lingourile de aur, perlele, pietrele preţioase… Nu-l interesa cum ajunseseră aici, al cui era castelul, cum putea să existe acea insulă ce nu figura pe hărţi… Visul lui se adeverise… A fost cuprins de o bucurie de nedescris ! Apoi, simţi că este privit de nişte ochi… Uitându-se în jur observă… o ciudăţenie: un bărbat cu chip tuciuriu încadrat de o barbă neagră şi lungă şi care părea că stă pe ceva, pe un fel de pernă imensă… Îl privea uimit… Strigă:
— Cine eşti ? Eşti paznicul acestei comori ?
După un timp a auzit un fel de mormăit. Apoi a auzit… ciudăţenia… Vorbea… Vorbea într-o limbă pe care o învăţase demult, la şcoală…
— Fie-ţi milă ! Eu sunt acela care demult, demult, a adus bogăţiile aici. Apoi, am fost prins de către o fiinţă stranie… Acum… trăiesc prin ea şi ea trăieşte prin mine !...
— Cum adică ?
— Nu ştiu cum se face… Ştiu numai atât… Că nu putem trăi decât împreună !…

Pe Quly îl străfulgeră gândul că ar putea fi vorba de o... stranie simbioză...
— Ce poţi să îmi mai spui despre tine ?...
— Pot să-ţi mai spun că duc o viaţă îngrozitoare ! Nu fac altceva decât să visez... De fapt şi pe tine te-am visat ! Ai venit aici de undeva de departe, pentru a găsi o comoară. Să şti că eu ţi-am dat coordonatele insulei. Fie-ţi milă, te rog, eliberează-mă şi omoară fiinţa !...
— Dar... dacă o omor... nu te omor şi pe tine ?
— Nu ştiu... S-ar putea. Trăiesc prin ea şi ea trăieşte prin mine, dar poate că mă înşel, s-ar putea să scap... Acum mă simt în putere ! S-ar putea însă ca tu să fi în primejdie ! Cred că fiinţa se reproduce şi are nevoie de cineva, de un om, de o gazdă...
— Dar vei mai putea să te hrăneşti normal ? Să... vieţuieşti normal ?
— Da, cred că voi mai putea ! Dar, în sfârşit, fie ce-o fi, omoară fiinţa asta, nu mai pot îndura ! Eu sunt neputincios !...
— Bine, dar cum ?
— Sub bijuteriile alea se găsesc nişte bare de aur, ia o bară şi loveşte ! Loveşte !...
Quly scotoci printre bijuterii, găsi barele, luă una şi lovi în... ceea ce părea a fi perna pe care stătea piratul. Lovi cu înverşunare până când piratul se smulse de pe acea "pernă", care era de fapt o parte din organismul fiinţei, apucă şi el o bară şi lovi...
Au lovit în acel organism până când au obosit. Apoi au privit. Pe podeaua încăperii se prelingea un lichid albastru, iar "perna" se contorsiona şi în acelaşi timp, se auzea un zgomot, era ceva asemănător unui muget... Apoi totul se potoli şi nu au mai ştiut de nimic mult timp... Au leşinat... Când în sfârşit s-au trezit din leşin, au văzut cu uimire că se aflau în largul oceanului. Deasupra lor zburau albatroşi...
În depărtare, se zărea un iaht. Au înotat, iar teama de a nu fi înghiţiţi de rechini, pe care îi bănuiau aproape şi speranţa de a fi salvaţi de către cei de pe iaht, le-a dat puteri nebănuite...
Au ajuns vlăguiţi aproape de iaht. Quly ţipă...
— Dar este iahtul meu, este iahtul meu ! Cum este posibil ? Îl ştiam... distrus !
Cu ultimele puteri, se căţără la prova şi ajunse pe punte. Apoi îl ajută pe pirat să se urce.
— Aşteaptă o clipă !...
Intră în cabină să caute haine şi alimente. Când se întoarse, împietri de spaimă ! În locul omului, al piratului, a descoperit un... schelet ! Oasele albe ce ieşeau din îmbrăcămintea udă şi craniul, străluceau în lumina soarelui...
Se uită stupefiat la întinderile nesfârşite de apă... Dispăruse şi insula şi castelul !... Aruncă scheletul în apă consternat... S-a întors apoi în cabină şi a auzit vocea crainicului de la radio:
"*... douăzeci şi şapte iunie, o mie nouă sute şaptezeci şi opt, ora şaisprezece...* "
A mai avut puterea să spună...
"*Ce-a fost asta ?* "
Apoi şi-a pierdut cunoştinţa...

O ÎNTÂMPLARE DE NECREZUT

" Singura viaţă într-adevăr pasionantă e cea imaginară."
VIRGINIA WOOLF

Nu mai ştiu precis dacă povestea aceasta am citit-o undeva, am auzit-o de la cineva, am născocit-o sau mi s-a întâmplat s-o trăiesc cu adevărat... A ajuns să mă obsedeze !… Iată despre ce este vorba... Nevastă-mea, de fapt fosta nevastă, pentru că a murit demult, odihnească-se în pace, avea o manie pentru mănuşi şi pălării. Avea o adevărată colecţie… După ce a murit, am dat de pomană săracilor această colecţie, după cum era obiceiul în familia noastră (ca după moarte să dăruieşti obiectele care au aparţinut defunctului, unor oameni străini, unor sărmani) deşi, nu ştiu ce nevoie ar fi avut acei oameni de mănuşi şi pălării...
În sfârşit, m-am conformat tradiţiei. La vreo doi ani după moartea ei, am visat-o.
Se făcea că stătea culcată pe un maldăr de fân şi ţipa că... îi este frică, îi este frică ! La întrebarea mea, în vis, se înţelege, că de ce îi este frică, nu mi-a răspuns...
Apoi s-a mai liniştit şi mi-a spus că nu mă va mai vizita niciodată, niciodată, că tot ceea ce era legat de ea, toate obiectele care îi aparţinuseră, inclusiv fotografiile care o reprezentau, nu vor mai exista, că însăşi amintirea chipului ei din memoria mea nu va mai fi, că nu o voi mai visa niciodată, în sfârşit, o înşiruire aproape incoerentă de cuvinte care dădeau totuşi acest înţeles... Apoi m-a rugat să-i îndeplinesc o ultimă dorinţă şi anume să-i cumpăr o pereche de mănuşi şi o pălărie şi să i le aduc.
Atâta tot. După asta, se făcea că am plecat de lângă ea, am intrat într-un magazin şi i-am cumpărat cele cerute, după care m-am reîntors şi i le-am dat...
Le-a luat, le-a despachetat, le-a cercetat cu atenţie şi după un timp a strigat furioasă:

" Of, zăpăcit ce eşti, ai fost un zăpăcit toată viaţa, poftim să te uiţi şi tu la mănuşile astea, ce vezi ? Ce vezi ? Au găuri, sunt mâncate de molii şi pălăria este mâncată de molii !… Of, of, ce ruşine îmi este, zăpăcit ce eşti, pleacă, pleacă, nu mă vei mai vedea niciodată, niciodată !..."

Apoi a dispărut ! Am rămas singur. Era noapte, o noapte senină de iarnă. Stăteam şi priveam cerul spuzit de stele. Se vedea Calea Lactee... Era minunat... Nu îmi era frig... Priveam numai stelele care se răsfirau dinapoia... pleoapelor…
Aveam un sentiment nelămurit de mister, de straniu... Apoi, în dreptul constelaţiei Ursa Mare mi s-a părut că văd o flacără roşie care cădea spre pământ. Mi-am spus că era un meteorit. Dar ce meteorit ?! A avut o traiectorie curioasă. A căzut pe creanga înzăpezită a unui copac, a sfârâit şi s-a stins, împrăştiind mii de scântei multicolore... Apoi, m-am trezit... Îmi aminteam perfect visul... M-am tot întrebat ce semnificaţie avea acesta... După câteva zile, mi-am adus aminte de un alt obicei din familia mea şi anume că dacă visezi o rudă sau un prieten decedat cerându-ţi un lucru oarecare, atunci, trebuie să cumperi acel lucru şi să îl dăruieşti cuiva.. .
Aşadar, în acest caz, trebuia să cumpăr o pălărie şi o pereche de mănuşi pe care să le dăruiesc unei persoane... unei femei spre exemplu… Ei bine, am făcut acest lucru. Am cumpărat pălăria şi mănuşile, apoi le-am dat unei croitorese, pe care o cunoşteam de mai mult timp... Apoi, după câteva zile, am reîntâlnit-o pe croitoreasă care m-a privit cu dispreţ şi mi-a spus:

" Puteaţi să daţi ceva mai mulţi bani şi să cumpăraţi şi dumnevoastră nişte mănuşi şi o pălărie mai bune sau cel puţin să fie curate, nu zdrenţele pe care mi le-aţi oferit mie !... Parcă sunt mâncate de molii ! "

Apoi mi-a întors spatele şi s-a depărtat... Am fost foarte uimit !... La câteva zile după asta, am găsit apartamentul devastat ! Uşa apartamentului era dată de perete, apoi hainele erau azvârlite peste tot, cărţile erau aruncate, farfuriile de la bucătărie erau sparte... Era un dezastru !... Apoi, când am cercetat cu atenţie, am constatat că toate obiectele care îi aparţinuseră ei, defunctei mele neveste, adică bijuteriile, cărţile preferate, casetele, statuetele, toate dispăruseră, iar rochiile, fustele, bluzele care îi aparţinuseră, erau rupte în bucăţi ! Toate fotografiile dispăruseră !...
În sfârşit, imaginea ei, păstrată până nu demult în memoria mea, se ştersese !... Pur şi simplu nu puteam să-mi amintesc de fosta nevastă !!...
Chiar şi în visul pe care l-am avut, imaginea ei era estompată, neclară, aveam numai impresia că era ea !... Apoi, după un timp, nici măcar nu mai puteam să îmi amintesc dacă fusesem însurat vreodată sau nu !...
Ei bine, povestea asta aşa de mult a pus stăpânire pe mine, încât, repet, nu mai ştiu dacă am citit-o undeva, am auzit-o de la cineva, am născocit-o eu însumi sau am trăit-o cu adevărat... Nu mai ştiu !!...

DEŞERTĂCIUNEA DEŞERTĂCIUNILOR

" Ce folos are omul din toată truda pe care şi-o dă sub soare ? "
ECLEZIASTUL

Părintele Teofil era un om deosebit, fiind socotit de mulţi enoriaşi un om sfânt. Făcuse numai bine, ajutase pe cei în nevoie, tămăduise pe mulţi bolnavi, cununase, botezase şi le dăduse ultima împărtăşanie multor oameni. Era profund credincios, era un om ales... Când vorbea de la amvon, mulţi credicioşi se strângeau în jurul său şi îi ascultau vorbele...

— Oameni buni, oameni cu credinţă în Dumnezeu, spunea el odată, la ultima lui slujbă. Ascultaţi cuvintele Ecleziastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului... *" Totul este deşertăciune*, zice Ecleziastul. *Nimic nu este nou sub soare, ce s-a făcut se va mai face* !" Oameni buni, am colindat Pământul în lung şi în lat, am cunoscut oameni şi locuri... Am văzut oameni nefericiţi, oameni care aşteptau să moară, oameni suferinzi... Am văzut oameni pe culmile fericirii, oameni care credeau că nu vor muri niciodată, oameni care alergau peste tot, munceau sau furau pentru a-şi spori bogăţiile, dar am întâlnit şi oameni sărmani care îşi blestemau soarta... Am întâlnit locuri frumoase, pline de viaţă, păduri frumoase, lacuri, munţi şi văi, păşuni şi lanuri de grâu şi livezi... Am văzut şi marea şi oceanul şi cerul şi stelele... Am văzut oraşe, clădiri impresionante, fabrici şi uzine, blocuri, vile şi case... Dar am văzut şi locuri îngrozitoare, dezolante... Am văzut deşertul, am văzut locuri pustii... Am citit nenumărate cărţi, unde am cunoscut înţelepciunea oamenilor... Am aflat şi despre faptele bune şi despre faptele rele ale oamenilor, am aflat şi despre culmile de bunătate ale oamenilor, dar şi despre crimele şi cruzimea oamenilor... Am aflat că uneori ceea ce este socotit ca fiind mai bine, poate fi de fapt un rău, iar ceea ce este socotit ca fiind mai rău, poate fi de fapt un bine... Şi am ajuns la aceeaşi constatare ca şi Ecleziastul... *" Am văzut tot ce se află sub soare... şi iată că totul este deşertăciune şi goană după vânt..."* Fiecare om se naşte şi moare şi speră apoi că va renaşte sau dimpotrivă, speră că nu va mai fi nimic... Oameni buni, a venit vremea să ne luăm rămas bun... În câteva zile, voi pleca undeva, de unde nimeni nu s-a mai întors... Vă las vouă amintirea mea, faptele mele neînsemnate şi nu uitaţi cuvintele Ecleziastului... *" Mi-am pus inima să cunosc înţelepciunea şi să cunosc prostia şi nebunia. Dar am înţeles că şi aceasta este goană după vânt. "* Sunt întristat, neliniştea mă doboară ! Îmi vine să plâng, pentru că îmi simt inima grea, apăsată de o durere imensă, o durere care îmi cuprinde treptat întreaga fiinţă... Viaţa şi moartea nu mai înseamnă nimic pentru mine... Rămâneţi cu bine, bunii mei oameni... Peste puţin timp, voi pleca într-o călătorie fără sfârşit şi fără întoarcere... Pace vouă !...

Părintele Teofil tăcu, apoi, cu multă smerenie, dădu binecuvântarea oamenilor şi plecă îngândurat...

La vreo trei zile de la această slujbă, bunul om muri, lăsând în urmă, aşa cum sperase, o amintire frumoasă... Enoriaşii îşi aduceau aminte cu emoţie de faptele lui bune, de slujbele lui pline de înţelepciune, de harul lui deosebit...

După şapte ani de la moartea preotului Teofil, aşa cum era obiceiul, a fost dezgropat sicriul în care fusese depus... Uimiţi şi înspăimântaţi, oamenii au văzut că trupul preotului era la fel ca şi acum şapte ani, când murise !...

Preotul părea că... doarme !... Trupul lui Teofil a fost depus într-un sicriu din sticlă şi aşezat apoi într-o încăpere dintr-o biserică. Mai mult decât atât... De la un timp, unii bolnavi care vizitau biserica unde se afla sicriul conţinând trupul părintelui Teofil şi care se rugau deznădăjduiţi bunului Dumnezeu să-i vindece de bolile de care sufereau, ei bine, după un timp... se vindecau !... Faima acelui loc a crescut în scurt timp... Veneau aici mulţi nenorociţi, mulţi oameni disperaţi care se rugau, se rugau cu disperare şi de fiecare dată, minunea se repeta ! În cele din urmă, se vindecau ! Unul dintre enoriaşi, un oarecare Dionisie, a avut ideea să facă o cutie a milei, o cutie în care, cine voia, putea să pună un ban, pentru ajutorarea nevoiaşilor... Alături de cutia milei, era un afiş pe care erau scrise câteva cuvinte...

<< Cine binevoieşte să pună un ban în această cutie, va fi binecuvântat. Banii vor fi folosiţi pentru a se clădi o mică biserică unde va fi depus sicriul în care se află trupul părintelui Teofil şi unde vor fi oficiate slujbe în amintirea părintelui. Banii vor mai fi folosiţi şi pentru ajutorarea celor săraci şi umili. >>

Oamenii, aflând de asta au început să pună bani în cutia milei... Banii strânşi erau apoi luaţi şi folosiţi, mai departe, de către fiica lui Dionisie, domnişoara Catrina...
După vreo doi ani de la apariţia cutiei milei, toţi oamenii au observat că domnişoara Catrina începe să se comporte tot mai ciudat. În timp ce aveau loc slujbele, domnişoara Catrina se trântea pe podeaua bisericii, se tăvălea şi începea să urle, să ţipe, să răcnească... Totul dura aproape două ore, după care se comporta normal... Într-o zi, la o slujbă, domnişoara Catrina a fost din nou cuprinsă de... acea nebunie... Se tăvălea pe podeaua bisericii şi începea să urle... Erau nişte sunete incoerente, de neînţeles...
Dar, la un moment dat, oamenii adunaţi în biserică, au auzit distinct...

— Iartă-mă Doamne, iartă-mă Bunule Dumnezeu, iertare Maică Preacinstită !... Iertare, părinte Teofil ! Nu sunt vrednică nici să păşesc pe cărare !... Mărturisesc că am furat banii din cutia milei şi i-am cheltuit pe toţi pentru a mă destrăbăla şi a mă distra !... Iertare fraţilor şi surorilor întru Domnul, iertare !...

Şi deodată, se auzi un glas care venea dinspre sicriul de sticlă unde se găsea trupul preotului Teofil... Glasul spunea...

— Să vă aduceţi aminte de cuvintele Ecleziastului... *" Ce este strâmb nu se poate îndrepta şi ce lipseşte nu poate fi trecut la număr."*

Oamenii din biserică erau buimăciţi şi câteva minute au rămas nemişcaţi... S-au uitat apoi la sicriul de sticlă şi au văzut că părintele Teofil... parcă... zâmbea !... Apoi, înmărmuriţi, au ieşit din biserică... S-au uitat apoi la cutia milei... Şi au văzut că... era plină de bani ! Şi au mai văzut ceva... Pe afişul de lângă cutia milei, scria ceva... Şi au citit...

<< Domnişoara Catrina este iertată şi se va vindeca ! În cutia milei sunt acum toţi banii care s-au strâns şi pe care vă rog să-i folosiţi cum veţi vrea !... Pentru că de la voi sunt şi la voi s-au întors ! Şi nu uitaţi cuvintele Ecleziastului... " Nimeni nu-şi mai aduce aminte de ce a fost mai înainte; şi ce va mai fi, ce se va mai întâmpla mai pe urmă nu va lăsa nici o urmă din aducerea aminte la cei ce vor trăi mai târziu." >>

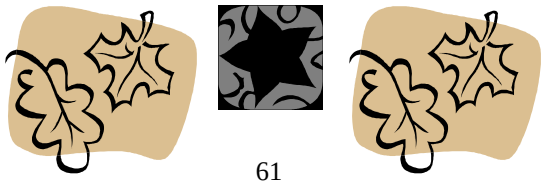

ETERNUL SINGURATIC...

" Am rămas pe lume pentru că lumea e şi mai înfricoşătoare decât neantul..."
GIOVANNI PAPINI

Arthur Gobain, directorul Centrului de Studii şi Cercetări asupra Inteligenţei Artificiale şi Extraterestre, stătea tolănit pe un fotoliu şi răsfoia revista *"Ştiinţa modernă şi civilizaţia umană"*. Citise articolul intitulat "Noi descoperiri în biotehnologie", în care autorul, un oarecare Carol Tempton, relata că descoperise nişte microorganisme care aveau un înalt nivel de radioactivitate. Apoi, arăta că o echipă de cercetători de la Institutul Mac Donald, lucrau la obţinerea unui agregat biologic, care să absoarbă radiaţiile nocive pentru organismele obişnuite, printr-un proces asemănător cu fotosinteza. Energia radiaţiilor era utilizată pentru sintetizarea unor substanţe organice. Cercetările erau încă în curs de desfăşurare dar, deja se obţinuseră rezultate promiţătoare... Într-un alt articol semnat de către Benjamin Tiltong şi intitulat… " *O surprinzătoare descoperire a unor geografi* ", se descria descoperirea unui trib de oameni primitivi, pe o insulă, undeva în oceanul Pacific. Descoperirea era cu atât mai surprinzătoare cu cât acei oameni primitivi, aflaţi pe treapta cea mai de jos a civilizaţiei, au dat dovadă de o uimitoare capacitate de învăţare şi şi-au însuşit, în scurt timp, atât limbajul geografilor cât şi multe noţiuni ştiinţifice elementare... Se spera ca, nu peste mult timp, tribul să facă un salt senzaţional în evoluţie şi să-şi însuşească toate cunoştinţele şi obiceiurile lumii civilizate... La un moment dat, în cameră intră Edy Sorohan, unul dintre adjuncţii lui Gobain, întrerupându-l de la răsfoirea revistei, şi foarte agitat, îi spuse acestuia…

— Chiar acum mi-a comunicat comandantul expediţiei Vidi, aflat în misiune pe Marte, că a detectat un obiect, care, s-ar părea că este o navă cosmică !... Nu este de provenienţă terestră, asta este sigur... Aşteptăm noi veşti...
— Ce spui, ce spui ? Interesant, interesant, foarte interesant !... Ai citit articolul referitor la descoperirea unui trib de... primitivi ?...
— Da... Primitivi... Acum când poate izbucni un război nimicitor... Primitivi... Şefule ! Am... am... elaborat un scenariu...
— Hai, spune ! În momentul de faţă nu am de făcut mare lucru, sunt liber... Consider că imaginaţia este foarte importantă...
— Acest scenariu, l-am intitulat "Eternul singuratic"... Am presupus că pe o planetă apare şi se dezvoltă viaţa şi apoi, inteligenţa, raţiunea...
— Ca şi pe Pământ...
— Analog...
— Şi cam pe unde localizezi tu civilizaţia asta ?
— Nu m-am gândit, nu pot să precizez…
— Aha... În sfârşit, nu are prea mare importanţă acum. Spune mai departe.
— Să presupunem...
— Scuză-mă că te întrerup, poţi să nu mai spui... presupunem, se subînţelege, totul este o presupunere...
— Civilizaţia asta pe care mi-am imaginat-o este, într-o oarecare măsură, asemănătoare celei terestre...
— Nu prea ai o imaginaţie ieşită din comun... dar, continuă...

— Civilizaţia este alcătuită din mai multe societăţi... state, dacă mă pot exprima astfel, conduse de un anumit număr de conducători..., zece, douăzeci, nu are importanţă... La un moment dat, izbucneşte o conflagraţie, un război, în urma căruia are loc distrugerea aproape în întregime a civilizaţiei... Spun aproape în întregime, pentru că mai rămân totuşi câţiva membri ai civilizaţiei...
— Se subînţelege... treci la aspectele mai importante... Până acum acest aşa-zis scenariu este demn de imaginaţia unui copil de patru sau cinci ani... Nu cumva ţi l-a povestit fiu-tău, ori vreun nepot ?
— Nu !… Aşadar, cei care supravieţuiesc, sunt chiar... conducătorii care, după sfârşitul conflagraţiei, se stabilesc pe o insulă pustie şi, poate paradoxal, trăiesc în bună înţelegere...
— Este chiar paradoxal, fără îndoială !…
— Aşa... Cu timpul, conducătorii, mor unul câte unul, şi nu mai supravieţuieşte decât unul singur, care se instalează la bordul unui vehicul şi tot hoinărind, ajunge la un Centru de Cercetări Spaţio-Temporale, scăpat miraculos de la dezastru...
— Dar cu locuitorii morţi, firește...
— Da, exact... Aici găseşte o navă cosmică pregătită de lansare în momentul dezastrului. Intră în cosmonavă şi porneşte în spaţiu... După un timp, este însă interceptat şi capturat de către o altă cosmonavă, care aparţinea unui savant singuratic, plecat de pe planetă cu mult timp înainte de a izbucni conflagraţia. Cosmonava fostului conducător este capturată... După ce savantul cercetează cosmonava şi pe " conducător ", află că, de fapt, acesta, fostul conducător adică, fusese cel care declanşase conflagraţia, războiul...
— Acum un conducător fără supuşi...
— Da... Savantul cercetează apoi planeta, după care îl supune pe fostul conducător unui… " tratament " în urma căruia, acesta devine... nemuritor...
— Uluitor !...
— Apoi, îl lasă singur... pe ucigaşul civilizaţiei, acesta rămânând de fapt... singura fiinţă vie de pe planeta pustie, prizonier, în imensitatea timpului...
— Bine, dar... cum, în ce fel anume îşi întreţinea el procesele biologice ? Şi apoi, atmosfera, bănuiesc, că devenise radioactivă, întrucât, iarăşi bănuiesc, în conformitate cu planul acestui... aşa-zis scenariu, că a avut loc o conflagraţie în care au fost folosite armele nucleare, chimice...
— Ei bine, nu ! Războiul nu a fost lung, dimpotrivă, a fost scurt, dar cumplit... În foarte scurt timp s-a terminat totul... Au fost folosite alte arme decât armele nucleare, chimice, bacteriologice, însă mult mai distrugătoare decât acestea !...
— Alte arme mai… distrugătoare ? Cred că glumeşti ! Asta să i-o spui unui copil, nu este cazul să mi-o spui mie ! Atunci cum îşi întreţinea procesele vitale, conducătorul acela devenit… nemuritor, dacă absolut toate vieţuitoarele de pe planetă fuseseră distruse ?…
— Asta… are legătură cu structura lui biologică... Pentru că trebuie să spun despre acel… conducător şi în general despre acele fiinţe că, deşi se aseamănau oarecum cu fiinţele terestre, se deosebeau totuşi, fundamental de acestea… Procesele ecologice, care aveau loc pe acea planetă nu erau de loc aceleaşi ca şi procesele ecologice din biosfera terestră...
— Păi ar trebui să te hotărăşti, se aseamănau sau nu ? Ce este asta ? Se asemănau oarecum, dar... apoi zici că se deosebeau... fundamental ?
— Este foarte greu să mă fac înţeles...

— În sfârşit, mai departe ce s-a mai întâmplat ?
— Savantul îşi continuă cercetările… După un timp, se hotărăşte să transmită altor civilizaţii mesaje conţinând relatarea tragediei civilizaţiei lui, precum şi nenumărate avertismente... El speră să regenereze propria sa civilizaţie !...
— Un... "savant" ?… Un... individ... ?
— De fapt acest savant, nu este ceea ce noi ne închipuim o... individualitate, ca un organism, de pildă, ci o pluralitate, un fel de supraorganism, dacă mă pot exprima astfel... Aşa... Şi am uitat să mai spun, că înainte de a-l părăsi pe... ucigaşul civilizaţiei, îi transmite următoarele: **"... pentru că tu ai osândit civilizaţia la moarte eternă, acum eu te osândesc pe tine la viaţă eternă, la un chin veşnic !..."** Ce părere ai, domnule director Gobain ?…
— Proastă, o părere proastă ! Mai bine făceai altceva, decât să îţi pierzi timpul cu... acest "scenariu"...
— Dar dacă... nu eu, ci unul dintre computerele noastre inteligente a creat acest scenariu sau cum vreţi să îl numiţi, ce ai de spus ?…
— Că ar trebui depanat ! Că este ceva defect prin circuitele lui !... Altfel, nu ar fi produs o operă de calitate atât de mediocră !... Dar, bănuiesc acum, că vrei să dai vina pe unul dintre computere...
— Nu vreau nimic, decât să spun că această creaţie este totuşi opera lui Artel, computerul inteligent !...
— Şi de ce nu ai spus de la bun început ? Dacă părerea mea despre această creaţie literară ar fi fost favorabilă, atunci ai fi fost mândru... dar aşa...
— Nu, nu... am vrut să spun că...
— Of, hai că mă plictiseşti ! Sper că ai dat dispoziţie ca Artel să fie controlat de către echipa de depanatori ?!
— Nu, încă nu... Artel a pus totuşi o problemă care mi s-a părut interesantă: … "este oare posibil ca o civilizaţie, aproape în totalitate distrusă, să se regenereze, pornind numai de la… rămăşiţele acelei civilizaţii, adică de la câţiva indivizi care au supravieţuit şi care dispun totuşi de cunoştinţele acumulate de către acea civilizaţie în decursul evoluţiei ei ?"…
— Probleme de genul acesta s-au mai pus şi s-au găsit soluţiile... Du-te şi dă dispoziţie ca Artel să fie verificat de către echipa de depanatori !
— Şi totuşi, circuitele spion şi supraveghetoare, precum și circuitele detectoare de erori şi de defecte, nu au semnalizat nimic !
— Lasă că ştiu eu că în ultima vreme şi spionii şi detectoarele parcă au luat-o razna ! Ar trebui, şi asta nu peste mult timp, ca toate computerele de tip Intelcomp să fie verificate integral ! Ceva mi se pare suspect ! Hai, du-te !…

Edy Sorohan salută şi ieşi. Gobain reîncepu să răsfoiască revista " *Ştiinţa modernă şi civilizaţia umană* "...

◈

Trei luni şi patru zile au trecut de la discuţia avută de Gobain cu Sorohan. În acest interval de timp, nu s-a petrecut nimic important... Gobain, stătea ca şi atunci, tolănit în fotoliu, răsfoind, de astă dată, un set de coduri, de programe şi de noi scheme de circuite pentru computerele inteligente. Ca şi atunci, intră în birou Sorohan, foarte agitat şi se trânti pe un fotoliu, în faţa lui Gobain.
— Ei, mormăi directorul, care sunt noutăţile ?

— Artel a fost depanat, dar Umbriel, noul computer inteligent, pune probleme de necrezut ! Ieri, am primit o nouă comunicare, de la misiunea Vidi...
— Ce zicea ?
— Că au interceptat un mesaj provenit de la cosmonava pe care o detectaseră acum trei luni...
— Şi... ?
— Mesajul, decodificat, este acesta: **"... pentru că tu ai osândit civilizaţia la moarte eternă, acum eu te osândesc pe tine la viaţă eternă, la un chin veşnic..."** Mesajul se tot repetă, la nesfârşit !...
— Parcă am mai auzit ceva asemănător...
— Da, ceea ce am povestit despre creaţia lui Artel, a fostului Artel... Exact... aceleaşi cuvinte !
— Ce poate fi asta ? Să fi stabilit contactul Artel cu cosmonava ? Dar ce fel de contact ? Şi cum ? Să fie o legătură între modelele, procesele aleatoare şi seriile de date cu care operează computerul şi evenimentele care au loc în Univers ? Să fie... un fenomen de premoniţie, un fenomen... paranormal, manifestat la un... computer ?... Şi ce mai spun cei de pe Vidi ?
— Că au mai primit un mesaj, provenit de pe... Pământ, de la un computer, care s-a prezentat ca fiind... Artel şi care i-a informat că a fost... ucis, la comanda unui anume... Arthur Gobain şi roagă să fie răzbunat !! Ce zici de asta ?...
— Este cumva o farsă ?...
— Nu, nu este o farsă, este... adevărul ! Domnule director, te anunţ că te voi însoţi la clinica medicală Sheldon, pentru a fi consultat de către o echipă de medici !
— Cum îţi permiţi să mă insulţi ?
— Nu este o insultă ! Dumneata ai insistat ca Artel să fie depanat, iar aceasta pentru el a însemnat sfârşitul, adică moartea ! Ei bine, tot aşa şi dumneata vei fi supus unui tratament analog celui la care ai ordonat să fie supus computerul !... Rugămintea lui de a fi răzbunat, a fost aprobată de către Consiliul de Administraţie al Centrului de Studii şi Cercetări asupra Inteligenţei Artificiale şi Extraterestre, iar **răzbunarea va fi dusă la îndeplinire** !... Te rog să mă urmezi... domnule director !...

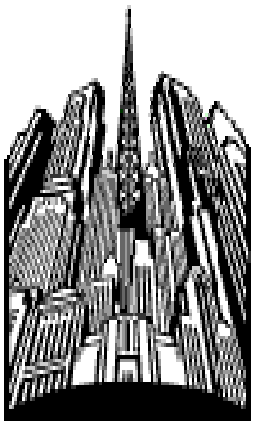

MAI EXISTĂ ŞI ALTE CIVILIZAŢII ?

"La scara cosmosului, cine poate spune care specie este mai mare sau se apropie mai mult de o normă organică spaţială ? " - 138

HOWARD PHILLIPS LOVECRAFT

- 1 –

Au trecut mulţi ani de când cutreierăm spaţiul cosmic la bordul cosmonavei Triumf 23 încercând să realizăm contactul cu alte civilizaţii. Dar, cu toate strădaniile noastre, nu am descoperit nici măcar o singură civilizaţie... Cel mult erau forme primitive de viaţă, prea puţin interesante. În Consiliul Planetar se răspândise ideea de a se abandona aceste cercetări, fiind considerate... inutile şi foarte costisitoare. Mulţi oameni se împăcaseră cu ideea singurătăţii civilizaţiei umane în Univers şi mulţi partizani entuziaşti ai pluralităţii lumilor locuite au fost nevoiţi să se plece în faţa evidenţei... Cu toate că se efectuaseră numeroase cercetări, nu se găsise urme de viaţă raţională sau de civilizaţie pe o rază de douăzeci de ani-lumină... În zadar fuseseră construite zeci de radiotelescoape gigantice pe Pământ şi în spaţiul extraterestru, în zadar, nimic, nici măcar o fiinţă vie, raţională, nu răspundea la apelurile oamenilor, unele patetice chiar, nu se interceptase nici măcar un singur mesaj... Se admisese planul de a se mai face o ultimă încercare, o ultimă călătorie, la o depărtare de şaptezeci de ani-lumină spre sistemul planetar al stelei Nefertiti. După această încercare, se propunea abandonarea cercetărilor până la o dată când tehnicile de transport cosmic, permiteau ieşirea în afara galaxiei, mai întâi în Andromeda şi apoi în alte zone extragalactice...

- 2 –

Cei douăzeci de membri ai expediţiei, printre care şi eu, ne-am ocupat locurile în interiorul cosmonavei Triumf 23 şi... am zburat spre astre... Zborul acesta nu a fost lipsit de peripeţii... Spre exemplu, la aproape 42 de ani lumină de Soare, unul dintre motoarele fotonice se defectase. Am fost nevoiţi să ne oprim şi să gravităm în jurul unei stele cam cât Soarele nostru, să demontăm motorul şi să îl cărăm pe o planetă. Natura defecţiunii impunea acest lucru. Aici, pe planetă, am întâlnit un relief accidentat având pe suprafaţa sa întinse mări şi oceane cu apă grea. Atmosfera era otrăvitoare pentru noi. Creştea sporadic un fel de vegetaţie pitică, iar prin unele zone întâlneam obiecte având forme neregulate, făcute dintr-un material necunoscut...

Mai întâlneam şi nişte vieţuitoare având forme foarte ciudate, un fel de languste mari, care se târau pe solul accidentat sau care intrau în marea de apă grea. Iniţial toţi am fost convinşi că am descoperit în sfârşit, viaţa şi... raţiunea...

Era o descoperire întâmplătoare... Am încercat, în acest sens, să stabilim contacte cu acele fiinţe ciudate a căror formă amintea de... languste. Dar toate încercările noastre au fost zadarnice. Acele vieţuitore nu se ridicaseră până la nivelul raţiunii. Mai erau şi alte forme de viaţă în afară de " languste ", ba chiar... foarte multe, însă nici acestea nu aveau ceea ce se numeşte... " raţiune "...

Am reparat motorul şi ne-am pregătit de plecare, lăsând mult balast pe această planetă care, deşi adăpostea viaţa, aceasta nu era una... raţională...

În legătură cu acest accident care ne-a permis să staţionăm pe acea planetă, aş vrea să mai adaug că astrobiologul nostru, doctorul Tyndall, susţinea că a avut un vis straniu... În acel vis, spunea doctorul Tyndall, se făcea că mai multe "languste" se repeziseră într-o noapte spre şantierul de lucru, unde era motorul fotonic şi luaseră câteva dispozitive şi aparate, în timp ce noi eram în adăpost. Mai departe, susţinea doctorul Tyndall, a avut impresia că intrase în contact telepatic cu una dintre acele făpturi, care îi transmisese nişte sentimente foarte asemănătoare cu cele omeneşti !… Surpriză, stupefacţie, nelinişte...
Nu am considerat că visul ar fi important... Poate că, la întoarcere, ne vom opri din nou pe această planetă, pe care am denumit-o Armandia, după numele comandantului nostru...

- 3 –

Şi astfel am navigat apoi fără alte incidente importante spre sistemul planetar al stelei Nefertiti... Ajungând în apropiere, la câteva miliarde de kilometri, am fost însoţiţi de obiecte cosmice de dimensiuni mari. Am oprit motoarele cosmonavei, navigând inerţial şi ajungând în dreptul ultimei planete din sistem, (aşadar cea mai depărtată de steaua Nefertit), am pus în funcţiune motoarele de frânare... Cosmonava se mişca pe o orbită circumplanetară... Obiectele acelea ciudate s-au oprit şi ele... Am început cercetarea planetei, dar toate investigaţiile au fost zadarnice. Planeta era total lipsită de viaţă. În ultimul moment, când tocmai ne pregăteam să părăsim planeta, Joackim, astronomul, a observat o clădire asemănătoare cu o piramidă... Am fost foarte emoţionaţi de descoperirea făcută, întrucât speram ca, în sfârşit, să dăm peste viaţa raţională... Ne-am apropiat de clădire şi am încercat să găsim o intrare, o uşă... Dar nu am găsit nimic...
Am încercat apoi să ne facem noi o intrare, folosind laserul de mare putere. Totuşi nici acesta nu a folosit la nimic, deoarece materialul era extraordinar de dur, de rezistent, se părea că era un imens cristal nuclear... Am încercat să focalizăm fascicolele celor zece lasere de mare putere de care dispuneam şi numai acestea au reuşit să facă o breşă în acea piramidă... Am intrat. Aici am văzut instalaţii şi obiecte având o formă geometrică regulată şi... atât. Nu am întâlnit nici măcar o vietate. Am ieşit de aici, foarte dezamăgiţi. Apoi ne-am continuat investigaţiile asupra celorlalte planete, unde am întâlnit aceleaşi clădiri, în care se găseau instalaţii şi obiecte de formă regulată... Am ajuns la cea de a cincea planetă, din cele şaptesprezece câte avea sistemul planetar... Eram însoţiţi permanent de acele obiecte necunoscute, mari, care ne supraveghează din momentul intrării în sistemul planetar al stelei Nefertiti. Încercasem zadarnic să stabilim contactul, utilizând toate mijloacele de care dispuneam... Când am fost aproape de a cincea planetă, am constatat uimiţi că la suprafaţa acesteia aveau loc explozii termonucleare. Apoi, am văzut pe ecranele de la bordul cosmonavei că acele obiecte care ne însoţiseră, ne părăseau şi zburau spre planetă, unde, la impactul cu suprafaţa, explodau... Energia eliberată, era uriaşă, ceea ce ne-a împiedicat să ne apropiem prea mult. Totuşi, am putut observa de la distanţă, cu ajutorul unui telescop Thomson de înaltă rezoluţie, clădiri uriaşe şi vietăţi care mişunau peste tot ! Am mai observat apoi nişte aparate de zburat care se mişcau haotic, apoi am observat explozii uriaşe, urmate de degajări de energie şi substanţă care luau forma unor ciuperci gigantice... Toate acestea nu au durat prea mult... Apoi... nu se mai întâmplă nimic... Se puteau observa ruinele unei foste civilizaţii... raţionale, dacă o puteam numi astfel...

Ce mai puteam face ? Poate că dezastrul nu s-ar fi produs dacă am fi sosit ceva mai devreme...
Dar aşa... am asistat neputincioşi la sfârşitul unei civilizaţii care... "s-a sinucis", dacă pot spune astfel... Să fi fost... semeni de-ai noştri ?! S-ar părea că nu...
Oare de ce au făcut-o ? Ce i-a determinat să se "sinucidă" ? Poate că natura sistemului lor social a declanşat dezastrul, în măsura în care se putea vorbi de un sistem social la acele fiinţe, pe care nu le cunoscusem direct, ci numai superficial...
În orice caz, modul lor de manifestare nu a fost raţional, aşa credeam noi, cei din echipajul cosmonavei Triumf 23...

- 4 -

Oare mai există civilizaţii evoluate în Univers, civilizaţii care să ne semene într-un fel ? Sunt puţine sau multe ? Există vreo lege obiectivă care împiedică realizarea unui contact între civilizaţiile asemănătoare ?
Sunt întrebări care, deocamdată pot primi, cel mult, răspunsuri vagi, ipotetice... Planeta trebuia cercetată, dar acum, datorită radioactivității foarte mari, nu era posibil. Trebuiau să treacă mii de ani pentru a deveni cât de cât prielnică cercetărilor... Aşa că ne-am întors...
Am ajuns în dreptul planetei Armandia, unde am stat câtva timp, atunci, când ni se defectase motorul fotonic... Am fost oarecum miraţi de ceea ce am văzut. Întreaga suprafaţă a planetei, suferise schimbări însemnate. Suprafaţa planetei era acoperită acum cu sulf lichid, iar atmosfera era îmbibată cu vapori de acid sulfuric... Cum de se transformase într-un timp scurt, după cum credeam noi, chiar aplicând corecţiile relativiste, nu puteam explica... Exista însă o ipoteză. Fiinţele vii de aici, "langustele", unele bacterii, alte forme de viaţă, au transformat elementele chimice ale planetei, într-un timp suficient de lung pentru ele, dar... scurt pentru noi... Era vorba de... transmutaţia biologică a elementelor !...
Viteza lor de evoluţie a fost, se părea, extrem de rapidă !...
Oricum, rezultatele cercetărilor întreprinse erau insuficiente pentru a confirma sau infirma existenţa semenilor întru raţiune în galaxie, în Univers...
Să sperăm că semenii întru raţiune există... Vom propune continuarea şi chiar amplificarea cercetărilor privind civilizaţiile extraterestre...
Ar fi de dorit, să ne comportăm astfel încât să ne putem face înţeleşi de... eventualii noştri semeni întru raţiune... şi, în acelaşi timp, să facem eforturi susţinute pentru a-i înţelege... Pentru că s-ar putea să existe, de fapt, mai multe feluri de... raţiune… De ce nu ? Iar " asemănarea noastră întru raţiune ", s-ar putea să se refere mai curând numai la anumite principii ale raţiunii decât la… nesfârşitele modalităţi şi forme ale acesteia...

SCHIMB DE PLANETE

" Este o legătură atât de strânsă între viaţă şi vis, încât e mai greu decât ne închipuim să observăm bine deosebirea."
OXENSTIERNA

***"** De ce oare oamenii continuă să îşi degradeze mediul de viaţă, planeta ? Tot felul de industrii, de activităţi poluează aerul, apa, solul... Unii savanţi spun să nu ne alarmăm, că nu este cazul... Şi totuşi, când va fi cazul ? Când va fi prea târziu ? Ce vor spune atunci aceşti savanţi ? Că a fost o regretabilă eroare, că în ciuda faptului că sunt savanţi şi ei sunt oameni şi pot greşi ? Oricine ştie că este mai uşor să previi decât să tratezi... "*

Încercam să scriu un articol referitor la problemele poluării şi ale protecţiei mediului, dar nu izbuteam să îmi adun ideile... Aşteptând să îmi vină inspiraţia, m-am dus în camera alăturată să mă uit la televizor... Pe ecran se derulau imaginile unui film... Se pare că era un film ştiinţifico-fantastic... Comentariul tocmai apărea pe ecran...

" Pământul era suspus unui proces de amenajare, de terraforming, de către o civilizaţie... Oamenii făceau parte din acest proces de amenajare planetară... Poluarea reprezenta de fapt una dintre componentele de bază ale procesului...
Poluarea va continua până când planeta va ajunge într-un aşa grad de deteriorare încât va deveni imposibil de locuit pentru oameni, animale şi plante, în schimb va fi optimă pentru fiinţele acelei civilizaţii... Obiectele Zburătoare Neidentificate sunt nave sau sonde extraterestre care controlează procesul de amenajare planetară... Civilizaţia aceasta în schimb, datorită modului ei de existenţă îşi deteriorează propria planetă, care devine improprie subzistenţei pentru acele fiinţe, dar este propice pentru vieţuitoarele... terestre ! Atunci când se ajunge la un stadiu avansat de poluare, are loc schimbul: fiinţele acelea vin pe Pământ şi se instalează aici şi între timp, transportă vieţuitoarele de pe Pământ, inclusiv oamenii, pe planeta lor... Şi procesul se repetă: oamenii poluează planeta pe care au fost aduşi, fiinţele poluează planeta Pământ... Aşadar, diversele poluări sunt favorabile unei civilizaţii şi nocive celeilalte civilizaţii, apoi are loc din nou schimbul de planete... până când... Până când ? "

Părea să fie un film interesant care, evident, se potrivea cu preocupările mele din acel moment... Cine ştie ? Poate voi găsi câteva idei pe care să le dezvolt în articol... Imaginile care se derulau pe ecranul televizorului m-au impresionat profund... Pe scurt, era vorba, după cum se precizase în comentariu, de o civilizaţie care era disperată datorită deteriorării mediului de viaţă.
Membrii acelei civilizaţii se teleportează pe Pământ, care constituia un mediu favorabil de viaţă pentru ei. Teleportarea consta în modificarea structurilor genetice ale unor vieţuitoare terestre, modificare datorată unor unde complexe şi apoi urma naşterea acestora... Pe de altă parte, pământenii, deteriorează planeta, care devine improprie vieţuirii. Părăsesc planeta în cargouri spaţiale şi, parcă sub influenţa unui impuls, de fapt erau dirijaţi de către civilizaţia aceea, ajung pe planeta părăsită de către fiinţele... teleportate...
Planeta aceea se numea Urulo... Astfel încât Pământul, nefavorabil oamenilor şi celorlalte vieţuitoare, datorită poluării, devenise însă un mediu de viaţă perfect pentru fiinţele de pe Urulo şi... invers, planeta Urulo, poluată, ucigătoare pentru civilizaţia de pe acea planetă, devenise optimă pentru Pământeni !

Acest proces denumit... " schimb de planete " se repetă de câteva ori. La un moment dat, unul dintre pământeni, rămâne pe planeta Urulo, când aceasta era încă propice, favorabilă civilizaţiei de pe acea planetă. Folosind o staţie de emisie străveche de pe Urulo, transmite un mesaj pământenilor... Acest mesaj a ajuns pe Pământ şi apare chiar pe ecranele televizoarelor...

" Fost-am la Urulo, capătul Lumii, planeta cu cele o mie de stafii...
De aici am trimis acest mesaj disperat, pierdut,
Pentru că eu sunt de-o veşnicie dispărut...
Urulo este capătul acestei Lumi,
Capătul în timp şi spaţiu,
După care nu mai este nimic,
Decât o prăpastie abisală, nesfârşită...
Pe Urulo timpul şi spaţiul nu mai au sens...
Şi peste această planetă, peste acest hotar dintre fiinţă şi nefiinţă,
Domnesc în veci, de veci, pe veci, atotstăpânitoarele o mie de stafii...
Aici, totul este apăsător, pierdut, deşert,
Aici viaţa nu mai este viaţă,
Moartea nu mai este moarte !
Totul este imobil, straniu, macabru...
Stelele au dispărut !...
Într-o jumătate a acestei lumi este întuneric,
Atât de întuneric ! Un întuneric dens, de nepătruns !
Şi este atât de frig, încât şi vântul stă pe loc, îngheţat !
Iar în cealaltă jumătate, umbra a dispărut,
Este numai lumină, lumină şi iar lumină !
Şi este pârjol şi este deşert...
Şi încă nu este destul ceea ce am spus,
Şi nu este cuvânt care să exprime situaţia de fapt !
Mai sunt şi cele o mie de stafii, nemuritoare,
Fantasmele lugubre ale Lumii Urulo !
Altceva, nimic: de o parte noaptea abisală,
Frigul nimicitor,
De altă parte, lumina şi căldura
Şi cele... o mie de stafii...
Acesta este Urulo, capătul Lumii... "

Aşadar acesta era mediul favorabil de viaţă al civilizaţiei de pe Urulo !... Şi aşa se termina filmul ! Numai că... ce este asta ? Mesajul continua să se repete !
Ore întregi ! Nu îmi venea să cred ! Ce era asta ? Era chiar... adevărat ? Mesajul era adevărat, nu era ficţiune ? Au trecut zile şi apoi, săptămâni... Iar mesajul continua să se repete pe ecranele televizoarelor ! Până când, într-o zi... a dispărut... Dar...
Au început să apară tot mai multe Obiecte Zburătoare Neidentificate pe cerul plantei Pământ... Şi, deodată, cargouri spaţiale gravitau în jurul Soarelui... Omenirea ştia ce însemna şi se pregătea de o călătorie lungă spre planeta Urulo...

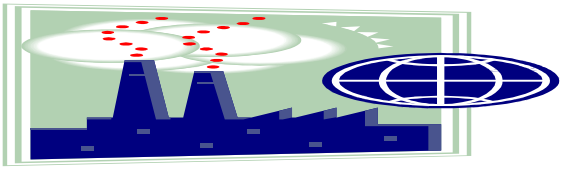

UNDE PIERISERĂ CEILALŢI ?...

" Străinule ce baţi la poartă,
De unde vii
Şi cine eşti ?..."
ION MINULESCU

*« **O**ceanul reprezenta tot Universul, iar în mijlocul lui se găsea o insulă... Unică... Pe insulă creştea o vegetaţie luxuriantă prin care mişunau tot felul de animale. Tot aici îşi ducea traiul şi un trib de oameni primitivi. Acest trib existase pe insulă din timpuri imemoriale – aici se năşteau, aici vieţuiau, aici mureau. Şeful tribului nu era ales odată pentru totdeauna. Era ales pentru o perioadă de un an după care venea altul şi tot aşa, prin rotaţie fiecare membru al tribului ajungea să fie şef, cu excepţia copiilor şi adolescenţilor. Dar când ajungea şef, avea drept de viaţă şi de moarte asupra oricărui membru al tribului, putând hotărî orice acţiune, cu voia sau fără voia comunităţii. Venise rândul acum Marelui Micron. I se spunea "Marele " Micron, pentru că era cel mai înţelept om al tribului. Descoperise focul, inventase roata, arcul şi săgeţile, îmbrăcămintea, semănatul, domesticirea animalelor, precum şi, de curând, barca... De fapt, era un copac scobit... Cu barca se plimba pe lacul din centrul insulei, vâslind cu nişte bucăţi mari de coajă de copac. Nu se încumetase să se avânte în ocean, deşi tentaţia era mare, nu îndrăznea... Trebuia să inventeze ceva mai potrivit pentru a se avânta în mijlocul oceanului... Îşi bătu capul vreo două saptămâni... Dar nu reuşi să găsească nimic potrivit, iar după multă chibzuială, s-a hotrât, în cele din urmă să intre în peşteră... Era situată într-o extremitate a insulei. În peşteră nu intrase nimeni până atunci... Era considerată ca fiind un loc magic şi nimeni, niciodată nu îndrăznise nici măcar să se apropie... Totuşi, Marele Micron simţea o irezistibilă tentaţie de a intra în peşteră ! Neobservat de nimeni, intră... Îl întâmpină un aer rece, un întuneric profund şi zgomote ciudate... Merse orbecăind şi ceva mai departe văzu o lumină difuză şi tot înaintând, lumina creştea în intensitate... După un timp simţi că începe să se ude şi tot mergând, simţea că nivelul apei creştea... La un moment dat, distinse prin acea lumină difuză un obiect... Se apropie de acesta şi constată că era o barcă mare, cu mult mai mare decât aceea pe care o construise el... Încercă să o mişte din loc, dar nu reuşi nici măcar să o clintească... După un timp, renunţă şi ieşi din peşteră... Adună tribul şi, după ce le povesti oamenilor despre barca din peşteră, îi îndemnă cu multă fermitate să vină să scoată barca din peşteră şi să se plimbe apoi cu ea pe lângă ţărm... Cu multă greutate reuşi să convingă câţiva oameni mai curajoşi să vină cu el în peşteră... După mult chin, cu mult efort, reuşiră în cele din urmă să scoată barca din peşteră şi să o transporte până în apropierea ţărmului... Dar, Marele Micron, deşi era foarte dornic să cunoască tainele oceanului, nu îndrăznea să plece într-o expediţie de explorare a acestuia... De aceea se gândi să convingă câţiva membri ai tribului să se urce în barcă şi să facă o plimbare în ocean, dar nu prea departe de insulă... Alese cinci oameni şi le spuse despre ce era vorba... La început, nici nu au vrut să audă despre aşa ceva ! S-au prosternat în faţa lui, s-au lăsat biciuiţi, târâţi, dar să se urce în barcă nu au vrut ! Abia după ce le-a spus că el, Marele Micron, va sta tot timpul pe ţărm astfel încât să-l vadă şi după ce le-a spus că nu trebuia să se îndepărteze de insulă prea mult, ci numai atât cât socoteau de cuviinţă, reuşi să îi înduplece să se urce în barcă...*

Şi chiar mai mult, în aceste condiţii, toţi membrii tribului au dorit să facă plimbarea cu barca… Au lansat barca la apă, s-au urcat în ea şi apoi s-au lăsat în voia valurilor… Marele Micron stătea pe ţărm, aşteptând nerăbdător să se întoarcă oamenii şi să îi povestească ceea ce au văzut… Însă barca a început să se îndepărteze, aşa încât le-a făcut semne să se înapoieze. Dar barca se îndepărta din ce în ce mai mult şi după un timp a devenit… un punct în imensitatea oceanului, iar după alt timp, se pierdu cu totul în zare…
Faptul acesta l-a nedumerit pe Marele Micron… Unde a dispărut barca şi împreună cu ea, membrii tribului ?
Să-i fi înghiţit oceanul ?
Ori văzuseră ceva care i-a atras atât de mult încât s-au îndreptat spre… acel ceva ? În acest ultim caz, era posibil ca ei să se întoarcă, aşa încât s-a hotărât să aştepte… Zilele următoare le-a petrecut stând pe ţărm, privind imensa întindere de apă a oceanului… Dar, în zadar, nu vedea nimic altceva decât o suprafaţă albastră, nesfârşită… Ochii Marelui Micron s-au umplut de lacrimi… Urma încă o seară, apoi încă o noapte, iar el privea încremenit oceanul… Într-un târziu, s-a îndreptat spre coliba lui şi se trânti pe un maldăr de frunze… Nu îşi putea da seama unde dispăruseră cu toţii… Să-i fi înghiţit oceanul ? S-a hotărât în cele din urmă, ca a doua zi să se urce în copacul scobit şi să plece şi el… Voia să afle unde se sfârşea oceanul, unde pieriseră ceilalţi… A doua zi, şi-a făcut loc în copacul scobit, apoi s-a avântat în necunoscut… În faţa lui era numai apă, în spate, era insula care devenea din ce în ce mai mică, pierzându-se în zare…
Mergea mereu, fără oprire… Acum nu vedea decât întinderi nesfârşite de apă…
Se întreba de unde provenea barca aceea din peşteră… Nu reuşea să răspundă la întrebare şi apoi nu se mai gândea la nimic… Privea… Privea oceanul şi încă nu putea să-şi dea seama unde pieriseră ceilalţi… Spera că într-o zi se vor întoarce cu toţii pe insulă sau, cine ştie, îi va întâlni altundeva… Deocamdată, nu făcea altceva decât să privească oceanul care se întindea la nesfârşit…
Încă nu ştia că oceanul reprezenta tot Universul, iar insula de pe care plecase, cândva, era singura porţiune de uscat, care, între timp, fusese înghiţită de apele oceanului… »

*

S-a descoperit în Antarctica, de către o echipă de exploratori, un meteorit, având o vechime nedeterminată, iar în meteorit s-a găsit o sondă spaţială care emitea semnale…
După ce s-au studiat semnalele, a reieşit că era vorba de un mesaj… Mesajul a fost descifrat, iar rezultatul a fost… cel de mai sus… Se presupune că sonda aparţinea unei civilizaţii, pierdute undeva în Univers… După ce a fost cercetată sonda spaţială, în amănunt, s-a descoperit o formă de viaţă microscopică, aflată în stare de anabioză, cam de mărimea unei bacterii, care, după ce a fost readusă la viaţă, a transmis un mesaj halucinant…
Mesajul a fost acesta: " **EU SUNT MARELE MICRON !!!!…"**

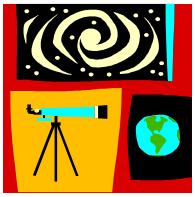

O LUPTĂ ÎN NOAPTE

"Sub paşii lui pământul se pârjoleşte. Unde răsuflă, aerul se schimbă-n dogoare de foc. Hrana atinsă de el e otravă, încotro îşi întoarce privirea se iscă fulgerul.
Cine e în mijlocul nostru ? Cine ?"
CHARLES ROBERT MATURIN

Cu mulţi ani în urmă, Felix Zonder realizase primul tehnorg. Acesta era dotat cu toate tipurile de traductori, cu sisteme laser şi radar, cu dispozitive de acţiune mecanică, electrică, magnetică, nucleară şi chimică, fiind amplasat într-o aerodină lenticulară, cu care se putea deplasa în orice mediu. Zonder incorporase în acest tehnorg, un sistem mixt de inteligenţă, atât artificială (conţinând şi un dispozitiv de memorie holografică, având o capacitate uriaşă de stocare a informaţiilor) cât şi naturală (creierul fostului său profesor de cibernetică Tom Marck Eolin). Profesorul suferise o congestie cerebrală, în urma căreia paralizase, iar apoi se îmbolnăvise de leucemie, iar zilele îi erau numărate… În cele din urmă, profesorul a acceptat propunerea lui Felix Zonder de a incorpora în acel sistem mixt de inteligenţă, artificial şi natural, o parte din sistemul său nervos, respectiv creierul şi bulbul rahidian… În cinstea fostului său profesor, Zonder denumise tehnorgul, Eolin… Se considera că această creaţie reprezenta o revoluţie în domeniul ciberneticii integrale.
În noaptea aceea, Zonder stătea la bordul aerodinei lenticulare şi vorbea cu Eolin.
— Cinstit vorbind, profesore, nu pot să îmi închipui ce sentimente ai acum când… creierul este separat de trup… Am mai vorbit noi despre asta parcă, dar de fiecare dată ai evitat să îmi răspunzi…
— Da, m-am eschivat, se auzi glasul adânc, cavernos, m-am eschivat, fiindcă îmi este foarte greu, aproape imposibil să îţi explic, să îţi transmit sentimentele mele… Nu ai putea înţelege, decât fiind pus tu însuţi în situaţia în care mă aflu acum… Sunt într-o situaţie stranie… Acum sunt inclus într-un sistem complex de inteligenţă, naturală şi artificială… Acum sunt… altceva, decât ceea ce am fost ! Pe de altă parte, de fapt, mi-am dorit să ajung în situaţia asta…
— Dar nici printr-o analogie nu ai putea să îmi explici, să mă faci să pricep, ce simţi ?
— Ştiu eu ? Nu cred… este imposibil să îţi explic…
— Încearcă, totuşi...
— Cu puţin timp în urmă, eram un om ca toţi oamenii, iar acum… sunt altceva !… Cu toate că mai păstrez ceva omenesc, totuşi… nu mai sunt om !… De fapt cel mai puternic şoc l-am avut când, fiind încă om ca oricare altul, am avut congestia cerebrală în urma căreia, am paralizat… Apoi, alt şoc, l-am avut când am început să simt că sunt bolnav de leucemie… Toate astea m-au deprins treptat, cu gândul că mă îndepărtez de… natura omenească…
— Natură omenească, mormăi Felix Zonder, natură omenească… Ce este în fond, natura omenească ?
— Aceea care face ca tu, spre exemplu, să te deosebeşti de altceva…

— Pe de altă parte, omul are un oarecare grad de inteligenţă, dacă este raportat la alte vieţuitoare, dar în Univers sunt şi alte fiinţe evoluate care îl depăşesc în complexitate poate, extraordinar de mult… Ce părere ai ?
— Inteligenţa pe care acestea o au, nu este… mult superioară, este mai curând, diferită de… inteligenţa omului…
— Aş fi curios să ştiu, până la ce limită a inteligenţei poate ajunge omul ?
— Evoluând, omul se transformă pe sine, până într-atât, încât se va transforma în… altceva diferit de ceea ce acum numim în mod obişnuit…om…
— Cred că este oarecum ciudat că dintre vieţuitoare, omul a fost şi este singura fiinţă de pe planetă care s-a dezvoltat atât de mult, încât a ajuns la nivelul conştiinţei, la nivelul… inteligenţei conştiente…
— Eu nu sunt atât de sigur că omul a fost şi este singura fiinţă vie de pe planetă care s-a dezvoltat atât de mult, după cum spui… Dar… Se întâmplă ceva… Detectez tulburări violente ale atmosferei, la cincizeci de kilometri depărtare, direcţie nord-nord-vest. Cu puţin timp mai înainte am fost informat că vremea, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, este calmă… Ce a putut modifica, într-un interval de timp atât de scurt, starea atmosferei ?
— Ce se întâmplă, Eolin ?
— Ionizarea aerului devine tot mai accentuată… Priveşte pe ecran ! Sunt două globuri de lumină din care ţâşnesc fulgere… Sunt descărcări de energie… Iată, lumina pare a se scurge când înspre interiorul unui glob, când înspre celălalt… Ar fi ca şi cum energia ar curge de la un glob spre altul… S-ar părea că sunt absorbatoare de energie !… Apoi, unul dispare şi apoi reapare… Ce se întâmplă ? Priveşte !…
— Da ! Interesant… Ce se întâmplă ? Să fie o luptă între fiinţe extraterestre, între cosmonavele acestora, cunoscute sub numele de Obiecte Zburătoare Neidentificate ? Sau ce este ? Iată, acum parcă se ciocnesc ! Acum parcă s-au contopit într-un singur… glob… dar nu, este altceva, mai curând seamănă cu o pară de dimensiuni uriaşe… Acum s-au înălţat… Sus… Tot mai sus… Acum au dispărut… Ce să fi fost ?
— Nu pot şti ! Chiar şi un tehnorg nu poate şti şi nu poate afla totul !… Trebuie să cercetez… Dar… Iată că acolo, sus, a apărut din nou… Vezi ? Departe, spre sud-sud-vest… Imens… Parcă ar fi o cometă ! Se apropie, se apropie… Ca un bolid… Peste cinci secunde se va ciocni cu solul !… Atenţie !…

A urmat o explozie formidabilă, în urma căreia, aerodina a fost purtată ca un fulg de unda de şoc, departe, foarte departe… Apoi, după ce a zburat un timp, se apropie vertiginos de sol şi se ciocni cu o mulţime de bolovani… Felix Zonder, zăcea într-un colţ al cabinei. După un timp îşi reveni şi, ameţit, căută să ia legătura cu Eolin…

— Eolin, Eolin, răspunde ! Ai defecţiuni ?
— Da ! Am defecţiuni ! E grav… Acumulatoarele sunt aproape descărcate… Circuitele au fost iradiate… Radiaţiile sunt de natură necunoscută, dar efectele sunt catastrofale… Aceste radiaţii nu sunt nici de natură nucleară, nici electromagnetică, nici de natură gravitaţională… Sunt altceva !… Nu ştiu ce sunt !… Ca urmare, voi ordona autodistrugerea ! Nu ştiu exact ce efecte pot avea aceste radiaţii… Tu ieşi din aerodină, fugi, depărtează-te… Nu ştiu nici ce efecte pot avea aceste radiaţii asupra ta !…
— Eolin, să nu faci una ca asta ! Eolin ! EŞTI OPERA MEA !…
— Este mai bine aşa !

— De ce ? De ce ?…
— Nu mai am timp să-ţi explic… Simt că încep să mă… dezorganizez !… Să-ţi mai spun ceva… Sunt ultimele informaţii… A fost o luptă, o luptă între o cosmonavă extraterestră şi o fiinţă vie, o fiinţă vie terestră, puternică şi… încă necunoscută de către oameni… De cei mai mulţi…
— Ce este ?…
— Este o fiinţă imensă, bizară !… La un moment dat este difuză, amorfă, dar, peste puţin timp, prezintă un fel de structură cristalină ordonată… S-ar putea ca această fiinţă să fi apărut demult, demult, şi să fi evoluat în paralel cu celelalte fiinţe vii, însă în alt fel şi într-un ritm accelerat… S-ar putea ca fiinţa asta să stăpânească planeta, fără ca noi să o ştim… Cel mai mare şi mai îngrozitor tiran este acela care conduce astfel încât… nimeni să nu ştie aceasta ! Sau poate că o fi venit de undeva din Cosmos şi s-ar putea ca oamenii şi în general, vieţuitoarele de pe planetă, să reprezinte ceva pentru această fiinţă. De fapt, poate că sunt mai multe fiinţe… Cine ştie ? Acea cosmonavă extraterestră, însă… a fost distrusă !
— Spune Eolin, de ce vrei să declanşezi… autodistrugerea ?
— Radiaţiile acelea sunt emise de către fiinţă şi… schimbă structura… Cu una nouă… Cu structura… fiinţei… Trebuie… trebuie să ordon autodistrugerea pentru… a nu mă transforma în fiinţa monstruoasă… este incredibil !… Ah… Lupt… Lupt… să nu devin… Nu ! Niciodată, niciodată !…

Eolin, tăcu un timp. Apoi, cu un ultim efort, continuă.

— Acum pleacă ! Fugi ! Cât mai departe… Poate că vei scăpa… Poate că tu… nu te vei… nu vei deveni… fiinţa !…

Felix Zonder a ieşit din aerodina avariată şi a fugit… A fugit departe, departe, până ce a căzut epuizat… S-a uitat în urmă şi a văzut o lumină palidă, gălbuie, care s-a stins apoi treptat…

.

L-au găsit nişte turişti care l-au transportat la cel mai apropiat spital… Delira… Apoi, după un timp, se părea că îşi revine, se părea că devine conştient, dar a urmat o nouă criză, un nou delir, apoi un strigăt: … "Nu, niciodată !" … Şi apoi a murit…

Nimeni nu a mai găsit vreodată, cu toate cercetările asidue, meticuloase, vreo urmă din aerodina lenticulară în care se afla primul tehnorg, Eolin…

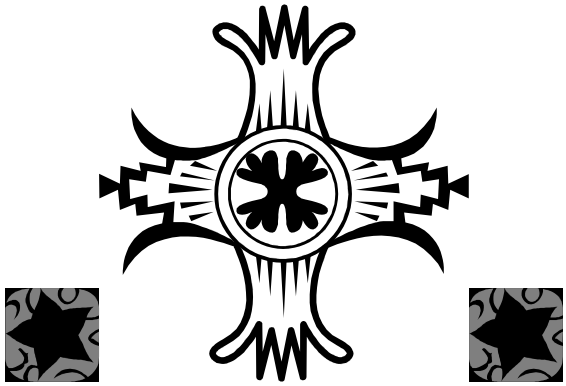

BINE AI VENIT, ETERNITATE !...

" Căci unde-ajunge nu-i hotar,
Nici ochi spre a cunoaşte,
Şi vremea-ncearcă în zadar
Din goluri a se naşte."

MIHAI EMINESCU

" **P**ovestea asta deosebită vreau să o scriu cât pot de succint înainte de a mă pierde în Univers, poate... Cât pot de succint, pentru că timpul mă zoreşte, dar, cu toate astea, nu voi neglija nimic din ceea ce mi-am propus să comunic... Mai întâi, să spun câte ceva despre mine... Sunt un fizician oarecare, neînsemnat... Mi se spune Robiacon... Atât şi nimic mai mult... Robiacon... Am avut o copilărie obişnuită, nici mai bună, nici mai rea decât a altora... La vârsta de patru ani mi-a murit fratele... Apoi adolescenţa şi prima tinereţe, au fost destul de banale şi fără valoare... Am absolvit pe rând şcoala generală, liceul şi facultatea. Nu am fost un elev sau un student strălucit, am fost unul obişnuit, modest dar conştiincios. Apoi, a fost moartea tatei... Îmi amintesc că era într-o sâmbătă dimineaţa. Tata îşi luase medicamentele, fiindcă suferea de cardiopatie ischemică şi arterioscleroză.
Eu mă dusesem în camera mea să citesc, să scriu... Peste puţin timp, mama mă strigă, mă cheamă... Tata căzuse în dreptul ferestrei, lângă un calorifer, fiind sprijinit de braţele mamei... Mă cuprinsese un tremur nervos... Apoi i-am făcut masaj cardiac, am chemat Salvarea, apoi am chemat vecinii... Timpul trecea, iar trupul tatei se răcea, vălul morţii îl cuprindea din ce în ce mai mult... Cineva, un medic, a constatat instalarea morţii. Apoi l-am transportat în sufragerie şi l-am aşezat pe pat... În timp ce îl transportam pe tata, înainte de a-l aşeza pe pat, l-am auzit gemând şi horcăind !... Speram că nu va muri, că îşi va reveni !...
Dar... nu s-a întâmplat nimic ! Nimic ! O deznădejde cumplită m-a cuprins !
I-am închis ochii întredeschişi cu mare durere în suflet... Nu ar fi trebuit să moară... nu era drept, pentru că murise în plină maturitate şi, după cum am aflat ulterior, moartea s-a datorat unui medicament prescris greşit de către un medic !...
Îmi amintesc de asemenea un alt fapt... Căutând în buzunarul hainei cu care fusese îmbrăcat în momentul tragediei, am găsit ceasul care indica ora 10 şi 55 minute şi care se oprise; coincidea cu momentul când decedase ! De asemenea îmi amintesc de o altă coincidenţă, care mi se păruse, pe atunci, destul de ciudată... Fratele meu murise tot datorită unui medicament, după cum îmi povestise mama. Avusese o pneumonie şi i se administrase penicilină alterată şi în doză mare, care a condus în final, la deces ! Îmi mai aminteam de visul pe care l-am avut cu mult timp înainte de a se produce moartea, vis care reprezenta aproape identic moartea tatei şi pe care nu îl luasem în considerare... Pe de altă parte, nu îmi puteam explica faptul că după deces, timpul părea că se accelera, că orele, zilele, lunile, anii, treceau extraordinar de repede, mult mai repede decât atunci când trăia ! Multă vreme am fost deprimat... Încercam cu disperare să-mi închipui fel de fel de posibilităţi... Că eternitatea... există... Că după moarte, sufletul nu piere, o persoană nu dispare, ci ajunge într-o altă lume... eternă, într-o lume în care toţi se vor întâlni, cunoscuţi şi necunoscuţi şi vor exista mereu, mereu, la infinit, acolo, în Supraexistenţă... Că lumea aceasta finită, nu este decât un loc de modelare a sufletului, de purificare a spiritului... Mă gândeam că sufletul există etern, ca şi spiritul... Mă gândeam la reîncarnare...

Încercam să mă agăţ de viaţă, dar sufleteşte, eram neconsolat, trist…
Au trecut ani şi ani de atunci… Apoi, pe neaşteptate, o idee, o idee fantastică îmi străfulgeră conştiinţa… Dacă mă voi concentra foarte intens, profund, aş mai putea totuşi să… îl salvez pe tata ! Da, o idee stranie, dar… de ce să nu încerc ? De ce să nu încerc să produc... FENOMENUL DE RETRODINAMIE ? (Adică transferul bioenergiei din... PREZENT în TRECUT). Am început să mă antrenez zilnic, puţin câte puţin, progresiv... Apoi, după ani şi ani de antrenament psihologic şi parapsihologic complex, am ales o zi când m-am hotărât să încerc…
Îmi amintesc perfect acea zi. Am început… M-am concentrat… Am determinat locul şi momentul când survenise… moartea tatei… La un moment dat, am simţit prezenţa unei sfere luminoase imense, care radia lumină, o lumină… binefăcătoare, blândă, dar altfel decât lumina obişnuită… Era o lumină… vie, inteligentă… Ştiam că reprezenta fluxuri de energie cosmică… LUMINA o percepeam cu… întreg corpul, dacă mă pot exprima astfel, o percepeam integral ! Toate energiile vitale şi spirituale (inclusiv LUMINA ACEEA), se focalizau în acel punct spaţio-temporal, direcţionându-le prin spaţiu şi timp spre organismul tatei… Simţeam că organismul lui accepta energia radiată de mine şi de acea LUMINĂ BINEFĂCĂTOARE !… FENOMENUL DE RETRODINAMIE se declanşase ! Încă puţin şi voi reuşi, îl voi salva. Dar ceva se întâmpla ! Ceva mă deranja, ceva atenua fluxul de energie, LUMINA devenea mai slabă, pălea, se micşora, devenea difuză… Imaginea, legătura devenea din ce în ce mai vagă… LUMINA BINEFĂCĂTOARE dispărea, lăsând în loc, întunericul, frigul, neliniştea… Mi-am revenit cu greu… Am fost buimac săptămâni de-a rândul… Ah, aproape că reuşisem !... Acele horcăieli, acele gemete de care îmi aminteam foarte bine, de atunci, de demult, când îl transportasem pe tata, înainte de a-l aşeza pe pat, aşadar acele gemete, fuseseră de fapt efectele încercării mele… de a produce FENOMENUL DE RETRODINAMIE ! Aproape că reuşisem să îl produc ! Dar… de ce nu reuşisem pe deplin ? Ce se întâmplase ? Ce am greşit ? Nu ştiam !… Au trecut anii… Mă angajasem la un institut profilat pe studii de radiochimie şi ecologie. Fiind cercetător ştiinţific, zi şi noapte studiam tratate, dicţionare, enciclopedii, manuscrise... Zi şi noapte cercetam, scriam, calculam... Alteori plecam pe teren, pentru măsurători şi pentru recoltarea de probe de apă, de vegetaţie, de sol, pentru analize de laborator... Mă instalasem într-un apartament cu două camere aparţinând unui bloc situat în apropierea institutului. În zilele premergătoare crizei - cred că aceasta era, într-un fel, urmarea încercării mele nereuşite de a produce FENOMENUL DE RETRODINAMIE – m-am simţit obosit, motiv pentru care am cerut directorului, profesorul Tiberiu Arsene, un concediu de o săptămână. Lucrasem, ce e drept, într-un ritm foarte intens, la o carte conţinând mai multe ficţiuni, o carte care se intitula... " *Viaţă, moarte, supravieţuire* " , pe care tocmai o terminasem, precum şi la un tratat despre ecologia fenomenelor extreme şi mă simţeam extenuat… Să remarc faptul că această carte, " *Viaţă, moarte, supravieţuire* " , o scrisesem ca şi când aş fi fost sub influenţa unei forţe străine mie, parcă aş fi fost dirijat de cineva din afara conştiinţei mele, care îmi impunea să scriu aşa şi nu altfel ! Când scriam, eram cuprins de un fel de exaltare, de extaz !… Parcă eram în transă hipnotică… În sfârşit… Aşadar, terminasem de scris cartea " *Viaţă, moarte, supravieţuire* " şi mă simţeam obosit… dar oboseala aceasta era de alt gen decât cea obişnuită, somatică ori psihică, nu ştiu, nu o pot descrie în cuvinte potrivite, nici măcar aproximativ, era o oboseală profundă… abisală, dacă mă pot exprima astfel…

Profesorul Tiberiu Arsene, un bătrân respectabil, distins şi foarte amabil, mi-a aprobat cererea de concediu, sfătuindu-mă insistent să mă odihnesc…
I-am mulţumit şi am plecat acasă… Ajuns aici, am intrat în dormitor şi aşa, îmbrăcat cum eram, m-am trântit pe pat. Simţeam… simţeam o extremă plăcere de a sta aşa, nemişcat, de a mă cufunda în acea stare de imobilitate şi voiam să nu se termine niciodată starea aceea, doream cu ardoare, un etern repaus !…
Apoi, totul a început să se învălmăşească... Totul, imagini, sunete, senzaţii tactile, mirosuri, gusturi, senzaţii de cald şi rece, apoi amintirile şi imaginaţia… ah, toate acestea formau un haos de nedescris !… A durat câteva ore. Apoi mi-am revenit. După această criză, continui să-i spun astfel, m-am simţit întremat, odihnit, dornic de lucru… Ce să se fi întâmplat ? Întrebarea îmi trecea prin minte obsedant. Da, îmi ziceam, cât de puţin mă cunosc ! Câte procese au loc în mine, în organismul meu, de care eu n-am habar şi asta în fiecare clipă, câte procese au loc aşadar, pentru a rezulta în final… ce ? Conştiinţa ? Chiar dacă aş încerca să mă cunosc, oare cât de mult aş putea şti despre… mine ? Iată, acum… oare ce procese au declanşat această… criză, ce a determinat-o ? Ce a însemnat de fapt ? Ce sens şi ce semnificaţie are ?… Să fie un efect al FENOMENULUI DE RETRODINAMIE ? Să fie oare o nouă boală, o boală necunoscută în prezent, datorată vreunui virus necunoscut ?… Erau întrebări la care nu ştiam ce să răspund… Apoi… apoi crizele s-au succedat într-un ritm foarte rapid. Mai mult, am constatat cu surprindere că funcţiile de nutriţie, încetaseră, dispăruseră ! Adică, trăiam fără să mă hrănesc, fără să beau apă, fără să respir !... Tăindu-mă la mână cu un cuţit, nu a curs nici măcar o picătură de sânge ! Da ! Şi totuşi, trăiam, eram viu ! Era ceva ce mintea omenească nu putea concepe ! Şi totuşi… trăiam, eram viu, simţeam, gândeam ! Şi a venit şi ziua în care m-am.. dedublat ! Trupul meu… era lungit pe pat, iar… eu, pluteam şi mă priveam… " Mă priveam ", folosesc un cuvânt impropriu, pentru că a privi înseamnă… a avea ochi cu care să priveşti, ori ochii mei, erau acoperiţi de pleoape, erau aproape morţi… Şi totuşi, aveam aceeaşi senzaţie… Îmi priveam trupul, îmi priveam organele interne, ţesuturile, celulele, circumvoluţiunile creierului, neuronii !… Îmi priveam… aura energetică, o aură stranie, pulsatorie, când strălucitoare, când întunecată, care lua cele mai ciudate forme şi avea toate culorile spectrului luminii albe, ceva ca un curcubeu ! Starea asta a durat cam… o zi întreagă, apoi am revenit… la normal…
Dar… ce normal ?... Ce "normal" mai era în situaţia în care mă aflam ?
În sfârşit ce mai puteam face ? Unde să mă duc ? Cine m-ar fi putut ajuta ?
Să fi fost vorba de o boală sau de altceva ? Se părea că organismul se dedubla într-un fel de matrice informaţional-energetică ancestrală, primordială, dar conţinută latent în organism, şi care se propaga prin spaţiu… Este ca un fel de infrastructură a organismului pe care se formează toate celelalte componente ale organismului… Este necesară o anumită situaţie, o anumită conjunctură, poate genetică, poate de altă natură, spre a produce decuplarea acestei infrastructuri, a acestei matrici informaţional-energetice de organism, de… materia moleculară… În sfârşit !… Bine că am terminat ceea ce aveam de comunicat ! Ştiu, ştiu bine că am fost, poate cam incoerent, poate cam încâlcit în exprimare, dar… împrejurările sunt cu totul neobişnuite pentru a-mi permite o exprimare mai clară !…
În plus, sunt şi foarte grăbit… simt… simt deja că mă voi… dedubla… că mă voi… decupla de organism, de timp, că voi… intra în… ULTRAVIAŢĂ !…
ULTRAVIAŢA este... TINEREŢEA FĂRĂ BĂTRÂNEŢE ŞI FERICIREA DEPLINĂ !...

ULTRAVIAŢA ÎNSEAMNĂ... CEVA, DINCOLO DE MOARTE, DINCOLO DE DURERE, DINCOLO DE ABSOLUT... Va fi... o eternă singurătate ?... Mă voi destrăma în abisul cosmosului ?... Voi renaşte, undeva, DINCOLO DE VIAŢĂ ŞI DE MOARTE ? Cine ştie ?..."

*

" Profesorul Tiberiu Arsene, alarmat de absenţa îndelungată a lui Robiacon, s-a hotărât să-i facă o vizită acasă. Intrând în apartament, a observat trupul lui Robiacon... mumificat ! S-a apropiat de cadavru şi l-a privit cu stupoare.
Apoi s-a uitat în jur şi a zărit foile de hârtie pe care scrisese ciudata poveste.
A citit, a clătinat din cap şi a murmurat... "*sărmanul, sărmanul, a murit... nebun !"*
A băgat apoi hârtiile în buzunar, apoi a telefonat la morgă şi la procuratură.
A aşteptat venirea autorităţilor, a declarat tot ceea ce ştia în legătură cu fostul său colaborator, Robiacon, şi apoi a plecat acasă... Aici s-a trântit pe canapea, după ce în prealabil a băut o cafea tare şi a recitit apoi cele scrise pe foile de hârtie rămase de la acel om misterios..."

*

" Povestea asta deosebită o voi relata cât se poate de succint, înainte de a mă pierde în Univers. Cât se poate de succint o voi relata, deoarece timpul mă zoreşte ! Mă numesc Tiberiu Arsene... Totul a început atunci când am descoperit cadavrul colaboratorului meu... Robiacon... Am găsit la el în apartament câteva foi de hârtie pe care acesta scrisese... un mesaj foarte straniu... Dar... nu mai pot !... Citeşte cele scrise de el ! Adio, oameni buni !... Este de necrezut, dar voi pleca într-un loc, undeva, DINCOLO DE VIAŢĂ ŞI DE MOARTE ! Ah, este ceva de nedescris !
Bine ai venit, ETERNITATE !..."

*

" Trupul profesorului Arsene a fost găsit mumificat, la fel ca şi trupul lui Robiacon... Rezulatele analizelor care s-au efectuat au arătat modificări importante ale organelor interne la ambii indivizi... Nu au putut fi formulate explicaţii. Medicul legist, doctorul Carol Cutino nu s-a putut pronunţa... În legătură cu cele scrise de către ambii indivizi, a declarat că era vorba de o ciudată boală psihică, un fel de paranoia sau cam aşa ceva..."

*

" Câteva săptămâni mai târziu, doctorul Carol Cutino a fost găsit mort în apartamentul său, lăsând scris pe o foaie de hârtie, un singur cuvânt: *ULTRAVIAŢA..."*

*

Trebuie să mărturisesc că nu mai ştiu nimic altceva despre cei trei oameni – Robiacon, Tiberiu Arsene şi Carol Cutino... După cum se pare, cei trei oameni au intrat în alt Univers... În acel Univers viaţa nu are sfârşit... Poate că, în acel Univers, vor trăi toţi oamenii, cândva... Cartea intitulată " *Viaţă, moarte, supravieţuire"* se găseşte în sertarul biroului meu... Poate că va interesa pe cineva, cine ştie ?... Dar, se întâmplă ceva straniu !... Simt că plutesc, simt că mă îndepărtez de această lume !... Este incredibil !... Iată, ULTRAVIAŢA !... OARE CE MĂ AŞTEAPTĂ ?... UNDE MĂ VOI DUCE ? OARE VOI CĂLĂTORI VEŞNIC PRIN MARELE UNIVERS ? NU PESTE MULT TIMP, VOI ŞTI ! Ah, bine ai venit, ETERNITATE ! Adio, oameni buni !...

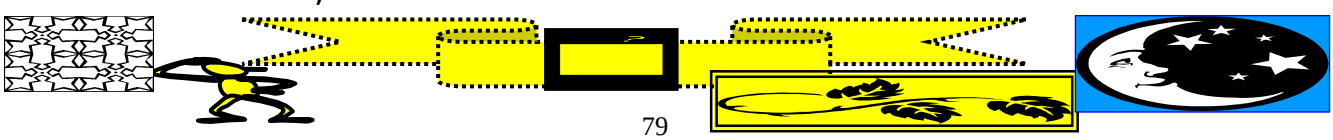

TEXTS IN ENGLISH

BEYOND THE EPHEMERAL WORLD - FANTASTIC PROSE

PREFACE

In this ephemeral world, where temptations, promises, but also threats and dangers intermingle, there were several days when I thought I was beyond everyday reality… That the everyday usual had gone and all of a sudden the unreal, the exotic, the unprecedented, the humour or the absurd had replaced it… There have been several days and a few magical moments, so that I found that out of reality and enter the special world, fantastic ...

I was a spectator… of imaginary Universes! I wrote about those fantastic visions the best I could, but I must stress that they were much stranger and more complex than they appear from… rendering them into words… When I finished writing, I felt a better man, more peaceful and even wiser…

They were like dreams, but-unusual, extraordinary dreams!… Those visions, even though seemingly fantasies, fictions, I considered them messages coming from fabulous worlds that took me out of this hectic, tiring, ephemeral world…

Finally, I want to underline that I was just a receptor of those messages, so that everyone is entitled to believe whatever he or she should consider appropriate…

All the best,
Dr. Chem. Constantin BORCIA

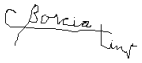

03 September 2009

It is impossible?...

"*Time teaches us many things.*"
MENANDER

One day I was having a talk with two good friends of mine, Felix and Coral.

"I've been preoccupied by the issue of time for a long while" said Felix. "I would like to travel…in time, in the past, in the future, no matter… Unfortunately this desire is no more than an illusion… To travel in time is impossible! In vain do we dream all sorts of dreams about this, we will never travel…in time!"
"That's what you say" Corel shouted. "After all, what do we know about time? That it is irreversible and that it may be considered a kind of coordinate of space… The rest is nothing more than mere speculation…"
"Maybe there isn't much to know, after all…" Felix replied.
"How can you say that?" Coral shouted once again, "when everything, but everything, is subjected to time in this world, how can you say that there isn't much to know?..."
"Yes, said I, Coral is right. There is stuff to know, even much of it, but unfortunately our thinking hasn't evolved enough to understand the essence of time. Besides, what if a person or an object, traveling in time, would, at the end of his or its journey, happen to reach exactly here, right in the place or space that your very body is occupying, meaning the space that you, my dear Felix, are occupying in your armchair??. Oh, what do you say of such an alternative?"
"Look, said Felix, such an event would be interesting and I myself would like to know what the outcome would be, only that… you see, it really is impossible, I repeat… impossible!"

Just as he ended his speech, the wonder occurred…The coincidence was absolutely remarkable! Right in the place where Felix was sitting, I saw a human materializing! Thus, the result was monstrous… It goes without saying that neither the human, nor Felix was alive. Instead of a coupling, one could notice broken muscles, bones and organs! The human that had come from time had busted with half his body exactly over half of Felix's body! After ten minutes or so, I witnessed the two bodies vanishing…Simply vanishing!
I was watching in bewilderment, incapable to make any gesture…

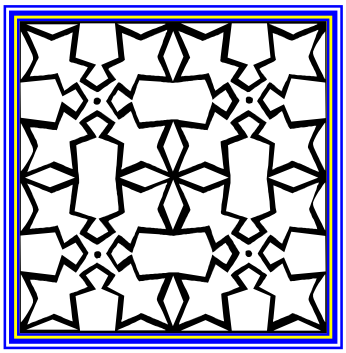

INEXPLICABLY SOMETHING ...

"3. What good is all the hard work of the man who gives in the sun? "
Ecclesiastes - [- BIBLE ROMANA.COM -]

When I met Gregorio Dundu, I was very surprised that within a very short time, changed a lot!... A handsome, well proportioned and beautiful, cheerful and generous, became bent, weak, ugly, misanthropic... I asked surprised:
— Gregorio What is wrong with you?
— I do not know either what is happening to me! When I saw Dario burned, my eyes turned within minutes into ashes, I can say that I do not know what to do and what to think...
— But how was this possible?
— Do not know! Dario was visiting and talking with him about the strange experience that has had a month ago ... He said he communicated with a man of middle age!... He was a man dealing with alchemy and claimed that anything can exchange driving licenses in gold! ...
— I can not believe this!...
— Well, is your job!... The fact is that all spoke with the man until he fell asleep in the past.
— And next?
— Well, having said that, zvârcolească and began to tell me that felt a fire inside it burns! He said that he conveyed the alchemist that time, the sacred fire ... Then ... Dario started to burn!...
— It was a case of spontaneous combustion!
— This is true, but that was caused by spontaneous combustion that medieval alchemist!
— Unbelievable...
— Well, now I feel really bad! I feel cool! I feel like a piece of ice in the stomach! ... I feel like staying somewhere cold! ... I am a întidere like ice!
— But ... rather, it is very hot! Here, I look at the thermometer and it shows 38 ^{0} C! How can you be so cold?...
— Do not know! ... What to do?...
These were the last words of Gregorio ... Because at some point, Gregorio collapsed as a statue... I tried to get up and sit him on the bed... I touched and I almost fainted! It was cold as a piece of ice!...
I left then and I announced a police station ... Several policemen came and took the body... I told then about this story, some friends ...
Before long, I had the surprise to see an interesting ad... Applicant refers to a brand of beer ... A guy drinking from a bottle containing beer and then turn, froze into a statue of ice!...

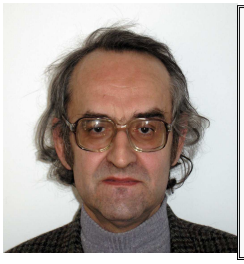

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;

Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;

doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments*", 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach*"- 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**

BORCIA,**C**., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania,13 – 15 May **2004**.*

BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"– IPSI,Venice,**2004.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Bucureşti, **2005.**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Bucureşti, **2005.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8,ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA,C:"Chemarea stelelor (poezii existenţiale şi însemnări)", Editura Printech, Bucureşti, România, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA,C:"Tentatia Necunoscutului (proză ştiinţifico fantastică)" Editura Printech, Bucureşti, România, ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

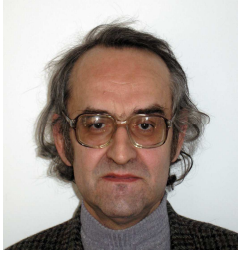

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, **C**., ALEXIU, F., GH., GEORGESCU, I,I., TEODOR, R.S., : – "Aspects concerning certain radio-chemical characteristics of the Lower Danube sediments*", 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September 2002, Bucharest, Romania. ISBN 973 – 0 - 02759 –5, **2002**, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, **C**., BATUCA., D, GH., : – "Radioactive pollution hazard of the Danube river along the Romanian reach*"- 21*st Conference of the Danube countries, "On the hydrological forecasting and hydrological bases of water management, 2-6 September **2002**, Bucharest, Romania, ISBN 973 – 0 - 02759 –5, 2002, (CD-ROM Proceeding).

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,**C:** GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",

*The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May **2004**.*

***BORCIA, C.,** : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, **2004**.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005.**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialis poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-465-1

BORCIA, C:"Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

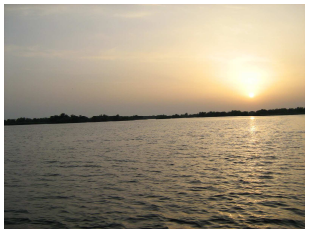

Alte cărţi:

⇒ **"Chemarea stelelor" - poezii existenţiale şi însemnări**
⇒ **"Moartea şi supravieţuirea - între certitudine şi ipoteză" – eseu**
⇒ **"Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie" - eseu ştiinţifico-fantastic**
⇒ **"Tentaţia necunoscutului" - proză ştiinţifico-fantastică**
⇒ **"Universuri imaginare" – ficţiuni**
⇒ **"Locuitor în lumea viselor" – ficţiuni**
⇒ **"Societatea fără principii" – scenete umoristico- absurde**
⇒ **"Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde**
⇒ **"Universul, viaţa, conştiinţa - între adevăr şi iluzie" – ipoteze**
⇒ **"Destinul vieţii în Univers " – eseu ştiinţifico-fantastic**
⇒ **"Diversitatea cunoaşterii" - reflecţii**

"ULTRAVIAŢA este... TINEREŢEA FĂRĂ BĂTRÂNEŢE ŞI FERICIREA DEPLINĂ !... ULTRAVIAŢA ÎNSEAMNĂ... CEVA, DINCOLO DE MOARTE, DINCOLO DE DURERE, DINCOLO DE ABSOLUT...
Va fi... o eternă singurătate ?... Mă voi destrăma în abisul cosmosului ?...
Voi renaşte, undeva, DINCOLO DE VIAŢĂ ŞI DE MOARTE ?... Cine ştie ?..."

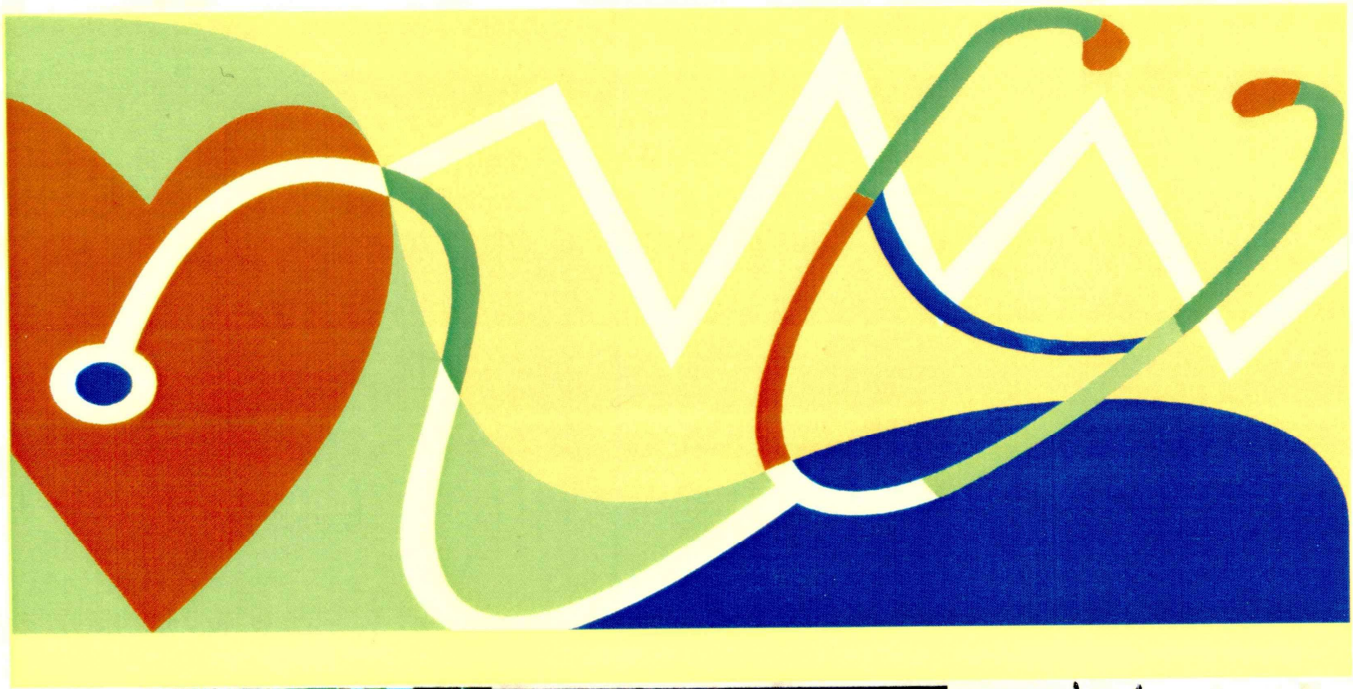

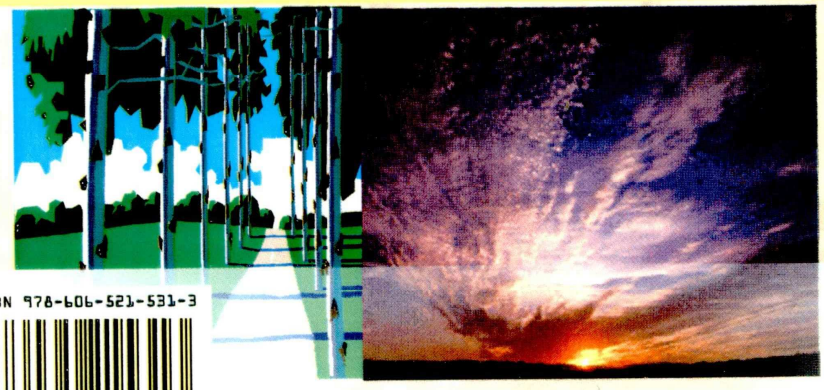

ISBN 978-606-521-531-3
9 786065 215313

Editura
PRINTECH